

C:\Users\Plazma\Desktop\301\Smith Wilbur - Lovci diamantů.PDB

PDB Name: Smith W - Lovci diamantu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 9.4.2002
Modification Date: 9.4.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

WILBUR SMITH

Lovci diamantů

Letadlo mělo v Nairobi tři hodiny zpoždění, a i když vypil čtyři velké whisky, než mezikontinentální boeing přistál v Heathrow, spal neklidně. Johnny Lance se cítil, jako by mu někdo hodil plnou hrst pisku do očí, a tak když procházel pokořující celní a pasovou kontrolou pro nově příchozí v centrální hale mezinárodního letiště, měl mizernou náladu. Tady ho čekal zástupce Van Der Byl Diamond Company z Londýna.

"Příjemný let, Johnny?"

"Příšerný," zabručel Johnny, "jako bych letěl do pekel."

"Aspoň máš další zkušenost."

Muž se zašklebil. Ti dva už spolu zažili nejednu bouřlivou noc.

"Máš pro mě pokoj a auto?"

"V Dorchesteru - a jaguára." A agent zacinkal klíči. "A mám tady dvě místa první třídy, rezervované na let do Kapského Města zítra v devět hodin. Lístky jsou v hotelové recepci."

"Fajn." Johnny spustil klíčky do kapsy kašmírového pláště a vydali se k východu. "No, a kdepak je Tracey van der Bylová?"

Agent pokrčil rameny. "Od té doby, co jsem ti psal, prostě zmizela. Nevím, ani kde bys měl začít hledat."

"To je výborný, opravdu bezvadný!" řekl Johnny hořce, když vyšli z budovy na parkoviště. "Začnu u Benedicta."

"Starej o Tracey neví?"

Johnny zavrtěl hlavou: "Je nemocný. Neřekl jsem mu to."

"Tak, tady je tvoje fáro." Agent se zastavil u stříbřitě šedého jaguára. "Nenapijeme se spolu?"

"Tentokrát ne, promiň." Johnny vklouzl za volant. "Příště."

"Beru tě za slovo," řekl agent a odešel.

Už byla skoro tma, když Johnny přejížděl hammersmithský nadezd ve vlhké deštivé šedi večera a nejméně dvacetkrát zabloudil v labyrintu Belgravia, než našel úzkou uličku za belgravským náměstím a zaparkoval jaguár. Od poslední návštěvy byl exteriér bytu přebudován v doslova rozhazovačném stylu a Johnnyho ústa se zkrivila nad tím nevкусem. Možná že se náš chlapec Benedict nehonil za hloupostmi, ale na utrácení byl určitě kanón.

Světla svítla a Johnny několikrát silně zabouchal klepátkem na dveře. Údery se dutě nesly ulicí a v tichu, které následovalo, uslyšel Johnny šepot hlasů z závěsy a zahlédl stín, který rychle prošel kolem okna. Johnny čekal tři mrazivé minuty, potom udělal pár kroků dozadu doprostřed ulice.

"Benedicte van der Byle," zařval. "Až napočítám do desíti, bude otevřeno. Jinak ty zatracený dveře vykopnu." Nabral dech a zařval znovu. "To jsem já, Johnny Lance - a ty víš, že to myslím vážně."

Dveře se otevřely téměř okamžitě. Johnny se do nich nacpal, ani nemrkl na muže, který je držel, a vrazil do haly.

"Hrome, Lanci, tam nemůžeš jít," spěchal za ním Benedict van der Byl.

"Proč ne?" otočil se na něj Johnny udiveně. "Je to byt společnosti a já jsem její ředitel." Než mohl Benedict odpovědět, Johnny se hrnul dál. Jedna z dívek popadla z podlahy šaty a nahá utíkala průchodem do ložnice. Druhá přetáhla přes hlavu dlouhý kaftan a hleděla rozduřeně na Johnnyho. Měla rozčuchané vlasy, takovou rozčepýřenou komickou svatozář tuhých nalakovaných kudrlin.

"Pěkně večírek," řekl Johnny. Pohlédl na promítačku na stolku a potom na promítací plátno na druhé straně místnosti. "Filmy a všechno, co k tomu má být."

"Ty seš policajt?" zeptalo se děvče.

"Seš příšerně drzej. Lanci." Benedict van der Byl už stál vedle něj a zavazoval si pásek hedvábného županu.

"Je to chlupatej?" zeptalo se děvče znovu.

"Ne," uklidnil ji Benedict. "Pracuje pro můjho otce." Vyjadřoval se, jako by sbíral sebejistotu, vytáhl se do celé

své výšky a prohrábl si jednou rukou dlouhé tmavé vlasy. Jeho hlas znovu získal uhlazenost a línou aroganci. "Vlastně je to tatíkův poslíček."

Johnny se otočil sice k němu, ale oslovil dívku, aniž se na ni podíval. "Vypadni, holka. Běž za svou kámoškou."

Váhala.

"Vypadni!" Johnnyho hlas praskl jako šlehnutí biče a dívka poslechla. Teď stáli proti sobě tváří v tvář dva muži. Oba stejně staří, kolem třicítky, oba vysocí, tmavovlasí, ale jinak zcela rozdílní. Johnny byl ramenatý a štíhlý v bocích a pase, kůži měl lesklou a opálenou sluncem z pouště. Obrys jeho silné čelisti zřetelně vystupoval a zdálo se, že jeho oči ještě stále hledají vzdálené obzory. Hlas byl poznamenán cizím přízvukem. "Kde je Tracey?" zeptal se.

Benedict pantomimicky zvedl jedno obočí v arogantním údivu. Měl bledě olivovou neopálenou pleť, protože už měsíce nenavštívil Afriku. Rudé rty jako by byly namalované, klasické linky rysů překryté tukem. Pod očima měl malé měkké váčky a pod hedvábným županem skrýval obezitu, která napovídala, že rád jí a často pije a nepravidelně cvičí.

"Můj drahý chlapče, co na této zeměkouli tě přivedlo k tomu, že já vím, kde je moje sestra? Neviděl jsem ji už týdny."

Johnny se otočil a přešel k jednomu z obrazů na protější stěně. V pokoji visely originály známých jihoafrických umělců - Alexise Prellera. Irny Sternové a Tretchikofu - v neobvyklé směsici technik a stylů. Někdo zřejmě starouše přesvědčil, že jejich koupě je dobrá investice. Johnny se obrátil zpět tváří k Benedictu van der Bylovi. Zkoumal ho jako předtím obrazy, srovnával ho s mladým atletem, jakým byl před několika lety. Jasná, téměř hmotná představa v jeho myšlenkách zobrazila Benedicta, jak se pohybuje s leopardím půvabem po zeleném hřišti pod nabitými tribunami, jak se měkce otáčí pod vysoko se vznášejícím míčem, aby ho obratně chytil, jak vyskakuje do výše a dopadá znovu na hřiště, aby nahrál svým spoluhráčům.

"Tlousteš, frajirku," řekl měkce a Benedictovi vztekem zrudly tváře.

"Vypadni," vyštěkl.

"Za chvílinku - nejdřív mi řekni o Tracey."

"Už jsem ti řekl - nevím, kde je. Tuším, že se kurví někde okolo Chelsey."

Johnny cítil, jak se v něm zvedá zuřivý hněv, ale přesto zachoval klid a mírně pokračoval.

"Odkud má prachy, Benedicte?"

"Nevím-starej ..."

Johnny ho stroze přerušil.

"Starej jí dává kapesný deset liber týdně. Jak jsem slyšel, rozhazuje mnohem víc."

"Kriste, Johnny,"

Benedictův hlas dostával smířlivý tón, "nevím, nezajímá mě to. Možná Kenny Hartford je -"

Johnny ho opět netrpělivě přerušil. "Kenny Hartford jí nedává nic. Když se rozváděli, byla to jedna z podmínek rozvodového řízení. Rád bych věděl, kdo podporuje její současné hýření. Co ty na to, velký bratře?"

"Já?" Benedict se rozhořčil. "Vždyť víš, že se zrovna nemáme moc v lásce."

"Mám ti říct, co si myslím?" zeptal se Johnny. "No dobře. Starej umírá - ne že by neměl strach ze slabosti a hříchu. Jestli se z Tracey stane tulačka a narkomanka, potom se naskýtá dobrá příležitost pro našeho chlapečka Benedicta, že si na něj starej zase konečně vzpomene. Vkládáš teď do dobrý věci pro sebe - vysolíš několik tisíc a pošleš Tracey do pekla. Přerušíš tak úplně kontakt mezi ní a otcem a všemi těmi miloučkými tlustými miliónky."

"Kdo říká něco o drogách?" zrudl Benedict.

"Já." Johnny k němu přikročil. "Ty a já jsme spolu ještě neskončili. Dělá mi obrovskou radost tě cupovat na kusy a dívat se, co to s tebou provádí." Dlouze se zahleděl Benedictovi do očí, až je Benedict sklopil a pohrával si s páskem županu.

"Kde je, Benedicte?"

"Nevím, kruci !" Johnny se lehce přemístil k promítačce a zvedl cívku s filmem ze stolu vedle. Odotal několik smyček celuloidu z cívky a zvedl ho proti světlu.

"Pěkný!" řekl, ale rty se mu sevřely odporem.

"Polož to," obořil se na něj Benedict.

"Ty víš, co starej říká na takový sprostárny, že Benedicte?"

Najednou Benedict zbledl.

"Nevěřil by ti."

"Ale ano, věřil." Johnny odhodil cívku na stůl a obrátil se zpátky k Benedictovi. "Věří mi, protože jsem mu nikdy nelhal."

Benedict váhal. Otřel si nervózně rty hřbetem ruky. "Neviděl jsem ji už čtrnáct dní. Pronajala si hnízdečko v Chelsea na Stark Street číslo 23. Přišla mě navštívit."

"Proč?"

"Půjčil jsem jí pár liber," zamumlal Benedict rozmrzele.

"Pár liber?" zeptal se Johnny.

"No dobře, pár stovek. Nakonec, je to moje sestra."

"Aby hrom do tebe. No konečně," jízlivě ho Johnny pochválil. "Napiš adresu."

Benedict přešel k psacímu stolu s koženkovou deskou a načmáral něco na lístek. Vrátil se a podal ho Johnnymu.

"Líbí se ti být velkej a nebezpečnej, Lanci." Hlas měl hluboký a roztřesený vztekem. "No, já jsem nebezpečnej taky - jiným způsobem. Starěj nemůže žít věčně, Lanci. Až tu nebude, půjdu po tobě."

"Už se těsu strachy," zašklebil se na něj Johnny a sešel dolů k autu.

Na Sloane Square byla dopravní zácpa, a tak se Johnny k Chelsea blížil pomaloučku a měl dost času uvažovat. Vzpomínal, jak si byli blízcí - všichni tři. On a Tracey a Benedict. Běhali společně, divocí a mladí, po nekonečných plážích a horách a sluncem vyprahlých pláních Namaqualandu, které tenkrát byly jejich hřištěm. To všechno se odehrávalo, ještě

než staroušek udělal na Slang River velký objev, než získal peníze. To bylo tenkrát, když bylo stěží na boty, Tracey nosila šaty ušité z rezných pytlů a každý den všichni tři jezdili do školy na neosedlaném poníku za sebou jako řada urousaných malých hnědých vrabčáčků na plotě. Vzpomínal, jak dlouhé slunné týdny, kdy byl staroušek pryč, trávili ve smíchu a tajných hrách. Jak šplhali na pahorek za hliněnou chajdou na sever a pátrali po nekonečných pláních, růžových a nachových v západu slunce, po náznaku obláčku prachu v dálce, který by předznamenal starouškův návrat domů. Na téměř bolestivé vzrušení, když hlučná nákladní fordka najednou zabrzdila na dvoře a staroušek vystoupil z kabiny, na hlavě klobouk, promáčený potem a posunutý dozadu, se spoustou prachu ve strništi vousů, a vyhazoval výskající Tracey nad hlavu. Pak se otočil k Benedictovi a nakonec k Johnnymu. Vždycky v takovém pořadí Tracey, Benedict, Johnny. Johnny se nikdy nedivil, že není první. Vždycky to tak bylo. Stejně jako se nikdy nepodívoval nad tím, proč on se jmenuje Lance a ne van der Byl. A potom to najednou skončilo. Sen o dětství, jasně zalitý sluncem, byl zcela pryč. Ztratil se.

"Johnny, nejsem tvůj pravý otec. Tvůj otec a matka zemřeli, když jsi byl ještě malý." A Johnny nevěřicně na starouška civěl. "Rozumíš, Johnny?"

"Ano, tati."

Traceyina ruka zatápala po jeho pod stolem jako malé teplé zvířátko. Ucukl.

"Myslím, že bys mě už takhle neměl víckrát oslovovat. Johnny."

Vybavoval se mu studený tón starouškova hlasu, neutrální, skutečný, jako by tříštil lehké krystalky dětství na prášek. Začala samota.

Johnny přidal plyn a sjel na Kings Road. Zaskočilo ho, že vzpomínky bolí tak silně - čas je měl zjemnit a zmírnit. Jeho život se od té doby změnil v neustálý boj o to, aby získal starouškovu přízeň - neodvažoval se doufat v jeho lásku. Brzy přišly další změny. Za týden přijel nečekaně starý ford v noci z pouště a štěkot psů a jásavý smích je zvedl ospalé, potácející se z postelí. Staroušek zapálil petrolejovou lampu a posadil je na kuchyňské židle kolem vyhlazeného jednacího stolu. Potom před ně s výrazem kouzelníka položil něco, co vypadalo jako velká hrouda rozbitého skla. Tři ospalé děti na to mlčky hleděly. Nechápal. Ostré světlo petrolejky zachytil krystal, spoutal ho a reproduované, zvětšené ho odrazil zpět k nim jako ohnivý modrý blesk.

"Dvanáct karátů," zářil stařec a hltal diamant očima, "modrobílý a dokonalý a tam, odkud ho mám, je jich spousta."

Potom se přestěhovali do Kapského Města, dostali nové oblečení, chodili do nové školy a bydleli v novém domě na Wynberg Hill, objevila se nová auta - ale vždycky boj. Boj, kterým si nezískal starcovu přízeň, tak jak bylo jeho cílem, místo toho vzbudil nenávist a žárlivost Benedicta van der Byla. I přes všechnu snahu a úsilí se Benedict nemohl vyrovnat Johnnyho úspěchům ve třídě a na sportovním poli. Zůstal daleko za laťkou, kterou Johnny nasadil - a za to ho nenáviděl. Staroušek si toho nevšiml, protože teď s nimi býval málokdy. Byli sami ve velkém domě s hubenou tichou ženou, jejich hospodyní, a staroušek přijížděl vzácně a jen nakrátko. Vždycky vypadal unaveně a roztěkaně. Někdy jim přivezl dárky z Londýna, Amsterdamu a Kimberley, ale dárky pro ně znamenaly velmi málo. Byli by raději, kdyby

to zůstalo tak, jako když žili v poušti. V prázdnosti, kterou po sobě staroušek zanechával, nepřátelství a rivalita mezi Johnnym a Benedictem rozkvetly do takové míry, že Tracey byla nucena vybrat si mezi nimi dvěma. Vybrala si Johnnyho.

Ve své samotě přilnuli jeden k druhému. Vážné děvčátko a výrostek spolu budovali pevnost proti samotě. Bylo to jasné, bezpečné místo, kam na ně smutek nemohl - a Benedict z něho byl vyloučen. Johnny odbočil s jaguárem na Old Church dolů k řece v Chelsea. Řídil automaticky a chmurné vzpomínky se opět vrátily. Snažil se udržet a zachovat tu pevnost tepla a lásky, kterou on a Tracey tak dávno vybudovali, ale jeho vzpomínka okamžitě přeskočila na tu noc, která vše zničila.

Jednou v noci ve starém domě na Wynberg Hill Johnnyho probudil nepřestávající vzlykot. Seděl bosý, jen v pyžamu, hledal ten srdceryvný tichý žal. Báł se, bylo mu teprve čtrnáct a báł se v temném domě. Tracey vzlykala do polštáře. Sklonil se nad ní.

"Tracey. Co je? Proč brečíš?"

Vyskočila, klekla si v posteli a vrhla se mu kolem krku.

"Oh, Johnny. Měla jsem sen, strašný sen. Drž mě prosím. Nechci pryč, neopouštěj mě."

Její šepot byl ještě přerušovaný a tlumený slzami. Vlezl k ní do postele a držel ji, dokud konečně neusnula. Po této události chodil každý večer do jejího pokoje. Bylo to nevinné a zcela dětské, dvanáctileté děvče a chlapec, její bratr, i když nenosil stejné jméno. Drželi jeden druhého v posteli, šeptali a smáli se tajně, dokud je spánek nepřemohl. Potom najednou elektrická záře lustru vyhodila tu pevnost do povětří. Ve dveřích pokoje stál staroušek a za ním nakukoval Benedict v pyžamu, tancoval vzrušením a triumfálně volal: "Říkal jsem ti to, tati! Říkal jsem ti to!"

Stařec se třásl vztekem, husté šedé vlasy postavené jako hřiva raněného lva. Vytáhl Johnnyho z postele a

odtrhl Traceyiny přilepené ruce.

"Ty malá kurvo," řval, zděšeného hocha držel pevně jednou rukou a nakláněl se, aby uhodil svou dceru druhou rukou po tváři. Nechal ji vzlykat na posteli do polštáře a táhl Johnnyho po chodbách do pracovny v přízemí. Mrštíł jím do místnosti s takovou zuřivostí, že hoch vrazil do stolu. Stařec přešel k polici a vytáhl pružnou hůlku ze španělského rákosu. Přistoupil k Johnnymu, chytil ho za vlasy a hrubě ho přitiskl tváři na stůl. Zbil ho už několikrát, ale takto nikdy. Starcovy rány, šílené vztekem, byly vedeny bezhlavě, většina z nich dopadala na Johnnyho záda. Přes všechna muka bylo pro chlapce smrtelně důležité, aby neplakal. Kousal se do rtů, chuť vlastní krve byla v ústech slaná a měděná. Nesmí mě slyšet brečet! A dusil v sobě vzlyky, i když cítil, jak mu těžknou pyžamové kalhoty nasáklé krví. Jeho tichost znásobila starcův vztek. Odhodil hůlku, škulbl chlapcem nahoru a napadl ho rukama. Johnnyho hlava litala ze strany na stranu, fackoval ho údery otevřené dlaně, které v Johnnyho lebce rozsvěcovaly oslepující paprsky světla. Ještě stále se držel na nohou, přilepený k okraji stolu. Rty měl rozbité, napuchlý obličej začínal modrat podlitinami. Starcův vztek dospěl za hranici zdravého rozumu. Sevřel pěst a vrazil ji Johnnymu do obličeje - a Johnny s nádherným pocitem uspokojení cítil, jak bolest přechází v teplou záplavu temnoty.

Johnny nejprve uslyšel hlasy. Cizí hlas: "Jako by ho napadla divoká bestie. Musím o tom informovat policii." Potom hlas, který poznal. Chvilku mu trvalo, než ho zařadil. Pokoušel se otevřít oči, ale jako by byly těsně zamčeny, cítil, že má ohavný obličej, oduřlý a horký. Přinutil nateklá oční víčka otevřít a uviděl Michaela Shapira, starouškova tajemníka. Tiše mluvil s jiným mužem. Ucítil zápach dezinfekce. Vycházel z lékařovy kabely, která ležela otevřená na stolku vedle postele.

"Poslouchejte, doktore. Vím, že to vypadá špatně, ale neměl byste nejdřív promluvit s tím chlapcem, než vzbouříte policii?"

Oba se podívali k posteli.

"Je při vědomí."

Lékař k němu rychle přistoupil. "Co se ti stalo, Johnny? Řekni nám, co se stalo. Kdokoliv ti to udělal, bude potrestán - slibuji ti to."

Ta slova se mu nelíbila. Nikdo starouška nebude trestat. Johnny se pokoušel promluvit, ale jeho rty byly ztuhlé a nateklé. Zkusil to znovu.

"Spadl jsem," řekl. "Spadl jsem. Nikdo! Nikdo! Spadl jsem."

Když lékař odešel, Mike Shapiro přistoupil a naklonil se k němu. Jeho židovské oči byly temné lítostí a ještě něčím - možná hněvem nebo obdivem.

"Vezmu si tě k sobě domů, Johnny. Tam ti bude dobře."

Dva týdny byl pod starostlivou péčí Helen, manželky Michaela Shapira. Strupy se odloupaly, modřiny dostaly špinavě žlutou barvu, ale nos zůstal zkřivený otokem na nosní přepážce. Studoval ho v zrcadle a líbil se mu. Vypadá jako boxerský, pomyslí si, nebo pirátský. To bylo dlouhé měsíce poté, co bolest polevila a mohl se ho volně dotknout prsty.

"Poslouchej, Johnny, budeš chodit do nové školy. Dobré, internátní školy v Grahamstownu." Michael Shapiro se pokoušel, aby jeho slova vyzněla nadšeně. Grahamstown byl odtud vzdálený pět set mil. "O prázdninách pojedíš pracovat do Namaqualandu - naučíš se všechno o diamantech a jak je těžít. Bude se ti to líbit, že?" Johnny o tom chvilku uvažoval, pozoroval přitom Michaelův obličej a vyčetl z něj zahanbení.

"Takže zpátky domů už se nevrátím?"

Domovem myslel dům na Wynberg Hill. Michael zavrtěl hlavou.

"Kdy je uvidím," Johnny zaváhal, hledal vhodná slova, "kdy je zase uvidím?"

"Nevím, Johnny," odpověděl Michael vážně.

Tak jak Michael sliboval, byla to opravdu dobrá škola. První neděli po bohoslužbách následoval Johnny ostatní chlapce zpět do třídy na hodinu povinného psaní dopisů. Ostatní začali okamžitě rychle čmárat srdceryvné litanie svým rodičům Johnny nešťastně seděl, dokud se vyučující nezastavil u jeho lavice.

"Nenapíšete domů, Lanci?" zeptal se laskavě. "Jsem si jistý, že všichni chtějí vědět, jak se máte."

Johnny poslušně zvedl pero a v rozpacích seděl nad prázdným listem papíru. Nakonec napsal: Drahý pane. doufám, že budete potěšen, když Vám napíšu, že jsem teď tady v této škole. Jídlo je dobré, ale postele jsou velmi tvrdé. Chodíme každý den do kostela a hrajeme ragby. Váš oddaný Johnny

Od té doby, i když už za tři roky opustil školu a pokračoval na univerzitě, psal starouškovi každý týden. Každý dopis začínal stejným oslovením a pokračoval "doufám, že budete potěšen, když Vám napíšu". Nikdy nedostal odpověď. Jednou začas dostával dopis psaný

strojem od Michaela Shapira, obsahující opatření spojené s organizací školních prázdnin. Jejich náplní byly obvykle výlety vlakem, dlouhé stovky mil přes Karroo do nějaké odlehlé vesnice v ohromné vyprahlé poušti, kde čekalo lehké letadlo Van Der Byl Diamonds Company, aby ho odneslo ještě hlouběji do pouště do oblasti, kam ještě sahala koncese společnosti.

Znovu, tak jak slíbil Michael Shapiro, se učil o diamantech a jak je těžít. Když nastal čas přestoupit na univerzitu, bylo zcela přirozené, že si pro studium vybral geologii. Během celé této doby byl vyhnancem z van der Bylovy rodiny. Nesetkal se s nikým z nich - ani se starouškem, ani s Tracey, dokonce ani s Benedictem. Potom, v jednom dlouhém odpoledni plném událostí, uviděl všechny tři. Stalo se to v posledním roce jeho studií. Akademický titul měl již jistý. Byl premiantem při každé zkoušce od prvního ročníku.

Dokonce ho zvolili do studentské rady Stellenboschské univerzity, ale navíc měl na dosah ještě další poctu.

Během deseti dní vybere národní výběrová rada ragbyové mužstvo. To se utká All Black s novozélandským týmem v typických černých dresech -, který tudy bude projíždět - a Johnnyho místo na křídle bylo tak jisté jako akademický titul z geologie. Sportovní tisk dal Johnnymu předzdvíku "Jag Hond" po zuřivé africké šelmě, kapském divokém psu, zvířeti neuvěřitelné síly a odhodlání, které napadá svou kořist v běhu. Přezdívka se rychle vžila a Johnny se stal miláčkem publika.

V mužstvu univerzity Kapského Města byl další miláček publika, jehož místo v národním mužstvu proti "černým" se zdálo být stejně neotřesitelné. Benedict van der Byl se uplatňoval výborně v obraně, měl osobitý půvab a hrál téměř božsky. Stal se z něho vysoký ramenatý muž s dlouhými silnými nohama a pěkným tmavým pohledem.

Johnny vyvedl hostující tým Stellenboschské univerzity na zelené sametové hřiště, a zatímco cvičil a ohýbal záda a ramena, vzhledl na přeplněné ochozy a ujišťoval se, že vysocí hodnostáři ragby tam jsou všichni. Uviděl doktora Danieho Cravena, jak sedí s ostatními z výběrové rady na privilegovaném místě pod sektorem vyhrazeným novinářům. Před doktorem seděl ministerský předseda, který se právě naklonil, aby s ním prohodil pár slov.

Toto utkání dvou univerzit bylo jednou z hlavních událostí ragbyové sezóny a fanoušci cestovali tisíce mil, aby se na to mohli podívat. Ministerský předseda se zrovna usmál a přikývl, potom se naklonil dopředu, aby se dotkl ramene velkého bělovlasého muže, který seděl v řadě pod ním. Johnny ucítil, jak mu běží mráz po zádech, když se bílá hlava zvedla a podívala se přímo na něj. Bylo to poprvé, co po sedmi letech, po té hrozné noci, uviděl starouška. Johnny zvedl ruku a pozdrav a stařec na něj civěl dlouhé vteřiny, než se otočil a dal se do hovoru s premiérem.

Teď vyšly v řadách na hřiště mažoretky s bubínky. V bílých vysokých botách, oblečené v barvách univerzity Kapského Města, s krátkými rozhoupanými sukýnkami a vysokými klobouky zvedaly nohy a pochodovaly. Krásná mladá děvčata, zardělá vzrušením a snahou. Řev davu a tepot krve duněl Johnnymu v uších, protože první řadu vedla Tracey van der Bylová. I přes všechny ty roky, co ji neviděl, poznal dívku okamžitě. Teď už dorostla v mladou ženu. Měla opálené ruce a nohy a černé lesklé vlasy sahaly až k ramenům. Hopsala a vykopávala a tlumeně zvolávala tradiční pokřiky, vrtěla svým pevným mladým zadkem s nevinnou nemravností, zatímco davy ječely a vlnily se a začínaly se dostávat do hysterického šílenství. Johnny se díval na Tracey. Stál zcela tiše v bouřlivé vřavě. Byla to nejhezčí žena, jakou dosud viděl. Potom podívaná skončila, mažoretky se vrátily ke vchodu stadiónu a domácí tým vklusal na hřiště.

Přítomnost starce a Tracey zesílila Johnnyho pocit nespravedlnosti až na nenávist. Soustředil ji na vysokou, bíle oděnou postavu, která odklusal dozadu, aby bránila zadní pole mužstva Kapského Města. Benedict van der Byl doběhl na své místo a otočil se. Z podkolenky vytáhl hřeben a vjel jím do tmavých vlasů. Dav hřměl a hvízdal, líbilo se mu toto malé teatrální gesto. Benedict vrátil hřeben do podkolenky a pózoval s jednou rukou v bok, s bradou arogantně zvednutou a pozoroval soupeře. Náhle zachytil Johnnyho pohled a změnil pózu. Sklopil oči a přešlápl.

Zahvízdala píšťalka a začal zápas. Po něčem takovém diváci toužili, po zápase, na který budou dlouho a rádi vzpomínat. Mohutný kolos zaútočil dlouhými průzkumnými výpady obránců, oválný míč se knítal z ruky do ruky, dokud klubko skřípajících kostí nesmetlo únosce na trávník. Těžká, rychlá a čistá hra se přenášela ze strany na stranu, ochozy se tisíckrát postavily jako jeden, oči a ústa široké vřiskavým vzrušením, které se z nich uvolňovalo, a pak zase klesly se vzdechem, když zoufalá obrana zadržela míč jen kousíček od brankové čáry. Minuly tři minuty hry a skóre bylo stále čisté.

Kapské Město zaútočilo ze vzniklé skrumáže, proběhlo mezerou v obraně a nahrálo míč dlouhým šikmým hodem. Křídlo Kapského Města ho jistě zachytilo, aniž se zastavilo v běhu. Nohy se přehnaly přes zelený trávník a davy se s nádechem znovu zvedly. Johnny zasáhl soupeře ramenem nízko u kolenou. Oba dva se vykutáleli z hracího pole, zvedajíce za sebou obláček bílého vápna z postranní čáry, a dav vzdechl a sedl si. Zatímco čekali, až dostanou přihrávku, Johnny jim šeptal sípavé rozkazy. Jeho zlatě nachový dres byl propocený a krev z odřeného boku potřísnila bílé trenýrky.

"Rychle přihráj zpět. Neutíkej sám. Nahraj Dawiemu. Vykopni vysoko a daleko, Dawie."

Johnny vysoko vyskočil pro letící hozený míč, sevřenou pěstí ho odrazil právě Dawiemu do rukou a v téže okamžiku natočil tělo, aby zabrzdl atakující protihráče. Dawie udělal dva kroky vzad a vykopl. Síla kopu vyšvihla jeho pravou nohu nad hlavu, hybná energie jím hodila dopředu a útočníci tak byli odrazeni. Míč stoupal pomalu, letěl jako šíp, ve vzduchu nekolísal ani se netočil, dosáhl zenitu své dráhy daleko za středem hřiště, potom klesal zpět na zemský povrch.

Dvacet tisíc hlav sledovalo ten let, na stadión se sneslo ticho a v nepřírozeném tichu byl Benedict van der Byl zanesen zpět hluboko do svého území, předpovídaje dopad míče, jakoby neuspěchanými kroky si ho odměřoval s přesností nadaného hráče. Míč mu obratně vklouzl do rukou a Benedict se začal lině pohybovat vpřed, aby otevřel úhel pro zpáteční kop. Napjatý tepající mesmerický klid stále visel nad hřištěm, Benedict van der Byl byl středem pozornosti.

"Jag Hond!"

Ojedinelý výkřik v davu diváky vzpamatoval a dvacet tisíc hlav se zavlnilo na tribuně.

"Jag Hond!" řvalo teď.

Johnny se vyprostil ze skrumáže, paže se komíhaly a nohy kmitaly -hnal se k Benedictovi. Vynakládal téměř marné úsilí, nemohl věřit, že zastaví hráče Benedictova kalibru z takové dálky, přesto napjal poslední fyzické rezervy. Zpocený obličej vypadal jako svítící maska odhodlání a trsy trávy odlétaly od kopaček při divokém běhu. Potom se stalo něco nečekaného, něco, co přesahovalo lidský rozum. Benedict van der Byl se otočil a uviděl Johnnyho. Zastavil svůj trysk, udělal dva nemotorné šoupavé kroky a snažil se běžet vpřed hlouběji do svého vlastního území. Všechna jistota z něj vyprchala, všechna obratnost a ladnost. Poskakoval a klopýtal, téměř upadl, míč mu vyklouzl z rukou a nemotorně poskakoval. Benedict po něm spěšně hrábl, slepě zatápal, otáčeje se přes rameno. Teď měl v obličejí výraz neskrývaného zděšení. Johnny byl velmi blízko. Těžce dýchal při každém skoku jako postřelený lev, masivní ramena téměř strnulá úsilím, rty stažené ve vražedném úšklebku. Benedict van der Byl klesl na kolena, přikryl si hlavu oběma rukama a přikřčil se na zeleném trávníku. Johnny se mohl kolem něho a obratně v běhu zastavil skákající míč. Když Benedict odkryl hlavu, stále v kleku, vzhlédl. Johnny stál deset yardů od něj mezi brankovými tyčemi a díval se na něho. Potom rozvážně umístil míč mezi nohy, aby dokončil formalitu, a položil míč do brankoviště. Teď oba, jako by společně čekali na souhlas, Johnny i Benedict, pohlédli k hlavní tribuně. Viděli, jak se stařec zvedá ze sedadla a razí si cestu jásajícími davy k východu.

Den po zápase odjel Johnny zpět do pouště. Dole na dně zkušebního výkopu hlubokého patnáct stop bylo přišerně horko. Johnny měl na sobě jen khaki šortky, dohněda opálené svaly se leskly potem, ale v odeírání vzorků nepolevil. Zkoumal vrstvy a profil starobylé mořské terasy, která byla věky pohřbena v písku. Čekal, že tady na dně ložiska najde tenkou vrstvu směsi štěrku s diamanty. Uslyšel, jak landrover nad ním vyhrábl koly zem, a pak křupání kroků. Johnny se narovnal a ulevil bolesti v zádech.

Na okraji jámy stál stařec a shlížel na něj dolů. V rukou držel složené noviny. Tak zblízka ho Johnny po těch letech viděl poprvé a ta změna ho šokovala. Kštice hustých vlasů byla bílá a rysy vráscité a zmačkané jako masť, velký zahnutý nos trčel z jeho tváře jako zoban. Ale vnitřní zhoubu jeho těla nikdo nepoznal a oči měl stále mrazivě, záhadně modré. Mrštil novinami do jámy a Johnny je zachytil, i když stále upřeně hleděl na starce.

"Přečti si to!" řekl stařec.

Noviny byly poskládány na sportovní stránce a tlustý a výrazný titulek řval:

"JAG HOND ZÚSTAT. VAN DER BYL VEN."

Překvapení bylo šokující jako skok do horské říčky. Má zůstat - bude nosit zlatou a zelenou a oblékat si dres se skákající jihoafrickou antilopou Springbok na kapse. Vzhlédl, hrdý a šťastný, stál na slunci s obnaženou hlavou a čekal, až staroušek promluví.

"Rozhodni se," řekl měkce stařec. "Chceš hrát ragby, nebo pracovat pro naši společnost? Nemůžeš dělat obojí."

A odkráčel k landroveru a odjel. Johnny zatelegrafoval doktoru Cravenovi a oznámil odchod z mužstva. Rozpoutala se bouře rozhořčeného protestu, nadávek a stovky jedovatých dopisů, které Johnny dostal a které ho obviňovaly ze zbabělosti a zrady a ještě z dalších nectností, způsobily, že byl Johnny vděčný za útočiště v poušti. Ani Johnny, ani Benedict už nikdy znovu nehráli.

Když si na to Johnny vzpomněl, dokonce i po tak dlouhé době pocítil osten křivdy. Tak velmi toužil po zeleném a zlatém odznaku ctí ! Prudce smýkl jaguárem ke kraji a zkoumal plán Londýna, až našel Stark Street, která vybočovala z King's Road.

Myšlenky se mu vrátily k chvíli, kdy mu stařec jeho touhu vzal. To pomyšlení stále nesnesitelně bolelo. Společnost mu v poušti dělaly kmeny Ovambo ze severu a několik bílých mužů, skoupých na slovo, takových, jaké produkuje poušť, tak tvrdých a nekompromisních, jako je její vegetace nebo skalnaté hřbety. Pouště Namib a Kalahari patří k nejopuštěnějším místům na zemském povrchu, noci v poušti jsou dlouhé. Ani každodenní ustavičná fyzická práce nemohla Johnnyho vyčerpat natolik, aby odehnal sny o krásném děvčeti v krátké bílé sukni a vysokých bílých botách - nebo o starém bělovlasém muži s tváří jako žula.

I přes tyto dlouhé dny a ještě delší noci však přicházely pěkné úspěchy, které stály jako milníky a lemovaly jeho cestu ke kariéře. Zahájil práci na novém diamantovém poli, malém, ale bohatém. Nikdo nevěřil, že v této krajině by mohly diamanty být. Narazil na uranovou žílu, kterou starouškova společnost prodala za dva a půl miliónu, a jeho úsilí přineslo další ovoce, když ne efektivní, určitě cenné.

Když bylo Johnnymu Lanceovi pětadvacet, šuškal se o něm v uzavřených kruzích diamantového průmyslu jako o jedné z velkých mladých nadějí. Nabídl mu dokonce partnerství v týmu konzultujících geologů. Chtěli, aby se stal manažerem jedné malé společnosti, těžící na samotném okraji Murderer's Karroo. Johnny je odmítl. Byla to sice dobrá nabídka, ale Johnny zůstal se starouškem. Potom si ho všimla velká společnost.

V minulém století bylo objeveno první cenné ložisko "modré zeminy" v jižní Africe na bídné farmě, kterou vlastnil Búr jménem De Beer. Starý De Beer prodal svou farmu za 6 000 liber a netušil, že pod pustou suchou zemí leží poklad, který má hodnotu 300 miliónů liber. Naleziště dostalo jméno De Beers New Rush a spousta horníků, malých obchodníků, ztroskotanců, neotesanců, tuláků a padouchů se snažila z něho něco získat a dělat si nárok alespoň na prostor o rozměrech většího pokoje. Z této tlupy dobrodruhů vynikli nad ostatní dva muži, kteří se stali vlastníky většiny kutacích claimů nového naleziště. Když tihle dva, Cecil John Rhodes a Bamey Barnato nakonec zkombinovali své zdroje, zrodil se impozantní finanční podnik.

Z tak skromných začátků se společnost pracovala k velké vážnosti a důstojnosti. Její bohatství je pohádkové, autorita nezměrná, příjmy astronomické. Ovládá dodávky diamantů světu. Ovládá také minerální koncese oblastí střední a jižní Afriky, které úhrnem tvoří statisíce čtverečních mil a jejíž zásoby nevydobytych drahokamů a základna minerálů nemají konce.

Malé diamantové společnosti jsou schopny existovat současně s tímto obrem, jen dokud nedosáhnou určité

velikostí - potom se najednou stanou jeho částí, jsou pohlceny, jako když žralok spolkně kteréhokoliv ze svých rybích lodivodů, jakmile se stanou příliš velkými a odvážnými. Tato obří společnost si může dovolit koupit nejlepší naleziště, vybavení - a lidi.

Vystrčila nesčetné množství tykadel, aby do sebe vtáhla Johnnyho Lance.

Cena, za kterou si ho chtěli získat, tvořila dvojnásobek jeho platu a slibovala trojnásobně vyšší naděje do budoucna. Johnny tuto možnost odmítl. Možná si staroušek všiml, možná to byla jenom shoda okolností, ale o týden později byl Johnny jmenován důlním manažerem pobřežní operace, která dostala název "King Canute".

Van Der Byl Diamonds vlastnila třicet sedm mil pobřežní koncese. Malinký pruh pobřeží, sto dvacet stop nad nejvyšším bodem přílivu a sto dvacet stop pod nejnižším bodem odlivu. Vnitrozemská koncese patřila velké společnosti. Zakoupila zemi, tučt bezvýznamných rančů jednoduše proto, aby získala dolovací práva. Mořské koncese, vymezené dvanácti mílemi teritoriálních vod, jí patřily taky. Před dvaceti lety na ně získala společnost výsadní právo od vlády. Ale Van der Bylova diamantová společnost měla admirálský pruh - a právě operace "King Canute" na něm měla působit.

Od moře přicházela mlha ze studených vod Benguelského proudu, kouřící jako sedlina perlivého prachu, a mohutné, neuspěchané pěnivé vlny se valily k jasněmu žlutému písku vysokých útesů Namaqualandu. Když vlny ucitily zemi, ostře se zvedaly. Jejich hřebeny se chvěly a měnily barvu ve svítivě zelenou, rozstříkávaly se ve spršky unášené větrem, obloukovitě se odrážely a zpěněné vody klouzaly dolů po útesech s řevem a duněním.

Johnny stál na sedadle řidiče v otevřeném terénním vozu. Měl oblečenou vestu z ovčí kůže proti chladu přicházejícímu z padající mlhy, ale hlavu měl obnaženou a tmavé vlasy mu ve větru povívaly na čele. Pevná brada vyjadřovala odhodlání a jeho ruce zastrčené v kapsách kožšinové vesty byly sevřeny v pěst. Bojovně se zakabonil, když měřil očima výšku a sílu příboje. Se svým zkriveným nosem vypadal jako boxer čekající na gong. Najednou s neohrabaným rozzlobeným pohybem vyškubl levou ruku z kapsy a podíval se na hodinky. Scházely ještě dvě hodiny a tři minuty do odlivu. Vrazil pěst zase do kapsy a otočil se jak na obrtlíku k buldozerům.

Bylo jich jedenáct. Jasně žluté stroje D.8 Cater Pillars, postavené v řadě nad nejvyšší hranicí přílivu. Buldozeristé s ochrannými brýlenou seděli napjatě na vysokých tvrdých sedadlech. Všichni ho neklidně pozorovali. Za nimi, téměř za jejich zády, stály nakladače. Těžkopádné stroje měly břicha nafouklá jako těhotné ženy a těžké pneumatiky, které byly vyšší než člověk. Až nastane čas, vyrazí kupředu rychlostí třiceti mil za hodinu, spustí ocelový břit pod svými břichy a zeškrábou patnáctitunovou hromadu písku nebo šterku, vrátí se do vnitrozemí a vysypou svůj náklad, otočí se a znovu nabere další gargantuovské sousto země.

Johnny se soustředěně chystal na to, až nastane správný okamžik, jak nažene stroje o hodnotě čtvrt miliónu liber do Atlantského oceánu v naději, že získá plnou hrst lesklých kamínků. Ta chvíle nastala a Johnny strávil půl minuty drahocenného času kontrolou přípravných kroků, než se přinutil k akci. Potom zakřičel, "Jeďte!" do megafonu a zavelel pravou rukou v bezchybném rozkazu - kupředu. "Jeďte!" zakřičel znovu, ale jeho hlas se ztratil.

Býčí řev motorů přehlušil dokonce i hukot divokého příboje. Jednotná řada ocelových potvor spustila své masívní ocelové břity a dala se do pohybu. Teď se zlatý písek zavlnil před plochou břitů jako máslo na noži. Vyrostl před stroji, vznikla hromada a potom vysoká zeď. Buldozery zatlačily, stáhly se zpět a těžce nahnuly stěnu písku dopředu. Paže řidičů energicky pohybovaly ovládacími pákami, jako by šilení barmani čepovali tisíce litrů piva, diesely řvaly a brumly a zařvaly znovu. Písečná stěna se na břehu setkala s první mělkou vlnou a odrazila ji. Vypadalo to úžasně a neskutečně, když se moře vracelo, rozvířené a krémové, aby dosáhlo písečné hráze. Buldozery teď předváděly komplikovaný, ale plynulý balet. Kroužily a jezdily křížemkrážem, radlice se zvedaly a zase padaly, couvaly a zase tlačily kupředu, vše pod dozorem mistra choreografie - Johnnyho Lance.

Landrover poskakoval tam a zpět po okraji obrovské jámy, která vznikala, a Johnny v něm křičel rozkazy a instrukce do megafonu. Polokruhový písečný val se postupně stával obrannou hrází proti moři. Za ní ryly buldozery v hloubce šesti, deseti, patnácti stop volného žlutého písku. Potom najednou narazily na škeble, na tenkou vrstvu zkamenělých lastur, která tak často zakrývá diamantové šterky v Jihozápadní Africe. Johnny spatřil změnu charakteru vyhloubené jámy, uviděl lastury valící se, před radlicemi buldozerů. Půltuctem rozkazů a signálů rukou nařizoval buldozerům vybudovat rampu na každém konci jámy, aby do ní měly přístup nakladače. Potom je nasměroval, aby udržovaly hráz proti moři. Letmo pohlédl na hodinky.

"Hodina a třináct minut," zabrumlal. "To je tak tak!" Rychle zkontroloval jámu. Dvě stě yardů dlouhá, patnáct stop hluboká, povrchový písek seškrábán, vrstva lastur je vidět čistě a bíle na slunci, buldozery uvolněné ze dna jámy - bojují znovu s mořem.

"Dobře," zamumlal. "Takže se podívejme, co tam máme." Obrátil pohled na dva nakladače, které čekaly napjatě nad nejvyšší hranicí přílivu. "Vjed'te tam a vyberte to!" zařval a dal paži krouživý signál. Těsně za sebou vyrazily stroje kupředu, kývajíce se ze široka u vjezdu do jámy, potom sjely střemhlav dolů po rampě a projely po dně. Nabraly náklad lasturové vrstvy a šterku, aniž by snížily rychlost, a hmotně ujížděly k protější rampě, kolébavě spěchaly, aby vyložily svůj náklad pod útesem, ale nad nejvyšší hranicí přílivu. Potom začaly nové kolo, potom znovu, hnaly se do jámy těsně za sebou, zatímco buldozery držely moře, které se teď hněvalo - posílalo své kohorty proti hrázi a hledalo slabé místo, aby zaútočilo. Johnny se znovu podíval na hodinky.

"Ještě tři minuty a bude příliv," řekl polohlasně a zašklebil se. "Dokážeme to - myslím!" Zapálil si cigaretu a teď trochu odpočíval. Vklouzl za volant a vyhoupl se s vozem na břeh, zaparkoval ho za horu šterku, kterou budovaly

nakladače. Vystoupil a nabral plnou hrst šterku. "Nádhera!" šeptal. "Ach, krása, nádhera!" Všechno napovídalo, že je to tak. V jediné hrsti rozeznal malý granát a větší kousek achátu. Nabral další hrst. "Jaspis," kochal se pohledem. "A spousta železné rudy!" Všechny tyto minerály byly partnery diamantu, nacházejí se společně. Tvar byl také dobrý, oblé kameny vyleštěné a lesklé jako skleněnky, ne placaté jako mince - což by znamenalo, že byly omývány jen v jednom směru. Oblé kameny znamenaly zónu působení vln - diamantovou past.

"Našli jsme poklad - dám na to krk!" Z třiceti sedmi mil pobřeží vybral Johnny dvousetyardový pás a šel do živého. Když ho vybíral, žádnou roli v tom štěstí nehrálo. Pečlivě studoval členitost pobřežní linie, letecké snímky typů vlnění a profily dna moře, analýzy pobřežních písků a nakonec přidal nedefinovatelný "cit" pro zemi, který má každý dobrý lovec

diamantů. Johnny Lance pocítil silné uspokojení a sešplhal zpět za volant. Nakladače seškrábaly šterk až na skalnaté dno. Jejich práce byla u konce. Vyjely z jámy a stály s funicemi výfuky vedle obrovské hromady šterku, kterou vydobyly.

"Na dno, chlapi!" zakřičel Johnny a trpělivá armáda mužů kmene Ovambo, která civěla na břehu, seběhla s hemžením dolů do jámy. Jejich úkolem bylo zamést a vyčistit dno jámy tak, aby nepřišel nazmar ani jeden diamant uvízlý v puklině nebo nerovném povrchu dna.

Moře změnilo náladu, bylo teď zuřivě z brutálního znásilnění svého pobřeží, syčelo a divoce naráželo na písčnou hráz. Nastával příliv a buldozery musely zdvojnásobit úsilí, aby ho udržely. Ovambové pracovali v jámě šiléným tempem, omezili se pouze na příležitostný chvatný pohled na stěnu písku, která držela Atlantik za hrází.

Johnny byl teď opět napjatý. Jestli jim dá pokyn, aby vylezli z jámy příliš brzy, bude se muset rozloučit s diamanty tam dole, jestli je tam nechá příliš dlouho, mohly by se utopit jak stroje - tak lidé. Zastavil je ve zlomku vteřiny. Vytáhl domorodce ze dna, právě když moře začalo pronikat hrází a prosakovat pod ní. Potom dal pokyn buldozerům, deset z nich bylo venku - jeden ještě vyjížděl, nekonečně pomalu, kolébal se po širokém dnu prázdné jámy. Moře prorazilo simultánně na dvou místech a vřítlo se do jámy vlnami vysokými do pasu. Buldozerista to uviděl, vteřinu zaváhal, potom, jako by ho osvětil duch svatý, vyskočil ze stroje. Ponechal ho moři, sprintoval před vlnou a snažil se vyšplhat na nejbližší stranu jámy.

"Mizero!" ulevil si Johnny, když viděl, jak se buldozerista škrábe do bezpečí. "Mohl se aspoň pokusit." Ale zlobil se i sám na sebe. Svě rozhodnutí opustit jámu příliš dlouho odkládal, tak dlouho, až stroj o hodnotě 20 000 liber obětoval moři. Zařadil rychlost a popojel na hranu jámy. Sjížděl s landroverem z okraje jako sjezdař na lyžích, padal patnáct stop, než dopadl na dno, a jeho pád zmírňoval písčiny svah. Vůz se statečně probil pískem, až se setkal s útočícím mořem. Voda vyšplouchla přes kapotu, jankovitě zatřásla vozidlem, ale Johnny ho otočil a pokračoval v jízdě k uvízlému buldozeru. Motor vozu byl utěsněný a zabezpečený proti vodě právě pro případ, že dojde k takové havárii. Vůz rozrázel vodní hladinu. Jeho pohyb ochaboval, když se masa nazelenalé vody přes něj přelila. Najednou se písčná hráz pod bílým příbojem zhroutila úplně a Atlantik převzal vládu. Vysoká vlna zelenavé vody, která se hnala přes jámu, narazila na vozidlo, převrhla ho a vyhodila Johnnyho do rozbourené zpěněné vody.

Landrover se převrátil na střeche a vytrčil v kapitulaci k nebi všechna čtyři kola. Johnny se ponořil, ale ihned byl zase nahoře. Napůl plaval, napůl se brodil, bitý rozbourěným mořem, a dral se kupředu ke žlutému ocelovému ostrůvku. Moře ho srazilo dolů, znovu se potopil. Na chvíli se dostal na nohy, potom se mu znovu podlomily. Konečně dorazil k buldozeru a vydrápal se nahoru přes pásy na řidičovo místo. Vykašlával mořskou vodu a dával se jí, než se dal do pořádku.

Buldozer stál nehybně, držený váhou dvaceti šesti tun, na tvrdém skalním loži jámy. I když do něj moře naráželo, vířilo na jeho pásech, nemohlo jím pohnout. Očima zastřenými a vyplavenými slanou vodou, přes slzy Johnny rychle zkontroloval přístrojovou desku. Tlak oleje byl v pořádku, motor běžel a vysoko nad Johnnyho hlavu výfuk vybařoval modrý kouř.

Johnny znovu zakašlal. Zvratky a mořská voda mu vnikly až do hrdla ve vřelém proudu, ale potlačil davení, přidal plyn a zatahl oběma rukama za páky řízení. Velký stroj zahrabal těžkopádně dopředu, téměř pohrdavě odhodil moře bokem, pásy tvrdě zaškrábaly po skalním loži. Johnny se rychle rozhlédl. Písčiny rampy na všech stranách jámy byly odplaveny. Stěny teď byly příkré a moře za ním se překotně hnalo do jámy. Vlna vyšplouchla Johnnymu až na hlavu, vytřepal ji z vlasů jako kokršpaněl a rozhlédl se se stoupajícím zoufalstvím, kudy uniknout.

Ke svému nezměrnému úžasu však uviděl starouška. Myslel si, že je čtyři sta mil odtud v Kapském Městě, a najednou byl tady na kraji jámy. Bílé vlasy zářily jako maják. Johnny instinktivně otočil buldozer směrem k němu. Stařec navigoval další dva buldozery, aby couvaly tak blízko, jak se jen odvážil, k okraji jámy, zatímco od servisního vozu, zaparkovaného pod útesem, přicházel vrávoravě zástup Ovambů s těžkým vlečným řetězem na ramenou. Táhl se, předkloněný pod obrovskou tíhou řetězu, a při každém kroku se bořili po kotníky do písku.

Stařec na ně řval, pobízěl je, ale slova se ztrácela v hřmění dieselových motorů a v řevu větru a moře. Otočil se zpět k Johnnymu.

"Popojed' blíž," ječel stařec s dlaněmi u úst. "Přitáhnu ti konec řetězu."

Johnny zamával a potvrdil, že rozumí, potom chňapl po řídících pákách, protože další vlna dokonce vychýlila ten obrovský stroj ze směru a Johnny poprvé ucítil zachroptění dieselu. Voda si přece jen našla cestu přes těsnění. Konečně se mu podařilo dostat pod vysoký břeh žlutého písku, který se nad ním zvedal na dvacet stop, a vydrápal se nahoru na kapotu motoru, aby se dostal ke starci. Ten udržoval rovnováhu na kraji jámy, řetěz měl zavěšený ve smyčce přes obě ramena. Hrbil se pod jeho tíhou, a když postoupil dopředu, písek mu podjel pod nohama. Stařec padal klouzavě dolů po příkrém svahu po pás v písku a mohutný řetěz se plazil za ním.

Johnny odhadl pohyb moře a skočil mu na pomoc. Společně, bití mořem, přitáhli řetěz k buldozeru.

"Připevni ho k ramenu radlice," broukl stařec a dvakrát otočili řetěz kolem silného

ocelového ramene.

"Spojovací článek!" vyštěkl na něj Johnny, a zatímco stařec odvažoval od pasu lano, které mu zajišťovalo ocelovou sponu, podíval se nahoru na písčný útes, který nad ním visel.

"Bože!" pronesl tiše, protože moře zaútočilo - a útes nad nimi byl tak slabý, chvěl se a připravoval se zhroutit a zasypat je. Stařec mu podal obrovský spojovací článek a Johnny začal ztuhlými rukama zajišťovat konec řetězu. Musel protáhnout silný kalený šroub přes dva spojovací články a potom ho utáhnout. Za těchto podmínek to byl úkol pro Herkula, - s příbojem bouřícím nad hlavou, brzdou moře na řetězu a písčným útesem, jehož zřícení hrozilo každou chvíli.

Dvacet stop nad nimi na ně úzkostlivě hleděl Johnnyho předák, připravený dát rozkaz oběma čekajícím buldozerům. Závit šroubu zabral, ještě kousek a bude zajištěn, vypadalo to, že dokončí akci včas.

"Oukej," kývl a těžce vydechl na starce. "Tahejte!"

Stařec zvedl hlavu a zařval ke břehu: "Tahejte!"

Předák potvrdil zamáváním, že rozuměl. "Dobrá!" A jeho hlava zmizela za okrajem útesu. Utíkal zpět k buldozerům a v tu chvíli příboj rozhoupal řetěz. Pohyb několika palců, ale dostatečně silný, aby zachytil Johnnyho levý ukazovák mezi dva články řetězu. Stařec spatřil jeho obličej, viděl, jak bojuje, aby se uvolnil.

"Co se děje?"

Když voda na okamžik ustoupila, poznal, co se stalo. Brodil se kupředu, aby pomohl, ale nad nimi už zařvaly motory dieselů a řetěz se začal pohybovat, plazil se a kroutil nahoru jako krajta. Stařec se dostal k Johnnymu a chytil ho pod pažemi, aby ho přidržel. Podírali se navzájem v hrůze a hleděli na uvězněnou ruku. Řetěz škubl, napjal se a prudce prst odtrhl. Vytryskla jasně červená krev a Johnny zavrával a padl do starcova náručí. Velký žlutý trup buldozeru byl tažen vytrvale na ně, hrozilo, že je oba rozdrtí. Vtom stařec využil chvilky přerušení a podařilo se mu ustoupit. Moře je odnášelo podél břehu, zmítali se bezmocně ve vodní síle, aby se dostali z dosahu buldozeru. Johnny tiskl svou zraněnou ruku k hrudi, ale jasný proud krve z ní mohutně stříkal a barvil vodu kolem. Jeho hlava se potopila a slaná voda mu vklouzla hrdlem do plic. Cítil, jak se topí, jak mu ubývá síl. Znovu se dostal nad hladinu a zamlženými očima uviděl lesklý moký buldozer v polovině cesty na břeh. Ucítil,

jak ho ovinuly starcovy paže kolem hrudníku, a znovu se potopil. Tma zahalila jeho oči a mozek, omdlel.

Když se temnota rozplynula. ležel na suchém pobřežním písku a první, co nad sebou uviděl, byla starcova tvář svaštělá vráskami, s váčky pod očima a stříbřitě bílými vlasy přilepenými na čele.

"Dostali jsme ho ven?" zeptal se Johnny chraptivě.

"Ja," odpověděl stařec. "Dostali." A vstal, přešel k landroveru a odjel, zanechávaje péči o Johnnyho předákovi.

Johnny se při té vzpomínce zašklebil a zvedl levou ruku z volantu jaguáru. Olízl si lesklou jizvu po chybějícím ukazováčku. "Stálo za to obětovat prst," mumlal polohlasně, a stále hledaje dopravní ukazatele, pomalu pokračoval v jízdě. Znovu se spokojeně usmál, zavrtěl pobaveně hlavou a vzpomínal na bolest a rozčarování, když stařec odešel a nechal ho zraněného na břehu.

Nečekal, že mu staroušek padne do náručí, začne vděčně vzlykat a omlouvat se za všechny ty roky trápení a osamělosti, ale čekal přece jen něco víc než tohle. Cesta landroverem k nejbližší nemocnici byla dlouhá dvě stě mil. Tam byl teprve řádně ošetřen. Hned nato, druhý den, se Johnny vrátil do práce, aby se podíval na první zpracování šterku z pobřeží. Za jeho nepřítomnosti šterk prosili, aby odstranili všechny přebytné kámen a skalní odštěpky, potom vyprali v nádrži s křemíkovým kalem, aby se vyplavil materiál se specifickou vahou menší než 2,5, a nakonec to, co zůstalo, proběhlo kladivovým mlýnem - což je dlouhý buben, který se ustavičně točí a v němž ocelové koule velikostí baseballového míčku drtí na prášek všechny substance měkčí než 4 v Mohsově stupnici tvrdosti. Zůstal zbytek, tisícina objemu šterku, který vydobyli z moře. V tomto zbytku by měly být diamanty - pokud byli úspěšní.

Když Johnny dojel zpět k dílně z vlnitého plechu a dřeva na útesu nad pobřežím, kde bylo sídlo separačního procesu, byl ještě stále napůl omámen anestetiky a nedostatkem spánku. V ruce mu úporně tepalo, oči měl červené a jeho bradu zarůstalo husté černé strniště. Přistoupil s napětím ke stolu plnému vazelíny, který zabíral polovinu dílny. Trošku se potácel, když se rozhlížel, jak je vše připraveno. Obrovská nádoba v čele stolu byla plná koncentrovaného diamantového šterku, pláty natřené vazelínou a parta dělníků stála připravena.

"Jdem na to!" kývl Johnny na předáka. Muž okamžitě zatáhl za páku a stůl se dal do pohybu, že se začal třást jako paralytický stařec. Stůl se skládal ze sérií ocelových plátů, každý z nich byl mírně nakloněný a pokrytý tlustou vrstvou špinavé žluté vazelíny. Z nádoby v čele stolu se začala vytřásat směs šterku a vody, její konsistenci a poměr proudu pečlivě reguloval předák. Rozlévala se po namaštěném stole jako roztékající se sirup, překapávala z jednoho plátu na druhý a nakonec stékala do odpadového kontejneru na konci stolu.

Diamant je nesmáčitelný, namočí ho do vody, vydrhni ho, přesto ho vytáhneš a je suchý. Vrstva mastnoty na ocelovém plátě je taky nesmáčitelná, takže moký šterk a mořské lastury po ní sklouznou a pokračují v pohybu po třesoucím se nakloněném stole. Ale když se na mastnotu dostane diamant, přilepí se jako ocucaný bonbón k vlněné přikrývce. V této vzrušující a napjaté chvíli Johnny cítil, jak únava ustupuje, dokonce i bolest v jeho pahýlu se ztlumila. Očima a celou svou pozorností byl soustředěn na tu lesklou žlutou vrstvu mastnoty.

Malý kamínek pod jeden karát nebo průmyslový černý diamant či diamantový písek by na stole nebylo vidět. Pohyb stolu byl příliš rychlý - rychlost rozmazávala pohled a proud uvolněného materiálu by je mohl překrýt. Chvilí byl

tak hluboce zaujatý, že si nevšiml přítomnosti osoby vedle sebe.

Rychle vzhlédl. Staroušek. Stál ve svém typickém širokém postoji a s napjatým velitelským držením těla. Johnny si jasně uvědomoval starcovu velikost vedle sebe - a pocítil první zvonění na poplach. Co když je to k ničemu? Teď potřeboval diamanty - nic jiného v životě tak moc nepotřeboval! Bedlivě zkoumal třáslavé pláty žlutého mazu, odhadoval cenu, kterou by si koupil zpět starcovu úctu. Hrudkovitý šterk tek l chladnokrevně po plátech a Johnny pocítil záchvěv paniky. Vtom předák naproti sípavě vykřikl a ukázal: "Je tady!"

Johnnyho pohled se rychle přesunl do čela stolu. Tady pod výlevkou nádoby, napůl pohřben v tlusté vrstvě mazu svou vlastní váhou, seděl pevně zakotvený diamant, zatímco bezcenný šterk se odplavoval. Velký pětikarátový kámen, který zářil vzpurně a žlutě, jako když se divoká šelma nechce podrobit zajetí. Johnny si jemně povzddechl a úkosem se podíval na starce.

Ten hleděl na stůl bez jakéhokoliv výrazu, a i když si musel být vědom Johnnyho zkoumavého pohledu, nepodíval se na něj. Johnnyho oči však neodolatelně přitahoval. Nějakou podivnou náhodou z nádoby vypadl další diamant a zabořil se téměř vedle prvního. Když diamant uhořl o diamant, zní to, jako když se golfový míček odrazí od asfaltové silnice. Další diamant, bílý krasavec velikostí broskvové pecky, hlasitě klepl, když se odrazil od svého kolegy, potom se vysoko zatočil ve vzduchu. Oba, Johnny i předák, se bezděčně zasmáli, potěšení krásou této třpytivé kapky. Johnny se natáhl na druhou stranu stolu s otevřenou dlaní a chytil ho ve vzduchu. Třel ho mezi prsty - kochal se jeho hladkým povrchem, potom se otočil a nabídl kamínek starci. Stařec koukl na diamant a přikývl, že to bere na vědomí. Potom povytáhl manžetu a podíval se na hodinky.

"Je pozdě. Musím zpátky do Kapského Města."

"Nezůstanete až do konce, pane?" Johnny zjistil, že jeho tón je příliš dychtivý. "Můžeme se potom něčeho napít." Sotva tuto myšlenku vyslovil, uvědomil si, že staroušek nesnáší alkohol.

"Ne." Stařec zavrtěl hlavou. "Musím být do večera zpátky." Teď se upřeně díval Johnnymu do očí. "Víš, Tracey se zítra odpoledne vdává a já u toho musím být." Potom se usmál, díval se Johnnymu do obličeje, ale nikdo nemohl uhodnout smysl úsměvu na starcových rtech - protože se nikdy neobjevil v jeho očích. "Nevěděl jsi?" zeptal se a stále se usmíval. "Myslel jsem, žeš dostal pozvání." A vyšel z dílny k landroveru, který stál ve slunečním jasu a čekal na to, aby vzal starce k malé přistávací ploše mezi písečnými dunami.

Bolest v Johnnyho zraněné ruce a starcova slova odehnaly spánek, který tak naléhavě potřeboval. Byly dvě hodiny v noci, když rozhazoval přikrývky a rozsvěcel lampu vedle táborového lehátka. Řekl, že mě pozvali - a Bože můj, já jsem tady. Vyjel ještě v noci a pokračoval celé ráno. Prvních dvě stě mil jel po pouštních cestách z písku a kamení, za svítání dojel k šterkové silnici a odbočil na jih přes rozlehlé pláně a pohoří. Bylo poledne, když uviděl na obzoru zavalitou modrou siluetu Stolové hory, jak ční nad městem, které se krčilo vedle ní.

Ubytoval se v hotelu Vineyard a spěchal do pokoje, aby se vykoupal, oholil a převlékl do obleku. Prostory kolem domu byly zaplněny drahými limuzinami a další vozy parkovaly po obou stranách vedlejší ulice, ale přece jen našel pro svůj zaprášený landrover místo. Prošel bílou bránou a vykročil přes zelený trávník. V domě hrála kapela a změf hlasů a smíchu se nesla ven okny tanečního sálu. Vešel bočním vchodem. Chodby byly plné hostů a Johnny si razil cestu skrze ně a hledal ve skupinkách hlasitě gestikulujících mužů a chichotajících se žen známou tvář. Konečně ji našel.

"Michaeli."

A Michael Shapiro se otočil, poznal ho a v obličeji se objevila směs konfliktních pocitů - radosti, překvapení a poplachu.

"Johnny! Jsem rád, že tě vidím."

"Obřad už skončil?"

"Ano, a proslovy taky - chválabohu." Chytil Johnnyho za paži a odvedl ho stranou. "Dovol, abych ti nabídl skleničku šampaňského." Michael zastavil číšníka a podal Johnnymu křišťálovou sklenici.

"Na zdraví nevěsty," zdvihl Johnny pohár a napil se.

"Víš starý, že jsi tady?" Michael vyhrkl otázku, která mu ležela na mysli, a když Johnny zavrtěl hlavou, Michael se zadumal.

"Jak, Michaeli, vypadá Traceyin manžel?"

"Kenný Hartford?" Michael zvažoval otázku. "Myslím, že je dobrý. Pěkný chlapec, zázobaný."

"Čím se živí?"

"Tatínek mu zanechal celé jmění - ale aby nelelkoval, tráví svůj volný čas fotografováním modelek."

Johnny stáhl dolů koutky úst. Michael se zamračil.

"Je dobře, Johnny. Starej ho vybíral pečlivě."

"Starej?" Johnnyho čelisti jako by strnuly.

"Jasně, vždyť ho znáš - nenechal by tak důležité rozhodnutí na někom jiném."

Johnny dopil v tichosti skleničku šampaňského. Michael hleděl napjatě na jeho obličej.

"Kde je ona? Už odjela?"

"Ne." Michael zavrtěl hlavou. "Ještě jsou v tanečním sále."

"Myslím, že půjdu a popřeju nevěstě mnoho štěstí."

"Johnny." Michael podržel Johnnyho za loket. "Neudělej žádnou hloupost - jo?"

Johnny měl pod sebou mramorové schodiště, které vedlo dolů do tanečního sálu. Parket byl zaplněn tančícími dvojicemi a hudba hrála hlučně, ale příjemně. Svatební hosté seděli u stolu na druhé straně místnosti. První uviděl Johnnyho Benedict van der Byl. Zrudl v obličeji, rychle se naklonil k otci, něco mu pošeptal a potom se začal zvedat ze svého místa. Stařec

položil ruku Benedictovi na rameno, aby ho zadržel, a usmál se přes místnost na Johnnyho. Johnny sešel ze schodů arazil si cestu skrze tančící. Tracey ho dosud nespátřila. Povídala si s mladíkem s hedvábnou tváří, který seděl vedle ní. Měl kudrnaté světlé vlasy.

"Ahoj, Tracey." Vzhledla a Johnny zalapal po dechu. Byla ještě krásnější, než si ji pamatoval.

"Ahoj, Johnny." Téměř šeptala.

"Nezatančila by sis se mnou?"

Ted' zbledla a její oči přešly na starouška, ne na novomanžela. Lesknoucí se bílá hříva vlasů nepatrně přikývla a Tracey vstala. Jednou obkroužili taneční parket a pak přestala kapela hrát. Johnny si v duchu připravil stovky různých vět, které jí chtěl říct, ale když hudba hrála, byl jako němý a potom už bylo po příležitosti. V těch několika vteřinách, které mu ještě zbyly, spěšně vyhrkl: "Doufám, že budeš šťastná, Tracey. Ale jestli někdy budeš potřebovat pomoc - kdykoliv -, přijdu, slibuji ti to."

"Děkuji ti." Měla ochraptělý hlas a na chvilku vypadala jako to malé děvčátko, které tenkrát v noci plakalo. Potom se vrátila k manželovi.

Slib vyslovil před pěti lety a teď přijel do Londýna, aby ho splnil. Číslo 23 na Stark Street byl úhledný domek s úzkým průčelím. Zastavil před ním. Byla tma a v obou podlažích svítila světla. Seděl ve voze, najednou se zdráhal jít dál. Nějak vnitřně cítil, že Tracey je zde, a věděl, že to setkání nebude pěkné. Chvilku na ni vzpomínal jako na nádhernou mladou ženu ve svatebních šatech z bílého saténu, potom vystoupil z auta a vyšel po schodech nahoru k hlavním dveřím. Sál po zvonku, ale všiml si, že dveře jsou pootevřené. Strčil do nich, a když se otevřely, vstoupil do malého obývacího pokoje žensky zařízeného.

Jako by někdo chvatně pokoj prohledával, jeden ze závěsů ležel rozprostřený na podlaze a na něm se kupily knihy a dekorační doplňky. Obrazy byly sundány ze stěn a připraveny ke stěhování. Johnny vybral jednu z knih a otevřel ji. Na volném listu bylo rukou napsáno jméno. Tracey van der Bylová. Upustil ji zpět na hromadu, když uslyšel kroky, sestupující z prvního patra. Se schodů scházel muž. Měl na sobě špinavé zelené sametové kalhoty, boty z ovčí kůže a ošoupaný kabát vojenského střihu s dvojřádkým zapínáním na matně zlaté knoflíky. Nesl náruč dámských šatů. Jakmile Johnnyho uviděl, znervózněl a zastavil se. Pootevřel růžové rty v němém údivu, ale oči pod kšticí blondatých vlasů mu svítily a jiskřily.

"Ahoj," Johnny se příjemně usmál. "Stěhujete se?"

A klidně se přiblížil k muži na schodech, zastavil se a vzhledl k němu. Najednou se z poschodí dolů schodištěm začal snášet nářek. Byl to děsivý, tajuplný zvuk bez zármutku nebo bolesti, jako by unikala pára, bylo jen možno rozeznat, že je lidský. Johnny při tom zvuku ztuhl a muž na schodech se nervózně ohlédl přes rameno.

"Cos jí udělal?" zeptal se Johnny měkce, věcně.

"Ne. Nic. Je nadopovaná. Hrozně nadopovaná." Muž horlivě zapíral. "Je to poprvé, co to zkusila."

"Takže to tady balíš, jo?" zeptal se Johnny mírně.

"Dluží mi spoustu peněz. Nemůže zaplatit. Slíbila - a teď nemůže zaplatit."

"Aha," řekl Johnny. "To je něco jiného. Myslel jsem, že to tu někdo bílí." Sálh do kabátu, vytáhl peněženku a zašustil štůskem bankovek. "Jsem její přítel. Kolik dluží?"

"Padesát babek." Muži zajiskřily oči, když uviděl peníze. "Dal jsem jí lhůtu."

Johnny odpočítal požadované peníze a podával mu je. Muž přehodil hromadu šatů přes zábradlí a sešel nedočkavě až dolů. "Prodals ji zboží - LSD?" zeptal se Johnny.

Muž se zastavil krok před ním a nasadil ztuhlý výraz.

"Eh, prokristapána." Johnny se zašklebil. "Nejsme děti - vím, kolik se platí." Nabídl bankovky. "Dals jí to?"

Muž mu úšklebek lehce opětoval, a když sálh po penězích, přikývl. Johnny volnou rukou chňapl po hubeném zápěstí, prudce ho otočil a zkroutil mu paži mezi lopatky. Pak vecpal peníze zpátky do kapsy a přinutil muže vykročit do schodů.

"Takže se na to podíváme, ne?"

Na železné posteli, přikryté šedivou armádní dekou, ležela matrace. Tracey na ní seděla se zkříženýma nohama. Měla na sobě jen tenký bavlněný trikot a mastné vlasy jí zplihle visely až k pasu. Paže, kterými objímala hrudník, byly tenké a bílé jako tyčinky křídly. Obličej měla taky bledý, pleť ve světle elektrické žárovky průsvitnou. Mírně se kývala dopředu a dozadu a jemně naříkala, její dech se v ledovém pokoji srážel.

Nejvíce Johnnyho šokovaly její oči. Rozšířily se do neuvěřitelné velikosti a pod oběma očima byl tmavý bulý který vypadal jako podlitina. Oční panenky byly zvětšené a jiskřivé jako odlesk nebroušeného diamantu. Velké zelené oči ulpěly na Johnnym a muži ve dveřích a nářek náhle zesílil v křik. Pak přestala, vypjala se dopředu a přibyla obličej rukama, aby ho schovala.

"Tracey," řekl Johnny měkce. "Ó Bože, Tracey!"

"Bude v pořádku," zakňoural muž a kroutil se v sevření. "Je to poprvé - bude v pořádku."

"Pojď."

Johnny ho vyvlekl z pokoje a zabouchl nohou dveře. Přitlačil ho na stěnu, obličej měl odhodlaný a bledý, oči nemilosrdné, ale mluvil klidně, jako by něco vysvětloval dítěti.

"Teď tě zmlátím. Strašně tě zmlátím. Strašně, ale nezabiju tě. Ne že by se mi to líbilo, ale ta dívka pro mě něco znamená. V budoucnu, až budeš chtít takový jed dát jiné holce, chci, aby sis připomněl, co jsem ti dneska udělal."

Johnny ho přidržel levou rukou u stěny a pravou ho praštil přímo pod žebra v takovém úhlu, aby mu potrhál žaludeční stěnu. Tři či čtyři údery - a cítil, jak pod nimi praskla žebra. Kousek poodstoupil, muž na něj začal padat, a tak ho pohodlně trefil přímo do úst. Zuby v dásních zacvakaly, rty se roztrhly jako okvětní lístky růže. Muž hrozně vyváděl.

Johnny nakoukl do Traceyina pokoje, aby se ujistil, že ji nevyrušili. Dívka se však rytmicky kolébala v bocích dopředu a dozadu. Našel koupelnu a namočil si kapesník, aby očistil krev z rukou a z kabátu. Vrátil se na chodbu a zastavil se u bezvládného těla, aby zkontroloval puls. Srdce tlouklo silně a pravidelně. Johnny cítil uspokojení, když odtáhl mužovu tvář z kaluže vlastních zvratků a krve, aby zabránil udušení. Vrátil se k Tracey a přes její šilený odpor ji zabalil do špinavé vojenské deky a odnesl ji do jaguáru.

Uklidnila se, a zatímco kolem ní utěšňoval deku, ležela jako spící dítě. Potom se vrátil do domu a vytočil 999, nahlásil adresu a okamžitě zavěsil. Před Dorchesterem nechal Tracey v autě a šel si promluvit s recepčním. Během minuty pak Tracey převezli na invalidním vozíku do dvoupokojového apartmá ve druhém poschodí. Za patnáct minut dorazil lékař. Když lékař odešel, Johnny se vykoupal a se sklenicí Chivas Regal vstoupil do Traceyina pokoje. Zastavil se u její postele. Ať jí dal lékař cokoli, úplně ji to spravilo. Ležela vyzábělá a bledá - a její podivně krásu, kterou zdůrazňovalo namodralé zbarvení očních důlků. Sehnul se, aby jemně odstranil vlasy z tváře. Její dech na jeho ruce byl lehký a teplý. Cítil k ní nesmírnou něhu, jakou k jiném člověku nikdy nepocítil. Síla citu ho ohromila. Sklonil se nad ní a jemně se dotkl svými rty jejích. Byly suché, bílé a okoralé a jejich dotyk působil jako skelný papír. Johnny se narovnal a přešel místnost ke křeslu. Ztěžka do něj dosedl a usrl whisky, až cítil, jak se její horkost rozlévá v břiše a uvolňuje stažené svaly. Hleděl na bledou trosku tváře na polštáři.

"Jsme oba v háji, ty i já," říkal si polohlasně a opět se v něm probudil hněv. Dlouho ho nemohl nasměrovat, ale pomalu se zhmotňoval, až našel tvar. Poprvé v životě se na starouška zlobil. "On tě k tomu dohnal," říkal dívce v posteli. "A mě - ` Reakce byla náhlá, vždyť shovívavost rostla s jeho existencí. Vždycky se snažil věřit, že starouškovy machinace jsou správné a moudré - i když s tím někdy spravedlnost a moudrost neměly nic společného. Smrtelník nepochybuje o všemohoucnosti svých bohů. Zražený svou vlastní proradností začal zkoumat starouškovy motivy a činy pod jasným světlem příčin. Proč poslal starej Michaela Shapira, aby ho přivezl z pouště?"

"Chce tě v Kapském Městě, Johnny. Benedict zklamal na plné čáře. Starej ho přemístil do londýnského úřadu, je to něco jako forma exilu. Vybral tebe, aby ses ujal společnosti," vysvětloval Michael. "Tracey je mimo dosah. Je s manželem taky v Londýně. Soudím, že si starej myslí, že už není nebezpečné mít tě teď v Kapském Městě." Michael vnímal Johnnyho neskrývanou radost a pomalu pokračoval. "Možná že teďka nebudu mluvit moc vhodně. Pan van der Byl je strašný člověk. Není jako jiní lidi. Ví, co k němu cítíš, všechno jsem to sledoval, vždyť víš... Ale poslouchej, Johnny, teď si můžeš jít už kamkoli, vlastní cestou. Je spousta jiných společností, které by po tobě hrábly všemi deseti," ale uviděl výraz Johnnyho obličeje a zarazil se, "dobře, Johnny. Zapomeň na to, co jsem říkal. Jen jsem ti chtěl poradit, mám tě rád."

Když o tom teď Johnny uvažoval, zjistil, že v Michaelově varování bylo jádro všeho. Opravdu se stal generálním ředitelem Van der Bylovy společnosti, ale ke starouškovi měl stále hodně daleko. Žil pod horou, ale vrchol byl vzdálený a on nebyl schopen dosáhnout nejnižších pahorků. Zjistil, že ve městě je stejně osamocený jako v poušti, a proto když narazil na první atraktivní ženu, omotala si ho kolem prstu.

Ruby Grangeová byla vysoká a štíhlá, s vlasy, jejichž barvě se u diamantů říká "Second Cape" - sluneční světlo přes křišťálovou sklenici šampaňského. Žasl teď nad svou vlastní naivitou. Že se mohl nechat tak lehce nachytat a tak bezhlavě se vrhnout do jejích sítí! Po svatbě se odhalila, ukázala svou hluboce vypočítavou chtivost po lichotkách a materiálním bohatství, což bylo její hnací silou, a své úplné sobectví.

Johnny tomu nejprve nechtěl uvěřit. Měsíce zapuzoval rostoucí jistotu, až už to dále nemohl snést a zíral s mrazivým zděšením na povrchní, sobecké nicotné stvoření, se kterým se oženil. Odpoutal se od ní a celou svou energii se vrhl do práce ve společnosti. Byl to nakonec jeho život, i když v něm spatřoval prázdnotu, o kterou se zasloužila starouškova ruka. Poprvé ho napadlo, že to byla pečlivě vykalkulovaná a sadistická pomsta za nevinný čin nedospělého chlapce. Útěk od těch strašných myšlenek, které nemohl unést, mu poskytl spánek. Usnul v křesle a sklenice mu pomalu vyklouzla z ruky.

Jacobus Isaac van der Byl seděl v kožené židli před prosvětleným rentgenovým snímkem. Strach zkřivil jeho rysy, jako by popraskaly a zplihly, ale zůstaly ostré pod lesklou bílou hřívou. Strach v očích se pohyboval pod povrchem jako štíhlé rybky v bledě modrých tůních. Končetiny ztuhly a zchladly strachem, když se díval na husté zvířené obrysy na obrazovce.

Specialista hovořil měkce, neosobně, jako by přednášel jedné ze svých tříd. "překrývá thymus tady a přerůstá pod tracheou." Špička zlaté tužky naznačovala strašný obrys na obrazovce. Stařec těžce polkl. V krku mu vyschlo, když poslouchal, a hlas jemu samému zněl ochraptěle a ostře.

"Budete operovat?" zeptal se a specialista se ve své přednášce odmlčel. Zahleděl se na chirurga na druhé straně stolu. Vyměnili si pohledy jako dva spiklenci. Stařec se otočil na židli a hleděl tváří v tvář chirurgovi.

"Tedy?" ptal se přísně.

"Ne." Chirurg omluvně zavrtěl hlavou. "Už je na to pozdě. Kdybyste jen -"

"Jak dlouho?" Stařec ignoroval vysvětlování.

"Šest měsíců, ne více."

"Jste si jist?"

"Ano."

Starcova brada klesla až k hrudi, zavřel oči. V místnosti se rozhostilo naprosté ticho. Dívali se na něj s profesionální lítostí a zájmem, jak přijímá své vlastní odsouzení k smrti. Stařec nakonec otevřel oči a pomalu vstával. Snažil se usmát, ale jeho rty strnuly v úšklebku.

"Děkuji vám, pánové." zakrákorál novým drsným hlasem. "Omluvte mě prosím. Musím teď zařídit spoustu věcí."

Scházel k rollsu čekajícímu u východu. Šel pomalu, těžce šoupal nohama. Šofér k němu rychle přistoupil, ale stařec odmrští ruce natahující se na pomoc a posadil se sám na zadní sedadlo auta.

Michael Shapiro na něj čekal v pracovně vily. Okamžitě na něm poznal změnu a vyskočil ze židle. Stařec stál ve dveřích a jeho tělo vypadalo, jako by se scvrkávalo.

"Šest měsíců," řekl. "Dávají mi šest měsíců."

Říkal to, jako by čekal, že si i smrt vykoupi, ale podvedli ho. Znovu zavřel oči, a když je otevřel, měl v nich záblesk prohnání, i v celém obličejí se objevil mazaný liščí výraz.

"Kde je? Je ještě tady?"

"Ano, boeing odlétá v devět ráno. Teď je v kanceláři." Michael byl šokován, to bylo poprvé, co viděl starého bez přetvářky.

"A děvče?"

Od jejího rozvodu ji nenazval dcerou.

"Johnny ji odvezl do soukromého sanatoria."

"Nemožná děvka," prohodil stařec lehce a Michael měl co dělat, aby utišil protest. dříve než mu vyklouzne z úst.

"Vem si blok. Chci, aby sis něco napsal."

Stařec se sípavě zachechtal.

"Uvidíme!" řekl s hrozbou v hlase. "Uvidíme!"

Johnnyho lékař čekal na letišti v Kapském Městě.

"Vem ji, Robine. Ani kapku chlastu a pořádně ji vykrm. Je z těch drog hubená jako šindel a určitě nejedla aspoň měsíc."

Tracey projevila první jiskru zájmu.

"Kam myslíš -"

"Do sanatoria." Johnny předpokládal její dotazy. "Tak dlouho, jak to jen bude nutné."

"Nejsem"

"Ale ano, jsi v tom až po uši."

Chytil ji za paži a Robin chňapl po druhé. Vedli ji, stále tiše protestující, do zaparkovaného auta.

"Díky, Robine, stará vojno, pořádně ji zaměstnej."

"Až ti ji pošlu zpátky, nepoznáš ji," slíbil Robin a odjel.

Johnny se chvilku zahleděl na masivní hranatou siluetu hory - jeho vlastní obřad vždy při návratu domů.

Potom vyzvedl mercedes z letištní garáže a zvažoval mezi domovem a kanceláří. Rozhodl se, že nemá náladu poslouchat Ruby, a vybral si kancelář. Tam si může vzít čistou košili a holicí potřeby ze své soukromé koupelny.

Sesypaly se na něj jako kmen lidojedů, když prošel skleněnými dveřmi do přepychově zařízeného prostoru sekretariátu hlavního sídla Van der Bylovy diamantové společnosti. Dvě pěkné mladé sekretářky začaly radostně štěbetat jedna přes druhou.

"Jé, pane Lanci, mám celou hromadu zpráv -"

"Oh, pane Lanci, vaše žena -"

Snažil se neutíkat a byl asi deset kroků ode dveří své kanceláře, když starouškova sekretářka vyrazila z úkrytu za stěnou z mléčného skla.

"Pane Lanci, kde se touláte? Pan van der Byl se ptal -"

Což vyburcovalo Lettie Pienaarovou, jeho vlastní sekretářku.

"Pane Lanci, chválabohu, že jste tady."

Johnny se zastavil a zvedl ruce v obranném gestu.

"Po jedné, dámy. Vystřídáte se - jen žádnou paniku."

Což z týmu sekretárek udělalo třesoucí se rosol chichotání a zahnal starouškova hlídacího psa zpět za panel se zklamaným funěním.

"Která je nejdůležitější, Lettie?" zeptal se, když přešel ke svému stolu a zběžně prošel poštu, setřásl kabát a začal si stahovat vázanku a košili a směřoval ke koupelně. Křičeli jeden na druhého skrze otevřené dveře koupelny, a zatímco se Johnny rychle holil a sprchoval, Lettie ho seznamovala se všemi novinkami ve společnosti i s tím, co ho čeká doma.

"Pravidelně telefonovala paní Lanceová. Nazvala mě lhářkou, když jsem jí řekla, že jste v Cartridge Bay." Lettie chvilku ztichla, a když Johnny vyšel z koupelny, zeptala se: "Mimochodem, kde jste byl?"

"Nezačínajte ještě vy." Johnny se naklonil nad stolem a začal listovat v nakupených papírech. "Dejte mi ženu k telefonu prosím - ne, počkejte. Řekněte jí, že budu doma v sedm." Lettie viděla, že už není středem pozornosti, vstala a vyšla ven.

Johnny se usadil za stolem. Van Der Byl Diamonds byla nezdravá společnost. Přes Johnnyho protesty vybral stařec všechny úspory a vrazil je do hazardních podniků - realitní společnosti, továrny na oděvy, rybolovu, velkého zavlažovacího plánu na Orange River - a pokladna teď byla téměř prázdná. Pobřežní koncese byly na konci slavné, ale krátké kariéry. Teď už se zpracovávala bezcenná půda. Stařec koncesi Huib Hoch prodal velké společnosti, protože rychle potřeboval peníze, a než se Johnny vzpamatoval, peníze byly fuč. Zbyla jen jediná tlustá slepice v jeho rukou, ale stále ještě nesnášela vejce.

Před osmnácti měsíci získal Johnny dvě diamantová pole na volném moři od společnosti, která zanikla, aniž by se pokusila je vytěžit. Zabíla se svou vlastní neschopností. Těžba diamantů z moře je asi osmkrát dražší než jejich těžba na souši. Nejprve se musel vybagrovat štěrk z divokých a záludných vod Skeleton Coast, pokrytého troskami mnoha lodí. Pak ho naložit na nákladní čluny, vysypat ho někde na bezpečné základně a potom začal vlastní objevný proces - o takovou metodu těžby se pokusila zkrachovaná společnost.

Johnny dlouho přemýšlel a nakonec dal vyrobit plavidlo, které bylo zcela soběstačné. Mohlo zůstat na moři, vysát cenný štěrk a zpracovat ho, stejně rychle vytěžený odpad vysypat zpět do moře. Mělo těžící linku plně automatizovanou a vybavenou počítačem. Trup byl konstruován i pro plavbu oceánem. Stačila mu jen malá posádka a mohlo pracovat za všech povětrnostních podmínek, dokonce i za tornáda.

Kingfisher kotvil v Portsmouthu, kde ho v docích rychle dokončovali. Zatěžkávací zkoušky byly stanoveny na začátek srpna. Financování stavby tohoto plavidla se stalo pro Johnnyho noční můrou. Na starouška se nemohl spolehnout, nakonec by mohl být úplnou brzdou všeho. Nikdy nediskutoval o riziku bez toho malého úsměšku šubajícího jeho rty. Omezil peněžní spoluodpovědnost Van Der Bylovy společnosti do projektu v takové míře, že

Johnny byl nucen půjčit si dva milióny mimo ni. Získal peníze a staroušek se opět usmál. Kingfisher měl být na moři už před třemi měsíci a dolovat diamanty. Celá finanční struktura plánu byla založena na splnění termínu, ale stavba Kingfisheru se o šest měsíců opozdila, a teď byly předpoklady otřeseny.

Johnny seděl u svého stolu a přemýšlel o tom, jak rozřešit celou situaci a zachránit celou akci před krachem, dokud Kingfisher nezačne pracovat. Věřitelé nadávali a skřípali zuby a Johnnymu nezbývalo nic jiného než uklidňovat je svým optimismem a nadšením. Teď je musel požádat, aby prodloužili termín splacení úroků o další tři měsíce. Zvedl sluchátko.

"Dejte mi pana Larsena v Credit Finance," řekl a dodával si odvahu. Vysunul bojovně čelist a vstrčil ruku sevřenou v pěst do kapsy saka. V pět hodin vstal od stolu a přešel k baru. Nalil si na tři prsty whisky, vrátil se a uvelebil se do své otočné židle. Ani necítil radost z toho, že získal další odklad; byl příliš unavený. Zazvonil telefon s utajeným číslem na jeho stole. Zvedl sluchátko a představil se: "Lance."

"Jak bylo v Londýně?" okamžitě poznal ten hlas a vůbec ho nepřekvapilo, že stařec ví o jeho cestě. Starej věděl o všem. Než mohl odpovědět, ochraptělé zakrácání se ozvalo znovu: "Přijed' do domu, ihned!"

Sluchátko oněmělo. Johnny se lítostivě podíval na sklenku v ruce a postavil whisky zpět nedotčenou. Starej by ji ucítil a zase by se šklíbil.

Přes horu se valil mrak a zapadající slunce dostalo broskvovou, téměř mandarinkovou barvu. Stařec stál u okna a díval se, jak mračna padají do údolí, a když dopadnou, rozptýlí se. Když Johnny vstoupil do pracovny, stařec se odvrátil se od okna a Johnnyho okamžitě napadlo, že se během jeho nepřítomnosti stalo něco závažného. Rychle tázvě pohlédl na Michaela Shapira, ale Michaelova prošeďivělá hlava se skláněla nad papíry na klíně.

"Dobrý večer," pozdravil Johnny starce.

"Posaď se tam," ukázal stařec na koženou židli proti stolu.

"Přeči to," pobídl stařec Michaela a Michael si odkašlal a srovnal papíry do úhledného štůsku, než začal. Stařec seděl a hltal očima Johnnyho obličej. Bylo to přímé, důvěrné zkoumání a Johnnymu nevadilo. Naopak, připadalo mu, jako by se s ním starcovy oči mazlily.

Michael Shapiro četl srozumitelně, vysvětloval smysl méně srozumitelných právnických frází. Ten dokumem byla starcova poslední vůle, testament, a Mike ho celý četl dvacet minut. Když skončil, v pokoji se rozhostilo ticho, které nakonec přerušil staroušek.

"Chápeš?" zeptal se. Pochoval při tom nesmírnou vlídnost, kterou nezažil nikdy předtím. Zdálo se mu, že se scvrkává, že maso mizí a ponechává kosti vysušené a bílé - jako sluncem vyprahlé kosti dávno mrtvého mořského ptáka.

"Ano, chápu," přikývl Johnny.

"Vysvětli nám to jednodušeji, ne tou strašlivou právní hatmatilkou, jen abychom si byli jisti," trval na svém stařec a Mike začal vysvětlovat.

"Soukromý majetek pana van der Byla vyjma podílu ve Van Der Byl Diamond Co. Ltd. po odečtení daní a výdajů byl svěřen fondu pro jeho obě děti, Tracey - "

Stařec ho netrpělivě přerušil, smetl Michaelova slova jako drobky.

"To ne. O společnosti. Řekni mu o podílech ve společnosti."

"Akcíe mají být rozděleny rovným dílem mezi tebe a dvě van der Bylovy děti, Tracey - "

Znovu ho stařec přerušil.

"Zná jejich jména, kruci."

Poprvé v životě ho uslyšeli klít. Mike se na Johnnyho žalostně zašklebil, jako by prosil o shovívavost, ale Johnny byl zaujat starcem. Zkoumal jeho obličej, cítil, jak se mu v hrudníku nadýmá hluboké zadostiučinění. Třetinový podíl na společnosti Van Der Byl Diamonds nebylo žádné štěstí - nikdo to nevěděl lépe než Johnny. Nicméně zařazení Johnnyho jména na seznam s Tracey a Benedictem znamenalo, jako by ho přijal za vlastního. Na tom pracoval po celé ty roky. Prohlášení to veřejně oznamovalo světu. Johnny Lance měl konečně otce.

Chtěl vyskočit a obejmout ho. Hrud' se mu dmula nezvyklým vzrušením. Pod očními víčky ho začalo pomalu, lehce pálit. Johnny zamrkal.

"To je - " Hlas měl dojatý, odkašlal si. "Já jen nevím, jak ti mám říct

- "

Stařec ho netrpělivě přerušil, utišil ho vladařským gestem a zaskřehotal na Mika.

"Teď mu přečti dodatek k závěti. Ne, nečti to. Vysvětli mu to."

Michaelův výraz se změnil. Sklonil hlavu nad listiny, když mluvil, jako by se zdráhal pohlédnout Johnnymu do očí. Rozpačitě si odkašlal a poposedl na židli.

"Podle dodatku závěti, označeného stejným datem a podepsaného panem van der Bylem, je odkaz podílů ve Van Der Byl Diamond Co. Ltd JOHNNU RIGBYMU LANCOVI proveden podmíněčně osobním ručením jmenovaného JOHNNNA RIGBYHO LANCE za dluhy společnosti včetně současné půjčky a částek nezaplacených přispívajícím společností, a to za podíly ze zisku a opcí."

"Bože," pronesl Johnny, celý ztuhl na židli a otočil se, aby se nevěřicně zahleděl na starce. Dojetí bylo to tam. "Co se mi to pokoušíš udělat?"

Stařec tiše propustil Mika Shapira, aniž se na něho podíval.

"Zavolám tě, až budu potřebovat."

A když Mike odešel, zopakoval Johnnyho otázku.

"Co se ti to snažím udělat?" zeptal se. "Snažím se tě udělat zodpovědným za dluh, který čítá dva a půl miliónu randů."

"Nikdo by mi už nepůjčil ani půl miliónu, kdybych byl ve velkých nesnázích, možná bych sehnal deset tisíc ze svého soukromého konta." Johnny nevěřicně zavrtěl hlavou, celá věc mu nedávala smysl.

"Někoho ale znám, kdo by tě přinutil plným právem. Ne aby dostal zaplacené hotové ... ale pro svou osobní satisfakci. Zničil by tě a udělalo by mu to potěšení."

Johnnyho oči se nevěřicně zúžily.

"Benedict?"

Stařec přikývl.

"Aspoň jednou drží Benedict trumfy v rukou. Nebude schopen odstranit tě ze správy podniku, protože Tracey tě bude podporovat, jak to dělala vždycky, ale bude číhat na každý útok, který uděláš, ze své funkce ve správné radě. Bude schopen tě pronásledovat, srazit tebe a společnost na kolena, aniž by sám pocítil finanční ztráty. A když spadneš - víš moc dobře, že od něj milost nemůžeš očekávat. Budeš zničen zrůdou, kterou jsi stvořil."

"Stvořil?" vydechl Johnny užasle. "Co tím myslíš?"

"Ty jsi ho změnil na to, co dneska je. Tys mu zlomil srdce, kvůli tobě je z něj slaboch a budižkničemu ..."

"Ty ses zbláznil!" Johnny prudce vyskočil. "Nic jsem Benedictovi neudělal. To on-"

Ale nakráplé starcovo zaskřehotání smetlo Johnnyho protesty stranou.

"Snažil se být ti roven - ale neuměl to. Prohrál, stal se malým a zkaženým. Ano, vím, co se z něj stalo - cos z něho ty udělal."

"Prosím, vyslechni mě. Neudělal -"

Ale stařec nemilosrdně pokračoval.

"Tracey taky, zruinoval jsi ji život. Ztročil ji svým hříchem - "

"Tu noc!" zařval na něj Johnny. "Nikdy jsi mě to nenechal vysvětlit. Nikdy jsme-"

Teď práskl starcův hlas jako bič.

"Ticho!"

A Johnny se mu nedokázal postavit, zvyk byl příliš hluboce zakořeněn. Stařec se chvěl, oči mu svítily hněvem.

"Obě mé děti! Trápils mě a celou mou rodinu. Z mého syna je slaboch a ztroskotanec, který se snaží ukrývat svou bolest honbou za zábavou. Dal jsem mu do rukou trumfy, aby tě zničil, a až to udělá, snad se konečně stane mužem."

Starcův hlas byl teď nepřírozený, unavený a trýzněný bolestí. Namáhavě polkl, hrdlo se mu stáhlo, ale oči mu stále žhnuly hněvem.

"Dcera taky, mučená svou chlípností. Chlípností, kterou ty probudil - taky hledá útěk ze své provinilé vášně. Tvoje zkáza bude jejím vykoupením."

"Nemáš pravdu," vykřikl Johnny napůl vzdorně, napůl prosebně. "Prosím nech mě to vysvětlit-"

"Takže bude to tak. Udělal jsem tě zranitelným, spojil jsem tě se zmračeným a potápějícím se podnikem. Tentokrát se tě zbavíme."

Zastavil se a dýchal rychle jako běžící pes. Jeho dech byl přiskrčený a sípavý.

"Benedict tě srazí a Tracey se bude muset dívat, jak odcházíš. Nebude ti moct podat pomocnou ruku, její podíl je pečlivě zablokovaný, nemůže zasáhnout do kapitálu. Tvou jedinou nadějí je Kingfisher. A z Kingfishera se stane upír a vysaje všechnu tvou krev! Ptáš se, proč jsem systematicky převáděl majetek Van Der Byl Diamonds do jiných podniků? Tak, teď znáš odpověď."

Johnny pohnul rty. Byl teď velmi bledý. Z úst vyšlo slabé zašeptání: "Mohu odmítnout podepsat to osobní ručení."

Stařec se drsně usmál, koutky rtů mu při tom poklesly dolů, nelaskavě, bez humoru.

"Podepíšeš to," vydechl sípavě. "Tvoje hrdost a ješitnost ti nedovolí udělat něco jiného. Vidíš, znám tě. Prohlédl jsem tě za všechny ty roky. Ale jestli odmítneš podepsat ručení, stále tě ještě můžu zničit. Tvůj podíl dostane Benedict. Vyhodím tě. Nebudeš mít nic! Vůbec nic! Konečně s tebou skoncujeme." Potom hlesl hlasem. "Ale ty podepíšeš. Vím to."

Johnny bezděky vztáhl ruce ke starci v prosebném gestu.

"Po celou tu dobu, když jsem bydlel s vámi, když jsem -" Hlas mu zdrsnel a vyschl. "Nikdy jsi ke mně nic necítil - vůbec nic?"

Stařec se posadil na židli. Zdálo se, že znovu získal svou rovnováhu, a začal se usmívat. Mluvil teď klidně, nemusel křičet.

"Vypadni z mého hnízda, kukačko. Vypadni a leť." řekl.

Johnnyho výraz se pomalu měnil, obrys jeho brady ztvrdl, vysunul ji bojovně dopředu. Narovnal se v ramenou. Vrazil ruce do kapes a sevřel je v pěst jako kostěná kladiva. Jednou kývl, dal najevo, že pochopil. "Ach tak." Znovu přikývl a potom se začal sarkasticky usmívat. Byl to pokus o úšklebek, který zkroutil jeho ústa, a oči mu ztmavly a ztvrdly.

"Dobře to vymyslel, ty starej bastarde. Ale já ti ještě ukážu."

Otočil se a vyšel z pokoje, aniž se ohlédl. Starcův výraz zářil hlubokým zadostiučiněním. Spokojeně se zasmál sám pro sebe, až nemohl popadnout dech. Začal kašlat a bolest mu trhala hrdlo s takovou silou, že se musel přidržet slabostí okraje stolu. Cítil, jak jeho masem prolézá krab smrti, ponožuje klepeta hlouběji a hlouběji do hrdla a plic - a dostal strach. V bolesti a strachu zavolal, ale ve starém domě nebyl nikdo, kdo by ho uslyšel.

V srpnu byl Kingfisher spuštěn na vodu a začal se svými experimenty v Severním moři. Stařec rychle vzkázal Benedictovi, aby se nalodil. Byl by zázrak, kdyby plavidlo takové složitosti a tak převratného designu fungovalo dokonale. Srpen toho roku určitě měsícem zázraků nebyl. Ke konci zkoušek měl Johnny seznam dvaceti tří úprav, které bylo nutno provést.

"Jak dlouho?" zeptal se zástupce loděnice.

"Měsíc." Odpověď byla váhavá.

"Myslíte tím dva," řekl Benedict a hlasitě se zasmál.

Johnny se na něj zamyšleně podíval, tušil, že s ním stařec mluvil.

"Něco ti řeknu, Johnny." Benedict se stále smál. "Jsem rád, že tahle dojná kráva nespĺňuje můj sen o štěstí."

Johnny ztuhl. To byla slova starého. Benedict je opakoval jako papoušek. Bylo to jen potvrzení, které potřeboval. Johnny odletěl do Kapského Města, aby vyhledal své věřitele, kteří byli na pokraji vzpoury. Chtěli získat, a místo toho teď ztráceli. Johnny strávil celé dva drahocenné dny na Larsenově vinařské farmě ve Stellenboschi, aby utišil jeho obavy. Když Fiti Larsenová, o dvacet let mladší než její manžel, stiskla Johnnyho stehno pod jídelním stolem, věděl, že bude všechno v pořádku - na další dva měsíce. Během dalšího horečnatého usilovného týdne dokazování a vyjednávání si Johnny udělal čas na to, aby navštívil Tracey.

Už před měsícem ji propustili ze sanatoria a bydlela s přáteli na malé farmě blízko Somerset West. Když Johnny vystoupil z mercedesu a Tracey sešla ze schodiště, aby ho přivítala, po dlouhé době pocítil první opravdovou radost.

"Bože," řekl. "Vypadáš perfektně."

Měla na sobě bavlněné letní šaty a na nohou páskové sandály. Její přátelé na den odjeli, takže se sami procházeli ovocnou zahradou. Se zájmem si ji prohlížel, zjišťoval, jak přibrala v tváři a na pažích a jak se do nich vrátila barva. Její vlasy byly lesklé a zdravé ve slunečním světle, ale pod očima měla stále tmavé kruhy a usmála se jen jednou, když pro ni utrhl větvičku broskvových květů. Vypadalo to, jako by se ho bála a jako by si nebyla jistá sama sebou. Nakonec ji otočil tváří k sobě a položil jí ruce na ramena.

"Dobře. Takže - co tě žere?"

Vyrazilo to ven v rychlém staccatu slov.

"Chci ti poděkovat, že jsi mě našel a vytáhl. Chci ti vysvětlit, proč jsem byla - taková. V tomto stavu. Nechci, aby sis o mně myslel no, neumím to říct."

"Tracey, nemusíš mi nic vysvětlovat."

"Chci. Musím." Hovořila, aniž na něho hleděla, a točila a trhala květy v ruku. "Víš, nerozuměla jsem, myslela jsem si, že všichni mužští jsou stejní. Nic nechtěl, teda, myslím tím, že to nedělal -" Zarazila se a začala znovu. "Byl hodný, pochop. A pořad bylo hodně kámošů a fetů, každou noc. Potom chtěl odjet do Londýna - kvůli své kariéře. Tam nebylo moc příležitostí. Ani potom jsem nic nevěděla. No, věděla jsem, že má hodně kamarádů kluků a že některý z nich jsou jiný - ale...Potom jsem za ním přišla do studia a našla jsem je a oni se chechtali, Kenny a ten kluk se po sobě plazili jako hadi."

"Ale tys to musela vědět," řekl.

"Něco jako by mi prasklo v hlavě, cítila jsem se zkažená, špinavá a strašná a chtěla jsem umřít. Neměla jsem ke komu jít a nechtěla jsem nikoho - chtěla jsem jenom umřít." Zastavila se a čekala, až Johnny promluví.

"Ještě pořád chceš umřít?" zeptal se jemně.

Poplašeně vzhlédla a zatřásla svými lesklými kadeřemi.

"Já taky nechci, abys umřela."

A najednou se oba rozesmáli. Po tom všem jim bylo pěkně. Bez ostychu si vyprávěli až do úplného setmění.

"Musím jít," řekl Johnny.

"Kvůli ženě?" zeptala se a smích se vytratil.

"Ano, kvůli ženě."

Už byla tma, když Johnny v Bishopscourtu procházel předními dveřmi usedlosti se zvýšeným podlažím, která vypadala jako moderní ranč. Byla jeho domem, nikoli jeho domovem. Zazvonil telefon. Zvedl sluchátko.

"Johnny?"

"Ahoj, Michaeli."

Poznal hlas.

"Johnny, přijď hned sem, do starého domu," ozval se Michael Shapiro nepřírozeným hlasem.

"Je něco se starým?" zeptal se Johnny zneklidněně.

"Žádné řeči - jenom přijď, rychle!"

Závěsy byly zataženy a v kamenném krbu plápolal oheň. Stařec byl ale vychladlý. Chlad tkvěl hluboko v něm, tam, kde plameny nemohly zahřát. Trásl se mu ruce, když vybíral archy papíru z otevřené krabice na dokumenty, hleděl na ně a potom je házel do ohně. Vybuchovaly v oranžových plamenech, potom se srolovaly a zčernaly na popel. Konečně byla krabice prázdná kromě tlustého svazku různobarevných obálek ve stuze. Uvolnil uzel, zvedl první obálku a vytáhl z ní jeden arch dopisního papíru. Drahý pane, doufám, že budete potěšen, když vám napíšu, že jsem teď ve škole. Jídlo je dobré, ale postele jsou velmi tvrdé. Vhodil oba kusy - obálku i dopis - do ohně a vybral si další. Jeden po druhém četl a pálil.

- že jsem byl vybrán, abych hrál v prvních patnácti. Někdy se usmál, jednou se zachechtal. - byl jsem nejlepší ve všech předmětech kromě dějepisu a náboženství. Doufám, že příště to bude - Když zbyla poslední obálka, držel ji dlouho ve svých kostnatých, žilnatých rukách. Potom ji s netrpělivým švihem zápěstí hodil do ohně a sáhl po římse nad krbem, aby se zvedl na nohy. Když se postavil, pohlédl do zlatě orámovaného zrcadla na stěně. Upřeně hleděl na svůj odraz, mírně překvapen změnou, která se za posledních několik týdnů vryla do jeho podoby. Oči ztratily jiskru, zbledly do bledé, špinavě hnědé modři - barvy rozkladu. Byly vyboulené z očních důlků, skelný vyděšený pohled, který je typický pro závěrečné stadium rakoviny, předznamenávající konec. Údy jako by byly z vody a zimomřivost - věděl, že to není následkem drog proti bolesti. Ani šouravá chůze, při které táhl nohy po zemi, když přecházel po tlustém koberci ke stolu z tropického dřeva. Pohlédl dolů na kožené obdélníkové pouzdro s mosaznými rohy a zakašlal. Jediné šteknutí, a jako by se trhlo maso. Chytil se stolu, aby se udržel, a čekal, až přejde bolest. Pak otevřel zámek a víko odklopil stranou. Když vytahoval hlavěň a pažbu brokovnice Purdey Royce z pouzdra, aby je sestavil dohromady, měl klidné ruce. Zemřel, tak jak žil - docela sám.

"Bože, jak nenávidím černou!" Ruby Lanceová stála uprostřed ložnice a hleděla na šaty položené na manželské posteli. "Vypadám tak nevýrazně."

Potřásla hlavou ze strany na stranu a rozhoupala tak kaskádu svých vlasů, lesklých jako šampaňské. Otočila se a kráčela nedbale přes pokoj k vysokým zrcadlům. Usmála se na sebe, slabě sklopila oči a potom promluvila přes rameno.

"Říkals, že se Benedict van der Byl vrátil z Anglie?"

"Ano," přikývl Johnny. Seděl zhroucený v křesle vedle dveří svého šatníku a mnul si prsty oči. Ruby se postavila na špičky, vtáhla břicho a vypjala svá malá pevná prsa.

"Kdo tam bude ještě?" zeptala se, přiložila ruce pod ňadra, a mačkajíc bradavky mezi palcem a ukazováčkem, kriticky si je prohlížela. Johnny odtáhl ruku z očí.

"Slyšels mě?" Rubyin hlas nabíral na ostrém varovném tónu. "Nemám ve zvyku mluvit sama se sebou, ty to víš."

Otočila se od zrcadla, aby mu pohlédla do tváře. Stála dlouhá, štíhlá a zlatá jako leopard, dokonce i oči měly onu žlutou soustředěnost leopardího pohledu. Vypadalo to, jako by měla každou chvíli vycenit zuby a zavrčít.

"Je to pohřeb," řekl klidně. "Ne večírek."

"No, doufám, že nečekáš, že umřu zármutkem. Nemohla jsem ho ani cítit."

Přešla k posteli, zvedla punčocháče broskvové barvy a přejela si lesklým materiálem po tváři. Potom si je natáhla dvěma pohyby na dlouhé nohy.

"Aspoň pod tím vdovským oblečením můžu mít něco pěkného."

Práskla elastickým materiálem na opálené břicho a pod jemným hedvábím se většina bezbarvých blondátých chloupků zploštila. Johnny se pomalu zvedl a vešel do své šatny. Opovržlivě za ním zavolala: "Ech, propánakrále, Johnny Lanci, přestaň natahovat obličej, jako by byl konec světa. Nikdo nedluží tomu starému d'áblu ani řuk. Vše si vybral daleko dříve, než na to měl nárok."

Byli tam o několik minut dříve a stáli spolu pod borovicemi před vchodem do kaple. Když k bráně dorazil

perlově šedý rolls a bratr se sestrou
vystoupili a přicházeli po dlážděné cestičce, Ruby nemohla potlačit zvědavost.

"To je Benedict van der Byl?"

Johnny přikývl.

"Vypadá dobře."

Ale Johnny se díval na Tracey. Změna jejího vzhledu od té doby, co ji viděl naposledy, byla překvapující. Znovu kráčela jako dívka, kterou znával, vzpřímená a hrdá. Mířila přímo k Johnnymu a zastavila se před ním. Sundala si tmavé brýle. Poznal, že plakala, měla nateklé oči. Nenalícená a s tmavým šátkem, který lemoval její obličej, vypadala jako jeptiška. Známký zármutku dodávaly jejímu obličejí na dospělosti.

"Nemyslela jsem si, že tento den někdy přijde," řekla měkce.

"Ne," souhlasil Johnny. "Bylo to, jako by měl žít věčně."

Tracey popošla ještě o krok blíže k němu a udělala pohyb, jako by se chtěla dotknout Johnnyho paže, ale prsty se zastavily jen kousek od rukávu. Johnny pochopil to gesto, byl to náznak lítosti a vědomí vzájemné ztráty a nevyslovená nabídka útěchy.

"Nemyslím, že bychom se už viděli," pronesla Ruby svým sladkým a jedovatým tónem. "To je...slečna van der Bylová, že ano?"

Tracey otočila hlavu a její výraz se stal prázdným a neutrálním. Nasadila si tmavé brýle, aby zamaskovala oči.

"Paní Hartfordová," řekla. "Dobrý den."

Mike Shapiro stál vedle Johnnyho v lavici kaple. Mluvil bez toho, že by pohyboval rty, dostatečně hlasitě, aby mohl Johnny zachycovat slova.

"Benedict zná podmínky poslední vůle. Můžeš očekávat jeho první útoky okamžitě."

"Díky, Miku."

Johnny ulpěl očima na masivní černé rakvi. Světla svíček se odrážela a blikala na umělecky zhotovených stříbrných drždlech. Stále si ještě neuvědomoval, že před sebou má spoustu starostí. Že přijdou. Teď byl příliš hluboce zaujat obdobím, které odcházelo, jeho život dostával nový směr. Věděl, že to, co se mělo změnit, se už změnilo. Podíval se náhle přes uličku, intuitivně přitahovaný pohledem. Zíral na něho Benedict van der Byl. V tu chvíli kněz vyzval nosiče.

Vybočili a postavili se vedle rakve, Benedict a Johnny na protějších stranách naleštěné černé schránky mezi nahromaděnou expozicí věnců a kytic. Opatrně sledovali jeden druhého. Johnnymu připadalo, že celá scéna je symbolická. Oni dva stojí u starouškovy rakve, hledí na sebe a Tracey úzkostlivě přihlíží. Johnny se otočil zpět do kostela, hledal Tracey. Místo ní našel Ruby. Dívala se na ně na oba a Johnny najednou pochopil, že šachovnice se mění rychleji, než předpokládal. Do hry se zapojila nová figurka. Cítil, jak ho Mike Shapiro šťouchl, naklonil se tedy dopředu a chopil se stříbrného drždla.

Vynášeli mezi sebou starouška na sluneční světlo. Drždlo se mu vrylo do dlaně pod tíhou rakve. Masíroval ji ještě tehdy, když už rakev klesla do hrobu. Trsy jasně zelené umělé trávy pokryly syrové hromady čerstvé hlíny. Pozůstali se začali rozcházet, ale Johnny zůstal stát s kloboukem v ruce, dokud nepřišla Ruby a nedotkla se jeho paže.

"No tak." Její hlas zněl hluboce, ale pichlavě. "Děláš ze sebe blázna."

Benedict a Tracey čekali pod borovicemi u brány hřbitova, přijímali kondolence a tiše hovořili s odjíždějícími smutečními hosty.

"Vy jste Ruby, samozřejmě." Benedict vzal její ruku, trochu se usmál, zdvořile a šarmantně. "Zprávy, které jsem o vás dostal, jsou zkreslené - nedoceňují vás."

A Ruby se rozzářila, vypadala jako motýl, který chce roztáhnout křídla a letět k slunci.

"Johnny." Benedict se k němu obrátil a Johnnyho vyvedlo z rovnováhy přátelské teplo jeho úsměvu a stisku ruky. "- Michael Shapiro mi říkal, že jsi přijal otcovo dědictví a podmínky s tím spojené - podepsal jsi zodpovědnost. To je výborná zpráva. Nevím, co bychom bez tebe v naší společnosti dělali. Ty jsi jediný, kdo může dokázat překlenout toto těžké období společnosti. Chci, abys věděl, že stojím plně za tebou. Johnny. Hodlám teď strávit mnohem více času se společností a pomoci ti, jak jen budu moci."

"Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout. Benedicte." Johnny přijal vyzvání, tak, jak mu bylo podáno. "Myslím, že se všechno obrátí k dobrému."

"V pondělí máme schůzi potom ve čtvrtek se musím vrátit do Londýna, ale doufám, že se mnou předtím poobědváš - ty a tvá krásná žena samozřejmě."

"Děkujeme" zasáhla rychle Ruby, která vytušila odmítnutí na Johnnyho rtech. "Bude nám ctí."

"Chtěl jsi odmítnout, že jo?"

Seděla s nohama skrčenýma pod sebou a sledovala ho ze zadního sedadla mercedesu šikmýma očima perské kočky.

"Máš, kruci, pravdu." Johnny našťavaně přikývl.

"Proč?"

"Benedict van der Byl je jed."

"To říkáš ty."

"Jo, to říkám já."

"Snad na něho nežárlíš?"

Ruby si zapálila jednu ze svých cigaret se zlatým koncem a vyfukovala kouř skrze rty.

Dobrý Bože!" Johnny se ironicky zachechtal, potom na chvíli ztichli, oba se dívali před sebe.

"Myslím, že je fešák."

"Můžeš ho mít."

Johnnyho tón vyjadřoval nezájem, ale její odseknutí bylo ostré.

"Mohla bych - kdybych chtěla. Nicméně ty a ta roztoužená kreatura

Tracey -"

"Přestaň Ruby."

"Ó, milý, velice špatně jsem se vyjádřila. Ta vzácná paní Hartfordová -"

"Řekl jsem, přestaň."

Johnnyho tón se přiosťoval.

"Malá slečna Kalhotková - Bože! Na hřbitově je měla skoro dole, když tě viděla -"

"Drž hubu, doprdele."

"Ty, nenadávej mi."

A vrhla se na něj s napřaženýma rukama, naklonila se přes sedadlo, a uhodila ho do úst. Spodní ret narazil na zuby a do úst mu vnikla chuť krve. Vytáhl z náprsní kapsy kapesník, přidržel si ho u úst a mercedes řídil jednou rukou. Ruby žuchla zpátky, schoulila se do kouta sedadla a rychle potáhla z cigarety. Nikdo z nich znovu nepromluvil, dokud vůz nezabrzdl před dvojgaráží. Potom Ruby vyklouzla z auta a běžela přes trávníky k hlavním dveřím. Zabouchla je za sebou s takovou silou, až vysoký skleněný panel zařinčel. Johnny zaparkoval mercedes, zavřel garážová vrata a následoval ji pomalu do domu. Na dlouhém koberci v obývacím pokoji odkopla boty a vyběhla k bazénu. Zastavila se, bosá, zahleděla se dolů do čisté vody a objala si rukama ramena.

"Ruby." Došel až za ni, usilovně se snažil utlumit hněv ve svém hlase a promluvit smířlivě. "Poslouchej mě -"

Prudce se otočila obličejem k němu. oči jí planuly jako

zaskočenému leopardovi.

"Nepokoušej se mluvit se mnou něžně, ty bastarde! Co si myslíš, že jsem - tvá mizerná služka. Kdy jsi mi naposledy koupil něco, po čem jsem toužila?" Už dávno si všiml, že uklidňování Ruby je zkratkou k usmíření, takže

byl teď vyplašen komplikacemi. "Nikdy jsem ti nebránil v -"

"Dobře! Právě to je dobře! Takže mi nebudeš bránit ani v tom, abych odešla."

"Co tím myslíš?" Kolísal mezi šokem a útržkem naděje. "Mluvíš o rozvodu -"

"Rozvodu? Jsi praštěnej, nebo co! Vím všechno o velké tašce plné sladkostí, kterou ti starej zanechal v závěti. Takže malá Ruby do ní strká prstíčkem - a právě hned teď."

"Co vlastně chceš?" Měl studený a monotónní hlas.

"Nový šatník a rychlý kočár na výlet po všech těch nádherných místech, kams celou dobu jezdil - Londýn. Paříž a zbytek. To by mohlo pro začátek stačit."

Uvažoval chvíli, odhadoval, jak dalece by mohl přesáhnout svůj současný stav konta. Od té doby, co se vzali, byla většina bankovních výpisů psána červeně. Přesto se rozhodl, že Ruby vyhoví. V příštích několika měsících si nemůže dovolit žádné neshody. A nakonec - bude se moci rychleji pohybovat a lépe myslet bez Ruby Lanceové za svými zády - bude mnohem lepší, když odejde.

"Dobře," přikývl. "Jestli chceš jenom to."

Lehce přimhouřila oči a semkla rty, když studovala jeho obličej.

"To by bylo moc lehký" řekla. "Chceš se mě zbavit? Ať tě to ani nenapadne, chlapečku Johnny, jestli vystrčíš prst - nebo cokoli jiného - z dráhy, já ho useknu."

"Přišla vás navštívit paní Hartfordová," šeptal hlas Lettie Pienaarové do interkomu, potom téměř neslyšně poznamenala: "Šťastlivče!"

Johnny se zašklebil.

"Jsi propuštěná za drzost - a pošli mi ji, ještě než odejdeš."

Vstal, když Tracey vstoupila, a obešel stůl, aby ji přivítal. Měla na sobě slušivý šedý kostým a vlasy si sčesala z čela. Chtěla vypadat jako školačka - ale nevypadala tak.

"Myslím, že sis spletla čas. Tracey. Schůze výboru je ve dvě dnes odpoledne."

"To je opravdu sladké přivítání."

Posadila se na vejčitou židli, přehodila si nohu přes nohu a Johnny měl co dělat, aby z těch dlouhých nohou odtáhl oči.

"Přišla jsem hledat místo."

"Místo?" zíral na ni nechápavě.

"Ano, místo. Víš - práci. Zaměstnání?"

"K čertu, proč?"

"No, pochop, když jsi mě vytáhl z bahna velkoměsta s použitím triku neandrtálce - neočekávan snad, že budu sedět tak dlouho, až se unudím k smrti. Kromě toho, tvůj ochočený doktor si myslí, že dobré zdravé zaměstnání je nezbytné k dokončení mé - ehm - léčebné kúry."

"Aha."

Vklouzl zpět do své židle.

"Nuže - co bys mohla dělat?"

"Pane Lanci." Tracey sugestivně vykulila oči, ale hlas měla škrobený. "Co asi!"

"Dobře," uchichl se Johnny. "Jakou máš kvalifikaci?"

"Možná že víš, nebo nevíš, že jsem dělala práva na univerzitě v Kapském Městě."

"Nevěděl jsem."

"Taky se mi zdá, že během dalších několika měsíců budeš možná potřebovat někoho k sobě, komu můžeš věřit." Zvázněla a Johnnymu také zmizel úsměv ze rtů.. "Jako za starých časů," špitla.

Několik vteřin byli zticha.

"Právě to tak vypadá, že hledám osobního asistenta do našeho právního oddělení," zamumlal Johnny a potom jemně dodal: "Díky, Tracey."

Zasedací síň správní rady Van Der Byl Diamond Company byla vybavená nábytkem v jemných lesních barvách, hnědé a zelené. Dlouhá přepychová místnost zrcadlila bohatství dnů, kdy byla společnost zahlcena kapitálem. Ale teď byl vzduch prosycen napětím, které praskalo ve vzduchu jako statická elektřina. Předmětem debaty bylo plavidlo těžící diamanty - Kingfisher.

Poslední naděje společnosti. Její jediný skutečný přínos a Johnnyho osobní kříž.

"Tahle loď už mohla makat před devíti měsíci. Všechny odhady byly založeny na tomto předpokladu - nicméně, stále leží a čeká na dokončení a vypuštění v Portsmouthu." Benedict mluvil s neskrývaným potěšením. "Proto nás úrokové sazby dostaly do pozice "Během práce na lodi byli dělníci z loděnice skoro čtyři měsíce ve stávce - ještě k tomu pracovali podle předpisů pro...." Johnny vystrčil bradu, byl připraven bojovat. "Ach! Nemyslím, že nás konkrétně zajímá neserióznost britských dělníků - smlouvu klidně mohli dostat Japonci. Jejich nabídka byla nižší ..."

"Mohli," zavrčel Johnny, "kdyby tvůj otec netrval na -"

"Prosím nepokoušej se svádět vinu na mrtvého člověka." Benedictův hlas zněl pokrytecky. "Pojďme se raději pokusit napravit tuto žalostnou situaci. Kdy bude Kingfisher schopen vyrazit na moře?"

"Třináctého září."

"Mohlo to být lepší."

Benedict sklopil oči ke svým poznámkám.

"Teď, ten muž, kterého jsi pověřil řízením lodi - Sergio Caporetti ... řekni nám prosím o něm něco."

"Patnáctiletá zkušenost na plavidlech vtajících ropu z pobřežních vod Rudého moře. Tři roky jako kapitán plovoucích rypadel Atlantis Diamonds, pracujících v pobřežních vodách na West Coats. Je jeden z nejlepších, bezpochyby."

"Dobře."

Téměř neochotně akceptoval Benedict informace a díval se na poznámky.

"Dále, máme dvě mořské koncesní oblasti. Oblast číslo 1 Cartridge Bay, číslo 2 nějakých dvacet mil na sever od ní. Když tak sleduji tvé výsledky průzkumů, vybereš nejprve oblast číslo 1."

Johnny přikývl a čekal na další útok. Benedict se opřel v židli.

"Atlantis Diamonds, přerušila práci v naší oblasti číslo 1 - proč si myslíš, že zvítězíš tam, kde to oni vzdali?"

"Už jsme o tom přece mluvili," odsekl Johnny.

"Já jsem tam nebyl, vzpomínáš si? Vyhov mému vrtochu prosím. Řekni nám o tom ještě jednou."

Johnny rychle vysvětloval, že náklady Atlantic Diamonds byly zvyšovány metodou jejich práce. Jejich rypadla měla svůj vlastní pohon ale musela být tažena vlečnou lodí. Štěrka, který vytěžili, se nakládal, ve velkém množství odvážel do Cartridge Bay, převážel lodí na pobřeží, aby byl zpracováván v továrně na pevnině. Výhodnější je, když se štěrka nasaje, zpracuje tím nejdokonalejším způsobem s použitím hydrocyklónu a rentgenu a zbytek vysype přes palubu. "Naše náklady budou tvořit čtvrtinu toho, co měly Atlantic Diamonds," dokončil.

"A naše půjčka činí skoro dva milióny," zamumlal Benedict suše. Potom pohlédl k Míku Shapirovi na konci stolu. "Pane sekretáři prosím poznamenejte si následující návrh. Tato společnost skutečně prodá plavidla Kingfisher, v současné době stavěného v Portsmouthu. Potom prodá všechny diamantové koncese v co nejvýhodnějších termínech splatnosti a půjde neprodleně do dobrovolné likvidace - máte to všechno?"

Byl to přímý čelní útok. Kdyby návrh vyhrál, společnost by byla k ničemu. Nemohli by přebít cenu Kingfisheru v nucené dražbě. Vzniklo by manko - a Johnny podepsal záruku. To, co Benedict udělal, byla přímá zkouška. Stanovení směru boje. Tracey udržovala rovnováhu mezi Johnnym a Benedictem. A teď ji silou nutil k vyjádření. Když byl návrh podán k hlasování, Benedict se díval na Tracey. Nakláněl se dopředu ve své židli čalouněné kůží, lehký pobavený úsměv na plných červených rtech. Dokonale upravený a elegantní Benedict, jehož přesně odměřený šarm z něj dělá muže a nemůže být tedy předstíraný. Ale dříve atletické linie jeho těla byly částečně zastřeny požitkářstvím a na tvářích měl trošku víc tuku, což mu dodávalo vzhled rozmazleného dítěte.

Tracey volila s Johnnym Lancem a nezaváhala ani vteřinu, když zvedala ruku. Vrátila Benedictovi úsměv stejnou měrou a dívala se, jak se bratrův úsměv pomalu znění - a stává se vlčím, protože Benedict nerad prohrával.

"Velmi dobře, má drahá sestro. Teď konečně víme, na čí straně stojíš." Lehce se otočil k Johnnymu.

"Předpokládám, že si přeješ, abych pokračoval ve

svých povinnostech v Londýně."

Už dlouhou dobu se Benedict zabýval prodejem kamenů společnosti v Londýně. Byl to nenáročný úkol, a stařec se domníval, že na něj stačí svými schopnostmi.

"Děkuji ti, Benedicte," přikývl Johnny. "Teď mám tento návrh k odsouhlasení: Ředitelé této společnosti, projevují loajalitu a souhlasí se zřeknutím se svých práv na ředitelské platy do té doby, než se společnost postaví na nohy po finanční stránce."

Byl to drobný protiútok, ale jediný, k jakému mohl v této chvíli sáhnout.

Startovali za rozbřesku z Joungsfieldu a Johnny natočil dvoumotorový beechcraft směrem na sever, zanechávaje za sebou po levé straně modrý masiv Stolové hory. Tracey měla na růžové košili větrovku s kapucí, nohavice džín zastrčila do lehkých kožených bot a tmavé vlasy stáhla na šíji koženou šňůrkou.

Seděla velmi tiše, dívala se před sebe předním sklem letadla na kontury země v postupujícím svítání. Pusté fialové a purpurové hory a rezaté pláně se rozprostíraly do dálky, kde se střetávaly s oparem, který visel nad studeným Atlantikem. V její mlčenlivosti cítil Johnny vzrušení a zjistil, že je nakažlivé. Slunce explodovalo nad horizontem, omylo pláně zlaty a zářivě a pokrylo špičky hor plamenem.

"Namaqualand," ukázal Johnny před sebe.

Zasmála se rozjařeně jako dítě o Vánocích a otočila se na sedátko čelem k němu.

"Pamatuješ - ," začala, potom se zarazila v rozpacích.

"Ano," řekl Johnny. "Pamatuji."

Přistáli před polednem na hrboлатém přistávacím pruhu, který buldozery vyrvaly divočině. Tam je čekal landrover, aby je odvezl k pobřeží. Chtěli zkontrolovat stav prací. Na třicetisedmimílovém pásu zůstalo ještě něco, co mělo cenu. Byla to likvidační a uzavěrková akce. Když "kz-ál" Canute předával balík diamantů získaný měsíční těžbou, měl ve tváři omluvný výraz.

"Všecky velké kamínky jsi vydoloval, Johnny. Už to není jako kdysi."

Johnny šťouchl prstem do žalostné hromádky malých kamenů nízké hodnoty.

"Ne, to není," souhlasil. "Ale každá troška pomůže."

Vylezli zpět do letadla a pokračovali v letu na sever. Teď letěli nad územím, kde byla poušť na mnoha místech rozryta a rozježděna. Pásky buldozerů zanechávaly v měkké zemi široké stopy.

"Naše?" zeptala se Tracey.

"Přál bych si, aby byly naše. Potom bychom neměli tolik starostí. Ne, to všechno patří velké společnosti."

Johnny zkontroloval hodinky, automaticky srovnával rychlost letu se svým odhadem. Potom zvedl mikrofon vysílačky.

"Volám kontrolní stanici Alexander Bay. Tady je Zulu Sugar Peter Tango Baker," hláskoval imatrikulační značku. Věděl, že ho zachytili radarem a sledují ho - ne proto, že by se báli o jeho bezpečnost, ale proto, že teď byl nad většinou Diamantového území Jihozápadní Afriky - na onom širokém, rozlehlém, žárlivě hlídaném pásu pouště. Rádio ihned zapraskalo odpověď a žádalo číslo povolení, jeho letový plán, ptalo se na jeho záměry a cíl cesty.

Když přesvědčil kontrolu o své nevině a obdržel jejich povolení, že může pokračovat v letu, vypnul vysílačku a zašklebil se na Tracey. Tento malý dotek Olympu ho podráždil. Věděl, že většina z toho byla profesionální žárlivost. Nesnášel pomýšlení, že pracuje na zemi, kterou velká společnost opovrhne jako nedostatečně výnosnou, než aby se s ní obtěžovala. Někdy Johnny snil o tom, aby objevil chybu ve výměře oblasti, takovou, jaká se mohla stát při geologickém průzkumu před sedmdesáti lety, když objevili hodnotu této vyprahlé, nahé zemské kůry. Představoval si, jak se chlubí právy na minerály několika mála čtverečních mil uprostřed bohatých polí velké společnosti.

Rozkošnický se zachvěl při té myšlence a Tracey se na něho tázavě podívala. Zavrtěl hlavou, potom šňůra jeho myšlenek pokračovala jiným směrem. Naklonil letadlo, proletěl nad pobřežím, jehož zpěněné linky příboje vbíhaly do ztuhlého bílého písku pláže.

"Co?"

Byla netrpělivá, postřehla nový tón v jeho hlase.

"Thunderbolt a Suicide," řekl a Tracey to sdělení přijala s nechápavou grimasou. "Tam."

Ukázal před sebe a skrze lehký opar nad mořem je spatřila celé - bílé a zářivé, jako pár bílých velryb.

"Ostrovy?" zeptala se. "Co je na nich tak zajímavého?"

"Jejich tvar," řekl. "Podívej, jak leží vedle sebe jako stěny trychtýře s malým průlivem mezi nimi."

Přikývla. Ty dva ostrovy byly téměř stejné, jako dvojčata, dva úzké klíny hladké žuly, každý asi tři míle dlouhý, měly tvar střechy a dotýkaly se svými konci jeden druhého - pouze mezi vrcholy vznikla mezera. Mocný Atlantik do nich bušil z jihu a dral se do malého průlivu trychtýře. Zjistil vzápětí, že je to past, a tak divoce řval a vrhal se na útesy v masivní bombastické, výbušné sprše, než protekl v bílé pění přes úzký průliv mezi dvěma ostrůvky.

"Myslím, že bych si mohla domyslet, proč se ten ostrov jmenuje Thunderbolt - Hromobití." Tracey hleděla na divoký dunivý příboj s bázní. "Ale co Suicide - Sebevražda?"

"Museli ho tak kdysi nazvat staří sběrači guána, když se u něho pokusili přistát."

"Guáno," přikývla Tracey. "Proto ta barva."

Johnny klesl níže a manévroval s letadlem nad zelenavou vodou. Mořští ptáci se před nimi poplašeně zvedli, vzletli v dlouhé černé skvrně k nebi, kormoráni a terejové, jejichž výkaly zbarvily za staletí skály na zářivou bělost.

Když vletěli do mezery pod úrovní útesů, Tracey zvolala: "Podívej, to je jako nějaká věž, tam - hele! Vzadu na ostrově!"

"Ano," souhlasil Johnny. "To je starý dřevěný jeřáb, kterého používali pro nakládání guána do člunů s vesly."

Vzlétl zase nahoru a nabral výšku, aby se znovu podívali na oba ostrovy.

"Vidíš, kde se příboj prolévá skrze mezeru? Teď se podívej pod hladinu, vidíš ty útesy pod vodou?"

Ležely jako dlouhé černé stíny pod zelenavou vodou v pravých úhlech k proudící bílé pění.

"No, teď se díváš na nejlépe vytvořenou přírodní diamantovou past na světě."

"Vysvětlí mi to," vybídla ho Tracey.

"Tam dole," ukázal na jih, "jsou velké řeky. Některé z nich před milióny lety vyschly, ale ještě stačily vyplivnout diamanty a zanést je do moře. Příboj a vítr je zpracovávají směrem k severu po celá staletí. Některé z nich vyvrhly zpět na pobřeží, ale jiné zase nesly s sebou."

Výrovnal beechcraft a pokračoval v přerušném letu na sever.

"Potom se najednou dostaly k ostrovům Thunderbolt a Suicide. Shromáždily se a natlačily se do mezery, a tam se jim postavily do cesty skupiny ostrých podmořských útesů. Nemohou se přes ně dostat - jenom se usazují v průvrách a čekají, až někdo přijde a vysaje je." Povzděchl si, jako by byl zamilovaný. "Bože můj, Tracey. Vůni těch diamantů cítím v nose. Skoro vidím, jak se lesknou i přes těch sto šedesát stop vody."

Otřásl se, jako by se probouzel ze sna.

"Celý život se rvu s diamanty, Tracey. Získal jsem cit stejný, jako má proutkař. Říkám ti s absolutní jistotou, že v průvrách Thunderbolta a Suicide leží milióny karátů diamantů."

"V čem je háček?" zeptala se Tracey.

"Koncese byla poskytnuta před dvaceti lety velké společnosti."

"Kým?"

"Vládou Jihozápadní Afriky."

"Proč je tedy netěží?"

"Budou - někdy v příštích dvaceti letech. Nespěchají."

Odmlčeli se, upřeně hleděli dopředu, i když jednou Johnny nedůtklivě sykl a zavrtěl hlavou - stále v myšlenkách nad ostrovy. Aby obrátila jeho pozornost jinam, Tracey se zeptala: "Odkud ty diamanty vlastně pocházejí?"

"Z vulkanických rudných krbů," odpověděl Johnny. "Na jihu Afriky je víc než stovka známých krbů. Ne všechny vynášejí diamanty, jen některé. New Rush - Finsch - Dutoitspan - Bulfontein Prentier - Mwadui. Velké, oválné tvarované pokladnice, plné legendární "Modré země" - mateční žíly diamantů."

"Tady opravdu nejsou vulkanická naleziště - fakt?" Tracey se k němu otočila v sedadle.

"Ne", přisvědčil Johnny. "Hledáme aluviální kameny. Některé z těch pravěkých krbů explodovaly silou výbuchu vodíkové pumy, která rozprášila diamanty po stovkách čtverečních mil. Jiné byly podmořské, a ty vysypaly svůj poklad do neposedného moře. Další, ty pasivnější, se jednoduše rozpadly vlivem větru a vody a tím se diamanty odkryly."

"A potom je spláchlo moře?" hádala.

Johnny přikývl. "Správně. Přes milióny let jimi hýbaly sesuvy půdy, záplavy, řeky a déšť. Tam, kde oblázky a jiné kameny byly obrušovány a odírány až doztracena, diamanty, čtyřsetkrát tvrdší než kterákoliv jiná přírodní substance na zemském povrchu, zůstaly nepoznamenány. Takže nakonec se dostaly do moře a smíchaly se s ostatními z podmořských krbů a byly odneseny vlnami na pobřeží nebo nakonec našly místo jako je Thunderbolt a Suicide."

Tracey otevřela ústa, aby položila další otázku. ale Johnny ji přerušil.

"Jsme tady. Toto je Cartridge Bay."

A naklonil nos letadla lehce dolů. Byla to spíše laguna než záliv. Oddělená od moře úzkou písčnou kosou rozprostírala se pustá hladina, enormní plocha tiché mělké vody v kontrastu s divokým příbojem, který burácel na druhé straně. Do laguny vedl hluboký vodní vstup a pokračoval kanálem, na jehož konci na kraji pouště stála skupinka osamocených bílých domků. Johnny zamířil rázně k budovám a hejna černobílých pelikánů a růžových plameňáků pod nimi vzlétla poplašeně z laguny.

Johnny přistál a dojel k čekajícímu landroveru s bílým svítícím nápisem Van Der Byl Diamond Co. Ltd, namalovaným na boku. Johnny vytáhl chladicí box s obědem. Potom zavedl Tracey k vozidlu a představil ji předákovi. Všichni nasedli a jeli kodrcavě k budovám na laguně. Předák mezitím podával Johnnymu zprávu o vývoji prací. Atlantis Diamond Company už budovy vyklidila. Johnny je dal zrenovovat, aby sloužily jako základna Kingfisheru, jako odpočinkové a rekreační centrum pro posádku, komunikační centrum, sklad pohonných hmot a dílny pro běžnou údržbu a pro opravy.

Navíc nechal postavit molo do laguny tak, aby tam mohl zakotvit sedmdesát stop dlouhý lrauler, který měl sloužit Kingfisheru jako zásobovací, servisní a převozní loď. Prováděli rozsáhlou inspekci základny. Johnnyho těšil zájem který Tracey projevila, a líbilo se mu odpovídat na její otázky, protože sám tuhle práci miloval. Byly téměř dvě hodiny, než skončili.

"Jak to vypadá s pozorovatelnami?" zeptal se Johnny.

"Jsou hotovy, čekají."

Johnny přešel najednou k ironickému tónu.

"Kdy by to bylo všechno tak dobré? Podíváme se," řekl jakoby mimochodem.

"O. K., přivezu landrover," souhlasil předák.

"Znám cestu," převezl ho Johnny. "Běž se najíst."

"Není třeba ...," začal předák, ale zachytil Johnnyho zamračený pohled, zarazil se, potom pohlédl na Tracey.

"Jo! Jasně! Fajn! O. K. - tady jsou klíče."

Podal je Johnnymu a zmizel ve své ubikaci. Johnny zkontroloval krabici s jídlem a nastoupili do otevřeného landroveru.

"Kam jedeme?" zeptala se Tracey.

"Zkontrolovat věže postavené na písečné kose."

"Jaké věže?"

"Umístili jsme podél pobřeží řadu dřevěných věží vysokých padesát stop. Odtud budeme navigovat Kingfisher, až bude pracovat na moři. Rádiem budeme schopni dát mu kdykoliv přesné postavení nad dnem s přesností několik stop, pro údaje do počítače."

"No ne, ty máš nápady." Tracey na něj zamrkala řasami v předstíraném obdivu.

"Hlupáčku," řekl Johnny a pustil spojku. Odbočil dolů kolem rádiové budky na tvrdý mokřý písek na okraji laguny. Zrychlil, zařadil dvojku, potom trojku a začali objíždět oblouk laguny. Směřovali k velkým žlutým, větrem nafoukaným dunám, které lemovaly pobřeží. Tracey se postavila na sedadle. Svírala okraj předního skla a vítr jí rval vlasy. Odhrnula jejich nepropustnou clonu a setřásla je v lesklý černý závoj, který vlál a kroutil se za ní.

"Koukej! Koukej!" křičela, když se hejna vyplašených plameňáků chystala k letu, vylétala v bílé a růžové a černé záplavě nad leskle stříbrnou vodou. Johnny se na ni usmál a smýkl landroverem k dunám.

"Drž se!" zakřičel a ona se opět přimkla k přednímu sklu, ječela ve vzrušující hrůze, když vylétli na strmý svah duny a řvoucí kola odhazovala oblaka písku. Potom padali přes hřeben skokem, který zvedl žaludek. Přejeli přes písečnou kosu a dojeli k pláži, ujížděli podél pobřeží, klíčovali mezi vlnami, které vyhazovaly písek. O pět mil dále Johnny zaparkoval nad nejvyšší hranicí přílivu. Pak si sedli bok po boku do písku, opřeli se o bok landroveru, snědli studené kuře a vypili láhev vychlazeného bílého vína. Potom šli k vodě, aby si umyli umaštěné prsty.

"Hrůza! Ta je studená."

Tracey nabrala mořskou vodu do dlaní. Potom se podívala na Johnnyho a ve tváři se jí objevil uličnický výraz. Uskočil, ale ne dostatečně rychle. Ledová voda mu polila prsa. Vyjekl.

"Boj!"

Byl to válečný pokřik jejich dětství. Tracey se rychle otočila, rozběhla se dlouhými skoky po břehu a Johnny jí byl v patách. Cítila, jak ji dohání, a vykřikla: "To byl omyl! Nemyslela jsem to tak!"

Vzdávám se!" V poslední chvíli, když se natáhl, aby sevřel její rameno, uhnula a vběhla po kolena do moře. V zálivu se k němu otočila tvář, vykopla na něj spršku vody, posměšně pokřikovala a smála se. "Dobře, no tak pojď!" Probojoval se ledovou sprchou a dostihl ji. Zvedl ji do výše, byť kopala a bojovala s vervou, a vešel s ní až po pás do vody. "Ne, ne - prosím Johnny. Vzdávám se - udělám cokoliv." V tu chvíli nečekaná vlna, větší a silnější než ostatní, podrazila Johnnymu nohy. Spadli do vody a kutáleli se ke břehu. Pak vrávoravě vstali, přimknutí k sobě, v nekonečném smích. Stáli vedle džípu a snažili se vyždímat si vodu z oblečení.

"Och, ty bestie!" zalykala se Tracey smíchem. Z vlasů jí tekla voda proudem a na řasách jí visely kapky mořské vody jako rosa. Johnny jí vzal do náruče a políbil ji. Už se nesmáli. Přimkla se k jeho hrudi, oči pevně zavřené, a rty slané mořskou vodou se jeho rtům otevřely. Rádiový telefon ve voze vedle nich začal podrážděně mečet a rozsvěcet malé červené světlo. Pomalu, neochotně se od sebe odtáhli a hleděli jeden na druhého omámeným, zmateným pohledem. Johnny sáhl do vozu, sejmul mikrofon a zvedl ho k ústům.

"Ano?" zaskřípal mu hlas. Odkášlal si a opakoval: "Ano?"

Předákův hlas byl ve sluchátku znetvořený a skřipavý.

"Pane Lanci, omlouvám se, že vás musím -," bylo jasné, jak skončí, přerušit. "Ale prudce se zarazil a začal znovu. "To jenom, že jsem si myslel, co byste měl vědět, dostali jsme varování o vichřici. Vichřice ze severu se šíří rychle. Jestli se chcete vrátit do Kapského Města, měl byste raději nasednout do letadla, než nás zasáhne - jinak byste tu mohl ztvrdnout několik dní."

"Díky. Hned se vracíme zpět."

Zavěsil a Tracey se rozechvěle usmála. Měla taky ochraptělý a nepřírozený hlas.

"To je teda nadělení!"

Tracey seděla po nos zachumlaná v půjčeném roláku s vlasy stále vlhkými. Šedé kalhoty, také půjčené, měla ohrnuté a vyčuhovala z nich nahá chodidla. Seděla velmi tiše a zamyšleně na sedadle pro pasažéra v malém letadle. Hluboko pod nimi se houpala malá rybářská loď s bílým mrakem mořských ptáků vznášejících se kolem ní a Tracey se na to dívala s přehnaným zájmem. Oba zachvátil jakýsi pocit obezřetnosti, nemohli si pohlédnout do očí.

"Trauler."

Johnny si všiml jejího pohledu.

"Ano," řekla Tracey a opět bylo ticho.

"Nic se nestalo," Johnny znovu zadumaně odtušil.

"Ne," souhlasila. "Nic se nestalo."

Potom se ostýchavě naklonila a vzala ho za ruku. Lehce třela pahýl po chybějícím prstu.

"Stále přátel?" zeptala se.

"Stále přátel."

Zašklebil se na ni ulehčeně a pokračovali v letu ke Kapskému Městu.

Hugo Kramer pozoroval letadlo svým dalekohledem a lehce balancoval při kolébání člunu.

"Policejní hlídka?" zeptal se muž u kormidla.

"Ne," Hugo odpověděl, aniž odložil dalekohled.

"Červenobílý dvoumotorový beechcraft. Registrace ZS-PTB. Soukromé letadlo, pravděpodobně jedné z diamantových společností." Odložil dalekohled a přešel na bok. "A stejně jsme docela mimo teritoriální vody."

Hukot motoru letadla zmizel a Hugo přenesl svou pozornost na překotnou činnost na palubě pod sebou. Trauler Wild Goose se kolébal pod tíhou ryb, které se hemžily ve vlečné síti. Přinejmenším sto tun mrskajících se stříbrných rybiček vybouřilo síť na boku trauleru v okrouhlý vak o průměru padesáti stop. Nad ním vřeštěl baldachýn mořských ptáků, kroužil, vířil a potápěl se šilený nenasytostí. Tři z posádky vyhazovali ryby ze sítě, která visela z jeřábu, otáčeli ji po každé tuně ryb k další nádrži na opačném konci a házeli je jako stříbrnou průtrž mračen do nákladového prostoru. Pomocný palubní motor na zdvihadle pronikavě rachotil při každém jejich pohybu. Hugo hleděl spokojeně. Měl dobrou posádku. I když rybaření bylo jen kamufláž pro práce Wild Goose, Hugo byl hrdý na svou germánskou dokonalost, která jasně diktovala, že zástěrka musí padnout jako ulitá. V každém případě všechny zisky z rybaření se připisovaly na jeho osobní účet. Byla to část smlouvy s Ringem. Vstřčil dalekohled opatrně do koženého pouzdra a pověsil ho za dveře navigační kajuty. Potom sešplhal lehce dolů po ocelovém žebříku na palubu. Pohyboval se s kočičím půvabem i přes těžké gumové rybářské boty, sahající mu až k pasu.

"Převezmu to na chvíli," řekl muži u navijáku.

Mluvil afrikánsky, ale jeho přízvuk byl podbarven němčinou Jihozápadní Afriky. Jeho široká ramena pod modrým námořnickým svetrem pracovala přesnými ekonomickými pohyby. Ruce na navijáku byly drsné a zarudlé od větru a slunce, protože měl příliš světlou kůži pro takové počasí. O tom svědčil obličej, napůl uvařený, kůže se loupala, takže tváře kvetly dokrvava a rty pokrývaly černé strupy. Vlasy, vylézající z čepice, vypadaly jako bílá vlákna sisalu a husté a bezbarvé oční řasy mu dávaly mírně krátkozraký výraz. Oči měly barvu nejbledší chrpové modří, přece jenom však bez mdlého a vodnatého odstínu, který má většina albinů. Ted' je přivřel, aby lépe odhadoval sklon a ponor lodě. Soustředil se na spojku, aby včas vystihl pohyb či zatáhl za bubnovou brzdu.

"Kapitáne" ozvalo se z můstku nad ním.

"Ja," odpověděl Hugo nedbale, aniž se nechal rozptylovat. "Co se děje?"

"Varování před vichřicí. Ze severu se blíží něco pořádného."

A Hugo se ušklíbl, zabrzdil naviják a vypnul motor.

"Dobře, končíme. Přerážnete lano od sítě, nechte ryby, ať si plavou."

Otočil se, vyšplhal po žebříku na můstek a přešel ke svému stolu s mapou. "Bude nám to trvat tři hodiny, než zaujmeme pozici," mumlal polohlasně, nakláníje se nad mapou. Potom znovu vyrazil na bok můstku, aby popohnal posádku. Lano sítě museli odřezat, aby se síť rozevřela jako ženská sukně a ryby tak mohly proudit ven jako temná vířící se skvrna. Dva muži museli stříkat tlakovou hadicí, aby vyplavili ryby vypadlé z houfu do moře, ostatní zavírali palubní průvlaky do nákladových prostor. Během čtyřiceti minut plula Wild Goose na jih plnou parou, aby se dostala na smluvené místo.

Pobřeží diamantů Jihozápadní Afriky leží v pásu přímořských pasátů. Obvyklým větrem je jihovýchodní. ale věčný systém se periodicky zcela obrací a vichřice přichází ze severu, z pevniny. Podobá se Sciroccu či chamsinu z Libyjské pouště nebo samumu z Tripolisu. Stejně suchý vítr z pouště naplňoval oblohu vznášejícím se prachem a písečnými mraky, které zahálily vše pekelným přikrovem jako dým z velké pozemní bitvy. Oblaka prachu byla součástí celého plánu Ringu - počítal s tím, že severní vítr zvedá do vzduchu takové množství slídového prachu, že policejní radarové obrazovky diamantové ostrahy jsou přecpané a zmatené, chrlí přeludné ozvěny, a znemožňují tak vyhledání malého letícího objektu.

Turn Back Point - Vrat' se zpátky - byl tři míle ve vnitrozemí a šedesát mil severně od Orange River. Jméno tohoto bodu vymysleli první cestovatelé. Vyjadřovalo jejich mínění o další cestě na sever. Ti staří cestovatelé nemohli vědět, že stojí uprostřed vyvýšené pobřežní terasy, na břehu ted' zvednutém nad mořskou hladinu, a že to je nejbohatší důl té oblasti, tak bohatý na diamanty, že musel být obehnan plotem, hlídán strážemi s vozidly, psy a letadlem, chráněn puškami a radarem, tábor tak zabezpečený, že člověk, který ho opouštěl, musel projít rentgenem a nesměl s sebou nic vynést ven kromě oblečení, které měl na sobě.

Turn Back Point byl jeden ze čtyř velkých těžebních provozů, kde se zpracovával všechn šetřk z velkých nalezišť společnosti na míle vzdálených. Osada byla poměrně velká, s továrnou, obchody a skladišti a ubytováním pro pět set mužů s rodinami. I když se společnost snažila seč mohla, aby v Turn Back Pointu vytvořila podmínky atraktivní a vhodné pro bydlení, přesto bylo toto místo v drsné a zapovězené poušti dírou do pekla.

Ted', v dujícím severním větru, se prostředí dříve nepříjemné změnilo na téměř nesnesitelné. Budovy byly pevně utěsněny, škvíry mezi okny a ve dveřích byly ucpány látkou nebo papírem. Ale červený prach přesto vnikal dovnitř a usedal na nábytek, stoly, ložní prádlo, dostal se dokonce i do ledniček a pokrýval vše tenkým povlakem. Usazoval se ve vlasech, skřípal mezi zuby jak cukr, ucpával nosní dírky - a s ním přicházelo pálivé vedro, které jako by chtělo vysušit vlhkost z očí. Kolem prachu zářila červená mlha, která snižovala viditelnost na pár desítek metrů. Muži,

kteří byli přinuceni vydat se do té dusivé suché mlhy, měli na nose brýle proti prachu, aby chránili oči. Slidový prach jim pokrýval oblečení svítivým povlakem, který se dokonce i v tom ponurém světle třpytil.

Na druhé straně osady se teď v mlze pohyboval člověk nesoucí malý válcovitý předmět. Předkláněl se proti větru a pomalu postupoval do pouště. Dorazil k mělké prohlubni a vlezl do ní. Postavil břemeno na písek a chvíli odpočíval. Potom poklekl k válci. Vypadal v koženém saku a klobouku a s obličejem přikrytým brýlemi a šátkem jako příšera. Laminátový válec byl natřen žlutou fosforeskující barvou. Na jednom konci byla průhledná plastická bublina, ve které byla žárovka, na druhé straně byl složený obal z pogramovaného nylonového materiálu připojen k válci nerezovou ocelovou spojkou. K tomu byla připojena malá ocelová láhev vodíku. Celé zařízení bylo dlouhé osmáct palců a mělo tři palce v průměru. Vážilo o něco víc než patnáct liber. Uvnitř válce byla dvě samostatná oddělení. Větší obsahovalo vysoce cenný kousek tranzistorového elektronického zařízení, které mělo vysílat naváděcí signál, osvětlovat nebo zhasínat jeho lampu na příkaz rádiového signálu na dlouhou vzdálenost a na příkaz mělo také kontrolovat přítok vodíku do nylonového balónu přes spojovací článek. Menší oddělení drželo utěsněný plastický kontejner, který obsahoval dvacet sedm diamantů.

Nejmenší z těchto kamenů vážil čtrnáct karátů, největší impozantních padesát šest karátů. Každý z těchto kamenů byl vybírán experty podle své barvy, lesku a dokonalosti. Byly to všechno diamanty první třídy, a až budou zpracovány, tak na volném trhu získají cenu mezi sedmi sty tisíci a milionem liber podle kvality provedení broušení.

Na Turn Back Pointu byli čtyři členové Ringu. Dva z nich pracovali už dlouho za ochrannými zdmi továrny a patřili mezi spolehlivé třídiče diamantů. Pracovali společně, aby kontrolovali jeden druhého, protože společnost vytvořila systém zaměstnávání zdvojených kontrol - což bylo úplně k ničemu, když se ti dva spolu tajně domluvili. Tito muži vybrali nejlepší kameny a vynesli je z dílny.

Třetím členem Ringu byl automechanik z dílny společnosti. Jeho úkolem bylo převzít a smontovat zařízení, které dorazilo tajně v sudu označeném jako vazelína pro buldozery. Zabalil také kameny do válce a předal ho dále muži, který nyní klečel v poušti a připravoval vypuštění válce do vířivé prašné mlhy.

Dokončil kontrolu, potom se narovnal, vyšel na okraj prohlubni a civěl do prašné bouře. Konečně se zdálo, že je spokojený, takže si pospíšil zpět k žlutému válci. Ostře zakroutil seřiznutým spouštěcím kolečkem a otevřel ventil na lahvi s vodíkem. Zasyčelo to jako had a nylonový balón se začal nafukovat. Záhyby na materiálu praskaly, když se naplňovaly. Balón se zvedal, nedočkavý, aby už vzlétl, ale muž ho s potížením zadržoval, dokud se nenafoukl tak, že byl hladký a pevný. Pak ho pustil a balón s kolébajícím se válcem vyletěl do nebes a téměř okamžitě zmizel v oblacích prachu. Muž stál s tváří zvednutou k obloze temně červené jako výheň. Jeho brýle se slepě leskly, jeho postoj vyjadřoval triumf, a když se otočil, kráčel lehce krokem muže, který se zrovna vymanil z nebezpečí.

"Ještě jednu zásilku," sliboval si. "Jenom ještě jednu a pak na to kašlu. Koupím tu farmu na Olifants River, budu trochu rybařit. každý rok si zajedu na lov -" Stále ještě snil, když docházel k zaparkovanému landroveru a sedl za volant. Nastartoval, rozsvítil světlomety a jel pomalu dolů po cestě k budovám. Nápis na zádi odjíždějícího auta byl napsaný bílou barvou, takže se jasně skvěl přes mlhu červeného prachu. "Security Patrol," hlásal nápis.

Wild Goose zakotvila na svém místě s motory lehce běžícími. klidně odpočívala a udržovala svou příd' proti větru. Téměř dvacet mil od břehu, a přesto vítr horce pálil, a tak i příležitostné šplouchnutí spršky do Hugovy tváře bylo osvěžující. Stál v rohu můstku, kde mohl sledovat moře a muže u kormidla, ale byl nervózní. Wild Goose už teď kotvila na svém místě patnáct hodin, během desíti z nich severák depresívně kvílel v jejím lanoví. Vždycky byl nervózní, než zásilka dorazila. Tolik se toho mohlo v průběhu akce stát, cokoliv, od policejního zásahu až po malinkou chybu v elektronickém zařízení.

"Kolik je hodin, Hansie?" zakřičel a kormidelník se podíval nahoru na chronometr nad hlavou.

"Šest hodin a tři minuty, kapitáne."

"Za půl hodiny bude tma," Hugo broukl znechuceně, ještě jednou pohlédl do větru téma bledě obrvenýma očima, potom pokrčil rameny a loudal se pomalu do kajuty na můstku. Zastavil se u řídicího panelu u svého stolu s mapou. I pro zkušené oko to byl obyčejný Fish-Finder, upravený ze starého ponorkového zařízení z doby války. Dnes sloužil účelu prozaičtějšímu: k vyhledávání hejna ryb pod hladinou. Ovšem tento kousek se musel podrobit nákladné a speciální změně. Ring si pozval na tuto práci experta z Japonska. Teď celé zařízení jemně hučelo, jeho přístrojová deska zářila zevnitř jemně zeleně, ale zvuk byl neutrální a kruhová skleněná obrazovka byla prázdná.

"Chceš kafe, Hansie?" zeptal se Hugo starého míšence u kormidla. Jeho posádka byla vybraná, loajální a důvěryhodná. Musela být - jedna nevymáchaná huba mohla zmařit obchod několika miliónů liber.

"Ja, dankie, kapitáne."

Stařec se nad takovou nabídkou radostně zašklebil a svařtil ošlehanou tvář. Hugo zavolal dolů na kajutní schůdky do kuchyně.

"Kuchtíku, co takhle konvici kávy?"

Ale odpověď už neslyšel, protože v tu chvíli konzola dramaticky ožila. Na přístrojové desce zablikala řada světel, němý hukot se změnil v naléhavý pípavý signál a obrazovka zahořela strašidelnou zelení.

"Je nahoře !" vykřikl Hugo ulehčeně a běžel k přístroji. Jeho první důstojník se vyhrnul ze své kabiny za můstkem, strkal košili do rozepnutých kalhot, oči zalepené spánkem.

"Na poslední chvíli," vyhrkl vrávoraje. "Převezmi řízení od Hansieho," řekl mu Hugo a důstojník se usadil v čalouněném sedadle před přístrojem. "Dobře, otoč ji tak dva stupně na levobok."

Wild Goose se otočila přídi do moře a její lehké kolébání a klouzání se změnilo v prudký pohyb vpřed, takže se přes sklo můstku převalila sprcha. Hugo seděl před panelem, sledoval let balónu a udržoval Wild Goose v nastaveném

kursu.

Balón, stržený severákem o rychlosti čtyřicet uzlů za hodinu, přeletěl pobřeží, vzlétl lehce tři tisíce stop nahoru. Hugo manipuloval s knoflíkem na konzole, kterým posílal balónu příkaz vypouštět plyn a udržovat výšku. Jeho odpověď se objevila okamžitě na obrazovce.

"Dobře," zašeptal Hugo. "Dobrý hošánek." Potom silněji: "Vem ho trošku z boku, Oscare - odnáší ho to na jih." Ještě dvacet minut proráželi vlny. "Okej," přerušil Hugo ticho. "Teď ho spustím." Otočil knoflíkem pomalu zleva doprava a vypustil tak všechny plyn z nylonového balónu. "Ja. A je to. Je dole."

Vykoukl z okna nad přístrojem. Mraky ztěžklé prachem předčasně přinesly noc. Tma venku seděla jako poklička, takže nebylo vidět jedinou hvězdu. Hugo obrátil pozornost zpět k přístroji.

"Je to dobrý, Oscare. Máš dobrý kurs. Udržuj ho tak."

Potom se zahleděl přes palubu na starého Hansieho a dalšího mladšího člena posádky. Seděli trpělivě na lavičce, opření o lodní přepážku. Oba měli na sobě ochranný nepromokavý oděv, lesklou žlutou plastickou hmotu od hlavy až po kotníky, a na nohou gumové holínky.

"Okej, Hansie," přikývl Hugo. "Můžete vylézt na příd. Teď jsme od něho jen míli nebo tak nějak."

Slezli dolů na palubu, přes kterou se přelézaly vlny, a Hugo je sledoval, jak klíčkují kupředu mezi jednotlivými nárazy zelené vody a přikrčeně pádí k přidi. Oba se sehnuli pokaždé, když se nad nimi přelila další vlna, jejich žluté plastické obleky prosvítaly jasně v temných palubních světlech.

"Teď ho osvětlím," upozornil Hugo kormidelníka. "Měli bychom ho vidět."

"Dobře." Oscar civěl kupředu a Hugo cvakl vypínačem na přístrojové desce, aby dal balónu příkaz rozsvítit naváděcí světlo. Téměř okamžitě Oscar zakřičel: "Tam je. Přesně před námi!"

Hugo vyskočil a pádil kupředu. Trvalo mu několik vteřin, než přizpůsobil oči tmě, potom spatřil tenkou červenou světlušku svítící před sebou v rozlehlé temnotě moře a oblohy. Na vteřinu se ukázala, potom se ztratila v údolí další vlny.

"Vezmu to." Hugo vystřídal Oscara u kormidla. "Použij k navigaci bodové světlo."

Kužel světla pronikal tmou jako pevný bílý sloup. Fluoreskující žlutá barva válce zářila v kruhu reflektoru. Hugo otočil Wild Goose po větru k válci a potom jí dovolil plout mírně k němu. Hansie a jeho pomocník byli připraveni s lodním hákem dlouhým dvacet stop... Hugo citlivě manévroval dolů k pohupujícímu se válci a spokojeně zabručel, když lodní hák vklouzl do záchytného kruhu a válec byl vytažen na příd. Díval se na dvě postavy v nepromokavých oblecích, po nichž stékala voda, jak se škrábou po žebříku do kormidelnické kajuty a pak pokládají válec na stůl s mapou.

"Výborně! Výborně!" Hugo je srdečně plácal po ramenou. "Teď běžte a osušte se - oba!"

Slezli dolů po kajutních schůdkách a Hugo předal kormidlo Oscarovi.

"Domů!" přikázal mu. "Jak rychle - to je na tobě." A odnesl válec do své kabiny.

Hugo se posadil k nízkému stolu v kajutě, odšrouboval spodní část válce a vytáhl plastickou nádobu. Otevřel ji a vysypal obsah na desku stolu. Tiše hvízdal a vzal do dlaně největší kámen. I když nebyl zrovna odborník na kameny, instinktivně tušil, že to je diamant mimořádné kvality. Dokonce i nerovnost jeho povrchu nemohla zamaskovat oheň v jeho hlubinách. Jemu to bylo k ničemu, nemohl nikde takový kámen prodat. Netrápilo ho pokušení vzít ho Ringu - pro něho by to znamenalo patnáct let těžkého žaláře.

Ring byl založen na této vzájemné závislosti, nikdo ze zainteresovaných nemohl existovat bez ostatních, i když každý článek řetězu byl samostatný a nepropustný. Jenom jediný člověk znal všechny jeho články, a nikdo nevěděl, kdo to je. Ze zásuvky stolu vytáhl Hugo své nářadí a položil je na stůl. Zapálil lihovou kamínku a postavil na ně nádobu s parafinem, aby ho roztavil. Potom nasypal diamanty do lesklé plechovky. Byla to konzerva, která se obvykle používala při balení a nakládání potravin. Udržuje rovnováhu na kolébající se lodi, zvedl nádobu, nalil tekutý parafin na diamanty a zaplnil plechovku až po okraj. Obsah rychle zchladl a ztuhl a změnil se v neprůhlednou bílou hmotu. Kameny teď byly zalité do vosku, který zabránil řinčení a dával zapečetěné plechovce autentickou váhu.

Hugo si zapálil cigaretu a vyšel z kabiny, aby se podíval do kormidelnické kajuty. Kormidelník na něj mrkl a Hugo se usmál. Vrátil se ke stolu. Plechovka už vychladla natolik, že ji mohl vzít do ruky. Přikryl ji kulatým víkem a přešel ke stroju přišroubovanému vzadu ke skříni. Opatrně zalisoval víčko, lehce přimhuje oči před kouřem z cigarety, která mu visela ze rtů. Konečně spokojeně postavil uzavřenou plechovku na stůl a přešel ke dveřím, kde mu viselo sako. Z náprsní kapsy vytáhl obálku a z ní vyndal potištěnou barevnou nálepku. Pak velice pečlivě přilepil etiketu na plechovku. Kresba vysoce umělecky zpodobňovala skákající sardinku, která vypadala jako skotský losos.

"Sardinky v tomatě," přečetl hlasitě Hugo nápis, když se odtáhl, aby zhodnotil svou práci. "Výrobek Jihozápadní Afriky." Usmál se spokojeně a začal uklízet nářadí.

"Kolik toho máte?" hlasitě zavolal předák od pumpy na ryby přes zužující se mezeru mezi Wild Goose a molem.

"Asi padesát tun," stejně zakřičel Hugo. "Potom nás severák zahnal domů."

"Ja. Žádná z lodí nezůstala na moři."

Předák sledoval své mužstvo, jak zabezpečuje kotevní lana a přehazuje hadici vývěvy přes nákladový prostor Wild Goose, aby začala čerpat sardinky.

"Převezmi to, Oscare." Hugo zvedl sako a čepici. "Do zítřka jsem zpátky."

Seskočil na molo a kráčel ke konzervárně, pronikavě páchnoucí rybím tukem. Sako měl přehozeno přes rameno, jeden prst zaháknutý za poutko. Scházel uličkou mezi kotelnou a továrnou na sušení ryb, přes široký dvůr, kde byly nakupeny pytle s rybí moukou do výše dvouposchodové budovy. Zabočil dovnitř zdvojenými dveřmi prostorného

skladiště, zaplněného až ke stropu lepenkovými kartóny potištěnými slovy: brutto konzerv. Sardinky v tomatě Zboží zaslat na adresu: Vee Dee Bee Agencies Ltd. 32, Bermondsey Street LONDON, S. E. 1 Vstoupil do kabiny, která sloužila skladníkovi jako kancelář.

"Ahoj, Hugo. Vyplatil se výlet?"

Skladník byl Hugův švagr.

"Padesát tun." Hugo pověsil nenuceně kabát na věšák za dveřmi. "Musím si odskočit," řekl a odešel skladištěm k záchodku. Vrátil se a vypil si se švagrem šálek čaje. Potom vstal a řekl: "Jeannie bude čekat."

"Že ji miluju."

"Tvoji lásku nepotřebuje. Ode mě jí dostává až až!"

Hugo mrkl a sundal kabát z věšáku. Teď byl lehčí, plechovka v kapse už nebyla. Prošel hlavní bránou přístavu, vyměnil letný pozdrav s celníkem a zamířil ke starému, zle zřízenému kabrioletu, který byl přistavený na parkovišti. Políbil dívku za volantem, hodil kabát na zadní sedadlo a přeskočil dveře.

"Řidiš," řekl jí s úšklebkem. "Já chci mít obě ruce volné."

Vypískla a odhodila jeho ruku, která už sahala pod sukni.

"Nemůžeš počkat, až budeme doma?"

"Byl jsem na moři pět dní a jsem pekelně nadrženej."

"Ty jsi ale číslo! To teda jo!"

Usmála se na něj a nastartovala vůz.

Tak tohle byl Sergio Caporetti, muž, kterého Johnny vybral za kapitána King lsheru. Zavalitou postavou připomínal sněhuláka. Zaplňoval dveře Johnnyho kanceláře a velké břicho nesl před sebou do místnosti. Měl kulatý dětský obličej, zato krásné temné italské oči lemované hustými řasami byly téměř dívčí.

"Pojď dál, Sergio," přivítal ho Johnny. "Jsem rád, že tě vidím."

Ital přešel místnost překvapivě rychle a Johnnyho ruka byla úplně pohlčena obrovskou chlupatou tlapou.

"Tak, konečně jsme hotovi," zabručel Sergio. "Tři měsíce sedím na zadku - a lenoším. Podívej se na mě -" Plác se po břiše. Znělo to jako výstřel z pistole. "Tlust'och! To není dobré!"

"No, úplně hotovi nejsme," posoudil Johnny jeho zprávu. Nechal odletět Sergia s posádkou do Anglie v předstihu. Chtěl, aby měl velký Ital konečně příležitost prostudovat si materiály a dozvědět se všechno o novém převratném zařízení, kterým byl Kingfisher vybaven. Pak, až bude plavidlo připraveno pro moře, ho má Sergio dopravit do Afriky.

"Sedni si, Sergio. Projďme tenhle seznam posádky -"

Když o hodinu později Sergio odcházel, Johnny ho doprovodil až k výtahu.

"Jakmile budeš mít nějaké problémy, zavolej mi, Sergio."

"Si." Sergio potřásl rukou. "Vy se nebojte - tady velí Caporetti. Všechno bude dobré."

Na cestě zpět se Johnny zastavil u recepčního pultu.

"Je tu dnes paní Hartfordová?" zeptal se jedné z malých recepčních a obě dvě odpověděly sborově jako jedna.

"Ne, pane Lanci."

"Nezatelefonovala, kde je?"

"Ne, pane Lanci."

Tracey zmizela. Už pět dní o ní neměl žádné zprávy, její nová kancelář byla opuštěná a nepoužívaná. Johnny měl starost a hněval se. Měl strach, že se vrátila k drogám, a měl vztek, protože mu chyběla. Hrozně se mračil, když se vracel do své kanceláře.

"Můj ty smutku." Lettie Pienaarová stála vedle jeho stolu s hromadou pošty v rukou. "My teda vypadáme nešťastně. Tady je něco, co vás potěší."

Podala mu pohlednici s barevným obrázkem Eiffelovy věže. Byla to první zpráva od Ruby od té doby, co odjela. Johnny ji rychle přečetl.

"Tak to vypadá," řekl, "že Paříž je zábavná."

Odhodil pohlednici na stůl a ponořil se do každodenní práce. Pracoval dlouho, pak se zastavil v bistru, aby něco pojedl, a nakonec se vrátil do ztichlého domu v BishopsCourtu. Zvuk pneumatik na šterkové cestě a reflektory, které osvětlily ložnici, ho probudily. Posadil se v posteli, a když zvonek u hlavních dveří začal v sériích naléhavě vyzvánět, rozsvítil lampičku na nočním stolku. Dvě hodiny - panebože! Přehodil přes nahé tělo župan, klusal dolů chodbou a v běhu rozsvěcel světla. Zvonek stále naléhavě vyzváněl. Otočil klíčem ve dveřích. Dveře se rozletěly, dovnitř vpadla Tracey jako vichřice, svírajíc malý kufřík na prsou.

"Kdes, k čertu, byla?"

Johnny se najednou úplně probral, rozzlobený a zároveň potěšený.

"Johnny! Johnny!" Tancovala vzrušením, blábolila, tváře planuly a oči zářily. "Mám je, konečně, oba dva."

"Kdes byla?"

Johnnyho jen tak něco nevyvedlo z míry a Tracey s očividným úsilím mírnila své vzrušení, ale stále se usmívala a budila dojem, že hučí jako motor.

"Pojď!"

Popadla ho za ruku a vtáhla do haly.

"Dej si velkou whisky a sedni si," nařídila panovačně jako královna.

"Nechci whisky a nechci -"

"Jednu budeš potřebovat," přerušila ho a u otevřeného baru mu nalila notnou dávku whisky do masivní křišťálové sklenice, doplnila ji sodou a podala Johnnymu.

"Tracey, co se, proboha, děje?"

"Prosím tě, Johnny. To je tak bezvadný, nezkaž mi to. Jenom si sedni prosím!"

Johnny neochotně ušel do židle a Tracey otevřela víko kufříku a vytáhla svazek dokumentů. Postavila se doprostřed místnosti a zaujala pózu viktoriánské herečky.

"Tohle," vysvětlovala, "je překlad z původně německé proklamace guvernéra na sněmu datovaném 3. května 1899, vydaná ve Windhoeku. Vypustím úvod a přejdu rovnou k věci." Odkáslala si a začala číst: "Se zřetelem na sumu 10 000 marek, která je tímto splacena a obdržena, právo na dolování, těžbu, dobývání, sběr nebo vývoz všech kovů, ať drahých či nečistých, kamenů nečistých, polodrahokamů či drahokamů, minerálů, guána, vegetace a dalších substancí organických či anorganických na období devíti set devadesáti devíti let je poskytnuto firmě Farben, Hendryk a Mosenthal, jižní Afrika, obchodníkům s guánem, Bergenstrasse 14, Windhoek, což se týká i okruhu území deseti kilometrů v poloměru, jehož centrem bude bod položený na nejvyšším výběžku ostrova, ležícího v zeměpisné jižní šířce 23 stupně 15 minut a východní délce 15 stupňů 12 minut."

Tracey udělala pomlku a podívala se na Johnnyho. Byl jako přimražený, kamenným obličejem na ní pozorně civěl. Rychle pokračovala ve vysvětlování.

"Všechny staré německé minerální koncese a práva byly parlamentem Unie ratifikovány, když Jihoafrická unie převzala po první světové válce mandát nad tímto územím."

Přikývl, neschopen ještě promluvit. Tracey se stále usmívala.

"Ta koncese je ještě pořád právoplatná. Poskytnutí jakýchkoliv následných práv je neplatné, a i když původním záměrem byla hlavně těžba guána - ještě taky pokrývá drahokamy."

Johnny znovu přikývl a Tracey listinu vsunula naspod svazku papírů v ruce.

"Společnost vlastníci koncesi stále ještě existuje. Jediný zbývající majetek společnosti, stranou jiných, dlouho zapomenutých koncesí, je stará budova na Bergenstrasse 14, Windhoek." Najednou jako by Tracey úplně odbočila.

"Ptal ses mě, kde jsem byla, Johnny. No, byla jsem tedy ve Windhoeku a jezdila jsem snad po všech nejhorších cestách v Jihozápadní Africe. Společnost Farben, Hendryk a Mosenthal patří bratrům Hendryckovým, farmářům obchodujícím s kožešinou jehňat karakulských ovcí. Je to dvojice strašných starců, a když jsem viděla, jak rozřezávají krky těch ubohých malých perských jehňátek jen proto, aby zachránili kožešinové kudrlinky, no -" Tracey se zarazila a polkla. "No, nevysvětlovala jsem jim to o koncesi. Jen jsem jim nabídla, že koupíme jejich společnost, a oni si řekli o dvacet tisíc a já řekla 'podpis' a oni se podepsali a já jsem je opustila a skákala jsem radostí. Mysleli si, že jsou přílišně chytří. Tady! Je to všechno tvoje," Tracey poslala smlouvu Johnnymu, a zatímco ji četl, pokračovala. "Smlouvu jsem uzavřela jménem Van Der Byl Diamonds a podepsala jsem ji jako ředitel - doufám, že ti to nevadí."

"Bože!" Johnny se zhluboka napil whisky, potom postavil sklenici a zvedl se.

"Nevadí?" opakoval. "Tys mi přinesla koncesi na Thunderbolt a Suicide - a ptáš se mě, jestli mi to nevadí."

Sáhl po ní a Tracey se k němu dychtivě přiblížila.

"Tracey, jsi skvělá."

Pohupovali se v náručí a Johnny ji vyzdvihl nad podlahu. Ani jeden z nich neplánoval následující dění. Najednou leželi jeden druhému v náručí na pohovce. Potom se líbali a smích se postupně zmenšoval na slabé mumlání a nesouvislé zvuky. Nakonec se Tracey od něj odtrhla a sklouzla z pohovky. Stála uprostřed místnosti. Prudce dýchala. Vlasy měla jako jedno tmavé hnízdo.

"Hej! To stačí."

"Tracey."

Vyskočil z pohovky, divoký, chtivý po ní, ale ona ho zadržela plnou silou svých paží, ruce opřela o jeho hrud' a couvala před ním.

"Ne, Johnny, ne!" Naléhavě třásla hlavou. "Poslouchej mě."

Zastavil se. Divoký pohled mu pomalu mizel z očí.

"Podívej se, Johnny, Bůh ví, že nejsem svatá, ale... já nechci, abychom... no, ne na pohovce v domě nějaké jiné ženské. Tak si to nepředstavuju."

Benedict zpomalil velký bentley medové barvy, vyhnul se dopravní zácpě na Bermondsey Street, a zabočil do vrat skladiště. Zaparkoval vedle nakládací rampy a vystoupil. Když si stáhl rukavice, rozhlédl se kolem. Naskládání hory zboží čekaly na distribuci. Bedny kapského vína a destilátů, konzervované ovoce v hnědých kartónech, ryby v konzervách, čtyřicetigalonové sudy rybího oleje, balíky surových kůží tvrdých jako prkna a bedny nedefinovatelného zboží - všechno vyrobeno v jižním cípu Afriky.

Agentura Vee Dee Bee se během desíti let, tedy od doby, kdy ji Benedict založil, rozrostla k nepoznání. Benedict vyběhl po schodech a potom vešel mezi nakupené zásoby zboží, které se zdvihaly v temnotě vysoko až ke stropu. Kráčel s jistotou muže na svém vlastním území, šosy pláště mu tloukly o kolena, širokoplecí a vysoký. Skladníci a nosiči ho uctivě zdravili, když je mjel, a jeho vstup do hlavní kanceláře vzbudil mezi písařkami

rozruch, ozývalo se šuškáni, jako když v lese ševelí listí. Hlavní ředitel vyběhl z kanceláře, aby Benedicta přivítal a uvedl ho dovnitř.

"Jak se máte, pane van der Byle? Zrovna je čas na čaj."

A postavil se za Benedicta, aby mu vzal kabát. Schůzka trvala půl hodiny, Benedict pročetl zprávu o týdenním obrátu a o nákladech, sem tam se na něco zeptal, komentoval cifry s potěšením nebo nelibostí, jak si to zasloužily. Spousta lidí, kdyby ho sledovala při práci, by byla překvapena. Toto nebyl ten lhostejný playboy, za kterého ho měli, toto byl tvrdý byznysmen, chladně a bezcitně ždímající maximální zisk ze svého podnikání. Další by se podívovali nad tím, kde získal Benedict kapitál na financování obchodu takové velikosti, a to teprve kdyby věděli, že je vlastníkem celého podniku, který nebyl bezesporu jeho jediným opěrným sloupem ve světě obchodu. Od otce peníze nedostal - stařec nevěřil, že je Benedict schopen úspěšného vyjednávání při nákupu jediné libry másla.

Schůzka skončila a Benedict vstal a vklouzl do svrchníku, zatímco ředitel přistoupil k šedému ocelovému sejfu v rohu, vytočil kombinaci čísel, trhl dveřmi a otevřel je.

"Lodní zásilka dorazila včera," vysvětloval, když sahal do sejfu, a vytáhl konzervu. "Přivezl ji parník S.S. Loch Elsinore z Walvis Bay."

Podal konzervu Benedictovi, který ji rychle zkontroloval, mírně se usmál umělecké kresbě a nápisu "Sardinky v tomatě".

"Děkuji vám." Vsunul konzervu do kufříku a hlavní ředitel ho doprovodil zpět k vozu.

Benedict nechal Bentley v garáži na Broadwick Street a prodíral se tlačenicí v Soho, dokud se nedostal ke špinavé cihlové budově za náměstím. Zmáčkł zvonek u vizečky se jménem Aaron Cohen, výrobce klenotů, a když se otevřely dveře, vydal se po schodech až nahoru do čtvrtého poschodí. Znovu zazvonil a po chvíli se na okamžik odkrylo kukátko - a dveře se téměř zároveň otevřely.

"Dobrý den, pane van der Byle. Pojdte dál! Pojdte dál!" zval ho mladý vrátný dovnitř a zamkl za ním dveře. "Papá vás očekává!"

Pokračoval, až když se oba podívali nahoru do oka televizní kamery nad tepanou železnou mříží, která oddělovala chodbu. Ať sledoval obrazovku kdokoliv, byl spokojen, protože se ozvalo elektrické zabzučení a mříž se otevřela.

"Znáte cestu. Papá je ve své kanceláři."

Benedict se ocitl v oelém malém přijímacím pokoji s prošoupaným kobercem a dvěma židlemi, které vypadaly jako vyřazené z čekárny ministerstva práce. Zamířil ke dveřím na pravé straně a vešel jimi do dlouhé místnosti, která zcela zabírala většinu nejvyššího poschodí budovy. Podél jedné stěny místnosti stál úzký pracovní stůl, ke kterému bylo přišroubováno dvacet malých brusů. Každý stroj byl poháněn pásem z centrálního pohonu. Muž obsluhující stroje nrěl na sobě zaprášený bílý pracovní plášť. Zašklebil se na Benedicta.

"Dobrý den, pane van der Byle, papá vás očekává."

Ale Benedict se chvíli zdržel, aby se podíval na řezání kamenů. V čelistech každého soustruhu byl umístěn diamant a proti diamantu se točila oblá čepel z bronzu. Zrovna když se Benedict díval, muž roztíral zvláštní kaši vytvořenou z olivového oleje a diamantového prachu na řezací okraj každé čepele - protože bronz neřeže. Diamant může řezat zase jedině diamant.

"Opravdu pěkné kameny, Larry," poznamenal Benedict a Larry Cohen přikývl.

"Všechny mezi čtyřmi a pěti karáty."

Benedict se naklonil blíže a prohlížel si jeden z diamantů. Linka brusu byla vyznačena na kameni čínskou tuší. Benedict věděl, jaké rozjímání a diskuse, jaké zkoušky a nákresy předcházely umístění této linky. Řezání diamantů mohlo zabrat i dva dny, proto Benedict opustil pracovní stůl a pokračoval dále. V řadě vedle sebe na opačné straně místnosti seděli ostatní Cohenovi bratři. Bylo jich osm. Starý Aaron byl velký "ploditel" chlapců. Seděli seřazeni podle věku od téměř čtyřicátníků až k devatenáctiletým a pár jich ještě chodilo do školy a do práce v podniku se ještě nezapojili.

"Jak se vám líbí tady ten, pane van der Byle?"

Michael Cohen vzhledl, když se Benedict přiblížil. Michael tvaroval pěkný diamant, brousil ho dokulata a menší kámen používal jako čepele. Malý tácek pod brusem zachycoval prach z obou kamenů. Tento prach později znovu použijí k řezání a leštění.

"Krása," řekl Benedict.

Oba muži byli ze stejné branže. Pracovali s diamanty po celý svůj život a milovali je, tak jako jiný muž miluje ženu nebo koně a pěkné obrazy. Prošel zadní částí, pozdravil se s každým z bratrů, zastavil se, aby se chvíli díval na láskyplné mazlení, se kterým starší chlapci, mistři svého řemesla, brousili precizně hrany do úhlů, a tak vytvářeli dokonalé kulaté brilianty. Padesát osm plošek - hvězdíkový výbrus drahokamu, trojúhelníková ploška diamantu a další, které vtělily kameni mystický "život" a "oheň". Opustil je nahrbené nad jejich kruhy, tak podobnými hrnčířským, prošel dveřmi na konci místnosti.

"Benedicte, příteli!"

Aaron Cohen se zvedl od stolu, aby ho objal. Byl to vysoký, hubený, asi šedesátiletý muž s hustou, stříbřitě šedou hřívou vlasů a se zády kulatými roky práce nad kruhem.

"Nevěděl jsem, že jsi v Londýně, řekli mi, že jsi v Kapském Městě. Včera měla Ruby narozeniny. Kdybychom věděli -"

Benedict vytáhl z kapsy obálku a vysypal dvacet sedm diamantů na papír na stole.

"Co na to říkáš, papá?"

"Tss! Tss!" papá se plácl obdivně po svých tvářích a instinktivně sáhl po největším kameni.

"Za svůj život jsem neviděl takový kámen!"

Vmáčkl si klenotnickou lupu na oko, natácel se, aby zachytil přirozené světlo z vysokých oken, a dlouho si prohlížel diamant přes lupu.

"Ah, ano. Tady je kaz, ale malý. Peříčko. Ale my ho tam rozřežeme. Ano, z tohoto kamene uděláme dva klenoty. Dva dokonalé diamanty, každý desíti nebo dvanáctikarátový a možná ještě pět menších."

Víc než polovina diamantů je zničena rozřezáním.

"Ano! Ano! Z tohoto kamene dostaneme blýskavé diamanty za víc než sto tisíc liber!" Aaron vystrčil hlavu ze dveří: "Chlapci! Pojdte se podívat! Ukážu vám prince mezi diamanty."

A jeho synové zaplnili kancelář. Michael ho uchopil jako první a vyjádřil se: "Dobrý kámen, ano. Ale ne ze stejných vod, jako jsme měli kámen v minulé zásilce. Pamatujete na ten osmistěnný krystal - "

"Co to říká!" přerušil ho otec. "Vždyť nerozeznáš diamant od gorgonzoly!"

"Má pravdu, papá," připojil se Larry do diskuse. "Tamten kámen byl lepší."

"Takže Velký vezír nesouhlasí se svým otcem! Malí shiksas se sul.- němi okolo svých tochis vědí všechno. Tančít Watsui a čaču. To jo! Ale o diamantech nevíte nic."

Tento proslov znamenal předzvěst rodinného sváru, ke kterému se všichni bratři s gustem připojili.

"Držet huby! Držet huby! Zpět do práce, všichni! Ven! Ven!"

Aaron přerušil diskusi, vyhnal syny z kanceláře a zabouchl za nimi dveře. "Šš!" Vzhlédl k nebesům. "To je práce! Teď můžeme zvážit kameny."

Když zvážili a změřili kameny, Aaron je zamkl do sejfu. Benedict mu řekl: "Přemýšlel jsem o tom, že rozpustíme Ring." Aaron ztuhl a pohlédl přes stůl na van der Byla. Vždy mezi sebou předstírali, že vztahy mezi nimi jsou legální. Nikdy nemluvili o Ringu nebo o tom, odkud tyto neregistrované kameny pocházejí nebo jak dokončené drahokamy posílají do Švýcarska.

"Proč?" zeptal se Aaron ostražitě.

"Teď už jsem bohatý. S otcovými penězi a s tím, co jsem získal s Ringem a investoval. Velmi bohatý. Už dále nepotřebuju riskovat."

"Takové problémy bych chtěl mít. Ale možná že je to moudré nebudu o tom s tebou diskutovat."

"Ještě budou dvě nebo tři zásilky. Potom to skončíme."

Aaron přikývl.

"Rozumím," řekl. "Tak jako musí skončit všechno dobré."

Bylo chvilku po poledni, když Benedict zaparkoval bentley před moderně adaptovaným bytem na Belgrave Square. Doma se ihned osprchoval. Za všechny ty roky, co tady již bydlel, si nikdy nepřivykl na londýnský vzduch plný špíny a nakonec se koupal nebo sprchoval třikrát denně. Ve sprše si zpíval a potom se zabalil do velké osušky a šel si, nechávaje za sebou řadu mokřých stop na podlaze haly, namíchat martini. Očima obrácenýma nábožně vzhůru vychutnával první doušek moku. Vtom zazvonil telefon.

"Van der Byl," řekl málem s plnými ústy, potom se jeho výraz změnil. Poslouchal. Rychle postavil sklenici a oběma rukama chytil telefonní sluchátko.

"Kde se tu berete?" Jeho úžas v hlase byl nefalšovaný. "To je bezvadné překvapení. Kdy vás můžu vidět? Co takhle hned teď - na oběd? To je skvělé! Ne, nic nemusím odkládat - to je nádherná, výjimečná příležitost, vždyť víte. Kde jste ubytovaná? Lancaster. Dobře. Dejte mi čtyřicet pět minut a setkáme se v zrcadlovém salonku v nejvyšším poschodí. Ano, jedna deset. Bože, jak nádherné - už jsem to řekl jednou. Uvidíme se za tři čtvrti hodiny."

Zavěsil sluchátko, polkl zbytek martini a zamířil do ložnice. Všechno je na dobré cestě, aby z pěkného dne byl ještě hezčí, pomyslí si, když rychle vybíral hedvábnou košili. Podíval se na svůj odraz v zrcadle a zašklebil se. "Karta se opravdu začíná obracet pro tebe, Benedicte," zašeptal. Nebyla v baru ani v zrcadlové místnosti. Benedict přešel k vysokým pomalovaným oknům, aby věnoval pozornost jednomu z nejpěknějších londýnských výhledů přes Hyde Park a Serpentine. Byl kouřově modrý den a blednoucí slunce přidávalo k podzimním odstínům zlaté a červené v parku ještě bronzovou barvu. Odvrátil se od oken. Přecházela místnost směrem k němu. Žaludek se mu zachvěl rozkoší, protože byla také bledě zlatá s měděným odleskem slunce na dlouhých nohou a holých pažích. Ladnost její chůze byla stejná, jak si ji pamatoval, precizní zvedání a pokládání štíhlých nohou na hustý vlas koberce. Stále stál tiše, nechal ji, aby k němu došla. Všechny hlavy se

za ní otáčely, protože to byla nádherná zlatá bytost. Benedict najednou jasně věděl, že tu ženu chce pro sebe.

"Ahoj, Benedicte," řekla.

Udělal krok dopředu, aby uchopil její dlaň do obou rukou.

"Ruby Lanceová!" jemně jí mačkal dlouhé prsty. "Je tak fajn vidět vás zase."

To že byla Lanceová, ho tak dráždilo! Patřila jedinému muži na světě, kterému Benedict záviděl a kterého nenáviděl. Z toho důvodu byla nekonečně žádoucí.

"Oslavme to malým drinkem. Myslím, že pro tu příležitost nám vhodně poslouží šampaňské." Posadila se, ty dlouhé štíhlé nohy elegantně přehodila přes sebe a opřela se o opěradlo židle, stopku sklenice v ruce se zvednutým malíčkem. Rovné vlasy jí splývaly na ramena jako nějaký vzácný hedvábný goblén v barvách bílé a zlaté a její oči se na něho dívaly s kočičí pozorností, vyjadřovaly sebejistou lstivou soustředěnost, která jako by pronikala až do jeho duše.

"Neměla jsem vás obtěžovat," řekla. "Ale já tady znám tak málo lidí."

"Jak dlouho můžete zůstat?" smetl omluvu stranou. "Musím změnit svůj další program."

"Týden."

Vyslovila to jako nabídku, jako by ji měl přemlouvat.

"Ale ne!" Měl předstíraně překvapený hlas. "Určitě si to můžete zařídit jinak, lépe - nebudu přece dělat polovičaté to, co jsem si naplánoval, za tak krátkou chvíli. Určitě můžete zůstat déle, že?"

"Možná." souhlasila a pozvedla sklenici. "Jsem ráda, že jsem vás potkala."

"A já vás," doplnil nadšeně Benedict. Usrkávali perlivé víno a dívali se jeden druhému do očí. Tam, kde ostatní museli čekat týdny a měsíce, Benedict vstupoval okamžitě, jako by to bylo jeho právo. Úsměv a ztlumený hlas a lístky do divadla byly jeho, dveře do luxusních restaurací se doslova magicky otevíraly. Tu první noc ji vzal na představení National Theatre, potom na večeři do Le Coeur de France, kde se u jejich stolu zastavil velmi známý filmový herec.

"Ahoj, Benedicte. Všichni pak jdeme na malý večírek na jachtu. Nechceš se k nám přidat?" A ty legendární oči se otočily k Ruby. "A vem svou nádhernou přítelkyni s sebou."

Snídali pod baldachýnem na zadní palubě jachty, pochutnávali si na vajíčkách se slaninou a šampaňským. Veuve Clicquot a dívali se na chaos ranní dopravy na příšerně páchnoucí staré Temži. Ruby byla jediná ze společnosti, která neměla kožich proti rannímu chladu na řece. Benedict si o tomto faktu udělal poznámku v paměti. Cestou domů seděla s těma svýma dlouhýma nohama skrčenýma pod sebou na sedadle Bentleye, stále elegantní a zlatá i přes noční hýření, ale s lehkým dotekem modře pod očima.

"Nepamatuji se, že bych někdy strávila tak nádherný večer, Benedicte." Zakryla si růžové rtíky a lehce zívla. "Jsi bezvadný společník."

"Dnes v noci opět?" zeptal se.

"Ano, prosím," zamumlala.

Když ten večer sjela dolů do hotelové haly, cítila, že je nesvůj. Jakmile vyšla z výtahu, rychle k ní přistoupil a tichá důvěra, se kterou ji políbil na tvář a vzal za ruku, ji překvapila. Při cestě nočním provozem v autě nemluvili. Ruby zjistila, že konečky jejích dlouhých nalakovaných nehtů sahají co nejbližší k obrovskému bohatství, o kterém se jí nikdy předtím ani nesnilo. Měla smrtelný strach. Chybný pohyb, dokonce špatné slovo by jí mohly toto štěstí vyrvat z rukou navždy. Už nikdy by neměla znovu takovou příležitost. Bála se pohnout, téměř zparalyzovaná strachem. Rozhodnutí, které musí brzy udělat, bude osudné. Bude muset odrážet jeho pokus o těsnější sblížení a necouvnout, nebo ho musí přijmout tak přímo, jak jí to předkládá. Byla tak hluboce zaujata svými myšlenkami, že když vůz zastavil, překvapeně vzhlédla.

Zaparkovali u garáží před bytem, který vypadal velmi draze. Benedict obešel auto, otevřel dveře a odvedl ji bez protestů do bytu. Rozhlížela se zvědavě kolem sebe, poznala některé z uměleckých prací vystavených ve vstupní hale. Benedict ji provedl místností do dlouhého obývacího pokoje a usadil ji starostlivě v čalouněné židli, která v pokoji dominovala jako trůn. Najednou ji strach opustil. Cítila se jako královna, která má všechno pod kontrolou. S jistotou věděla, že toto všechno bude jednou její. Benedict si stoupl doprostřed pokoje skoro jako prosebník. Začal mluvit. Tiše poslouchala, její výraz nevyjadřoval ani náznak triumfu, a když se odmlčel, aby počkal na její odpověď, neváhala.

"Ano," řekla. "Budu s tebou, až mu to budeš říkat," slíbil Benedict.

"To nebude nutné," ujistila ho Ruby. "Umím zvládnout Johnnyho Lance."

"Ne." Benedict rychle přešel k její židli, chytil ji za ruce a pomohl vstát. "Musím tam být s tebou. Slíb mi to."

Najednou bylo Ruby jasné, že pevnost její pozice je nezvratná. Benedict ji potřeboval ne pro jakési fyzické důvody - ale především proto, že patří Johnnymu. Hledíc upřeně Benedictovi do očí, rozhodla se vyzkoušet svou intuici.

"Neměl by o tobě vědět," řekla. "Rozvod s ním zařídím."

"Musí o mně vědět. To právě chci, nechápeš?"

"Ano, chápu," ubezpečila ho.

"Souhlasíš?" Stěží dokázal skrýt znepokojení.

"Ano," přikývla. "Souhlasím."

A usmáli se na sebe - oba zcela spokojení.

"Pojď."

Vedl ji téměř posvátně do ložnice a Ruby se zastavila ve dveřích s malým výkřikem obdivu. Na manželské posteli ležela kupa teplých kožesin, seřazených ve škále odstínů od růžově krémové přes béžovou a tmavě hnědou, bledě kouřově modrou až po půlnocní a černou jako uhl.

"Vyber si jeden!" vyzval ji. "Jako památku na zpečetění naší dohody."

Vykročila jako náměsíčná k posteli, ale když došla do poloviny perského koberce, Benedict jemně zavolal.

"Počkej."

Poslušně se zastavila a on přistoupil za ni. Ucítila jeho ruce na své šíji. Sklonila bradu, takže setřásla vlasy dopředu, aby mohl odepnout háček a rozepnout zdrhovadlo jejích šatů. Vystoupila z šatů, které jí spadly na kotníky, potom trpělivě čekala, až opatrně odstraní podprsenku.

"A teď," řekl, "si je vyzkoušej."

Přešla v kalhotkách a lodičkách na vysokých podpatcích k posteli, mazaně zdůrazňujíc rytmus svých pohybů. Zvedla první kožich. Když se otočila k Benedictovi, rozvaloval se v ušáku na druhé straně místnosti. Jeho obličej hořel a rudl, takže jeho rysy vypadaly nafouklé a hrubé, když na ni civěl. Pochopila teď, že to je jakýsi rituál, do kterého byli vtaženi. Benedict prožíval jako vítězný římský vojevůdce svůj vlastní triumf a prohlížel kořist a lup. Nemělo to základy v

sexuální nebo fyzické touze, byla to spíše bohoslužba Benedicta k Benedictovi. Ona se stala kněžkou tohoto obřadu.

Přestože to Ruby věděla, necítila žádnou zášť. Zjistila spíše, že ji studená perverzita obřadu vzrušuje. Dělal jí dobře jeho pohled na těle, když se před ním předváděla a pózovala, otáčela se a nakrucovala a vířila sukni z norkové kožešiny. Věděla, že je dokonalá, a jeho zkoumavý pohled ji poprvé v životě fyzicky podněcoval. Cítila, jak se jí zrychluje tep a krev, cítila, jak jí srdce v hrudníku tlouče jako uvězněný pták a její bedra se stahují jako sevřená pěst. Pro ni byl rituál také narcisistický - uspokojoval její vlastní hlubokou emocionální potřebu.

Vždycky když si vyzkoušela další z kožichů, odhodila ho doprostřed podlahy a po chvíli se tady zvedala hromada vzácných kožešin sahající po kolena. Konečně mu stála tváří v tvář a objímala měkký krémový mrak těsně na svém těle. Potom otevřela náruč a také kabát, postavila se na špičky, aby napjala a předvedla pevné svaly na nohou a bocích.

"Tady ten," zašeptala, on vyskočil z křesla, chytil ji do náručí a položil ji, stále zabalenou v kožichu, na velkou hromadu kožešin.

Ruby se vzbudila v manželské posteli s pocitem vzrušení a ohromného uspokojení, které naposledy zažívala v době, kdy ještě chodila do školy a probudila se do prvního dne prázdnin. Bylo už pokročilé dopoledne, paprsky bledého slunečního světla proudily čtvercovým rámem otevřeného okna jako jevištní efekt. Benedict ve žlutém hedvábném županu stál vedle postele a díval se na ni s nevzpytatelným výrazem, který se změnil okamžitě, jakmile zjistil, že je vzhůru.

"Můj sluha přenesl tvoje zavazadla z Lancasteru. Toaletní potřeby máš v koupelně, oblečení v šatníku." Sedl si opatrně na pelest postele a naklonil se, aby ji políbil na čelo a pak na obě tváře. "Nasnídáme se, až budeš hotová."

Znovu se posadil a díval se jí do očí. Zřetelně od ní očekával, že řekne něco důležitého. Okamžitě byla ve střehu, opatrná, aby neudělala chybu. Klíč hledala v jeho výrazu.

"Včera v noci," zeptal se. "Líbilo se ti to taky tak jako mně?"
;Pochopila a vyvolalo to v ní teplou vlnu. Chce mít jistotu, že je v posteli lepší než Johnny Lance.

"Nikdy ve svém životě," pečlivě zdůrazňovala slova, " jsem něco takového nezažila."

Přikývl, spokojený a potěšený - a vstal.

"Po snídani pojedeme do města."

To ráno řídil bentley Edmund, Benedictův sluha. Když vystoupili na severním konci Bond Street a kráčeli ruku v ruce po chodníku, Edmund jel uctivě pomalu za nimi a vytrvale ignoroval nadávky ostatních řidičů. Den byl dostatečně chladný, takže si Ruby oblékla svůj nový krémový kožich. Pohledy plné obdivu a závidění, vysílané ostatními procházejícími, Benedicta těšily. Chtěl, aby udělala dojem, chtěl se chlubit svým majetkem.

"Žena muže diamantů musí mít diamanty," vyslovil impulzivně, když přicházeli k nákladně vyhlížejícímu klenotnictví. Ruby mu zmáčkla ruku a otočila se, aby si prohlédla výlohu.

"Bože můj," zasmál se Benedict. "Tady ne!"

A Ruby se na něj překvapeně podívala. Benedict začal uštěpačně číst nápis ve výloze.

"Paradise Jewellers. Velký výběr modrobílých drahokamů. Záruka dokonalosti každého diamantu. Perfektní bezchybné kameny za výhodné ceny, jak je propagováno v TV a celostátním tisku. Malá záloha a zajistíte si svůj prsten. Diamant je navždy - dokažte jí, že ji máte opravdu rád."

"Ale vždyť to je tak známá firma. Mají obchody po celém světě dokonce i v Jižní Africe!" protestovala Ruby a trochu se zarazila, když se Benedict blahosklonně usmál.

"Nech mě, abych ti vysvětlil něco o diamantech. Kupují je ze dvou příčin dva rozdílné typy lidí. V první řadě boháči jako investice, které se nemohou rozpadnout a jejichž hodnota se může jedinečně zvednout. Tito lidé nakupují vynikající kameny po poradě s experty, nejlepší z vytěžených diamantů patří jim. Takže když Richard Burton kupuje Liz diamant o hodnotě 300 000 liber, není marnotratný - naopak, jedná se svými penězi krajně konzervativně a šetrně."

"Takový druh skrblictví se mi líbí," smála se Ruby a Benedict se usmál její upřímností.

"Možná že zjistíš, že jsem skrblík," varoval ji.

"Pokračuj," řekla, "vyprávěj mi ještě o diamantech."

"Nuže, pak je tu jiný typ, který kupuje diamanty. Obvykle jen jeden v životě, naštěstí pro něj - a zřídka se pokouší znovu ho prodat, jinak by byl velmi nepříjemně šokován. Tímto typem je muž z ulice, který se chce oženit. Obvykle chodí k někomu takovému, jako je toto klenotnictví." Benedict výsměšně štouchl prstem do nápisu ve výloze. "Protože to viděl v televizi a může získat prsten na splátky. V mnoha případech záloha pokryje cenu diamantu - zbytek jde na reklamu, finanční transakce a samozřejmě zisk."

"Jak víš, že toto klenotnictví je pro tento typ zákazníka?" Ruby pozorně sledovala výklad s holčičím výrazem a doširoka otevřenými očima.

"Dají se okamžitě poznat podle velké reklamní cedule a toho, co je tam napsáno." Znovu pročetl nápis na výkladní skříni. "Velký výběr modrobílých drahokamů - z každého tisíce kamenů klenotnické kvality jen jeden je správně barevný tak, aby ho bylo možno nazvat modrobílým. Je nepravděpodobné, že by měli velký výběr. Drahokam je speciální název diamantu, který je v každém ohledu vynikající. Bezvadné kameny za výhodné ceny - nedostatek kazů v diamantu je jen jedním z mnoha faktorů, které určují jeho hodnotu. Co se týče výhodných cen - něco takového mezi diamanty neexistuje. Ceny jsou udržovány na nejnižší

úrovni divokým soupeřením mezi experty a mazanými obchodníky, a proto neexistují výprodeje nebo speciální ceny."

"Ale kde tedy může obyčejný člověk koupit diamant?"

Ruby byla nadšená a zároveň ohromená.

"Tady ne," zachechtal se Benedict. "Pojď, ukážu ti."

A než mohla zaprotéstovat, chytil ji pod paží a vtáhl do obchodu, kde ho nadšeně přivítal samotný šéf, neboť si se vši určitostí všiml norkového kožichu a doprovodného bentleye, který způsobil před obchodem malou dopravní zácpu.

"Dobré ráno, madam a sire. Mohu vám být k službám?"

"Ano," Benedict se otočil k Ruby, když se usadili v šéfově kanceláři s diamantovými prsteny na podnose před sebou. "Zasazený kámen nemůžeš dobře ocenit."

Vybral největší diamant, vytáhl z kapsy pozlacený kapesní nůž vybavený speciálním dlátkem a páčením uvolnil diamant z obruby za sborového kvílení naplněného děsem, který se zmocnil přihlížejícího personálu.

"Opravdu ho nepoškodím," pronesl ostře a oni ustoupili, když Benedict vytáhl uvolněný diamant a položil ho na podnos pokrytý sametem. "Nejprve velikost. Tento kámen má asi jeden karát."

Čekal na potvrzení šéfa obchodu, a ten přikývl.

"Řekněme, že hodnota tohoto kamene je 500 liber. Deset podobných kamenů by stálo 5 000 liber, správně? Nicméně, desetikarátový kámen může mít hodnotu také 75 000 liber. Takže cena za karát stoupá tak prudce, jak se zvyšuje celková váha kamene. Jestliže mám investovat, nedotknu se kamene pod tři karáty."

Personál teď poslouchal tak pozorně jako Ruby.

"Potom je na řadě barva," řekl Benedict a zahleděl se na obchodníka. "List čistého bílého papíru prosím."

Ten zašátral v zásuvce a položil před Benedicta arch papíru. Benedict na něj umístil kámen spodkem nahoru.

"Porovnáme barvu, kterou vytáhne z bílého papíru dobré denní světlo."

Vzhlédl k oknům a požádal.

"Zhasněte ty zářivky a roztáhněte tamty závěsy, prosím."

Šéf obchodu ochotně poslechl.

"To je věc zkušenosti. Barvu můžeme posoudit podle standardu. Zapomeňme na neobvyklá zabarvení modré a červené a zelené a vyberme si náš nejvyšší standard - modrobílou. Kámen tak bílý, že vypadá jako namodralý, přičemž rozdíly klesnou na 'dobrou bílou' a 'bílou'. Od kamenů, které vytáhnou nažloutlý odstín, zvaný Cape, v různých tónech až po konečné kameny, které vytáhnou hnědou barvu - což může snížit hodnotu kamene až o osmdesát procent."

Benedict zalovil v kapse kalhot, vytáhl malou krabičku a otevřel ji.

"Každý odborník nosí speciální diamant, který používá jako měřítko pro barvu, když posuzuje všechny další kameny. Tento je můj."

Personál si mezi sebou vyměnil pohledy plné obav, když Benedict umístil malý diamant vedle ostatních. Chvilku je zkoumal, potom vrátil své měřítko do krabičky.

"Druhá stříbrná 'Cape', řekl bych," broukl a personál stál jako opařený. "Teď zvážíme dokonalost kamene."

Podíval se na šéfa klenotnictví.

"Prosím, půjčte mi svou lupu."

"Lupu?" klenotník byl omráčen.

"Ano, vaše klenotnické zvětšovací sklo."

"Já -, klenotník zcela zrožpačitel."

"Prodáváte diamanty - a nemáte ani lupu." Benedict zatřásl nevěřičně hlavou. "Nevadí, mám tady svoji." Vytáhl z kapsy kalhot lupu a vtačil si ji do oka. "Vady mohou být buď téměř zanedbatelné - 'přírodní' na povrchu, což je bublina či ostrá špička karbonu v kameni -, na druhé straně mohou být hrubé praskliny, skvrny, kamínky nebo peříčka, které zničí hodnotu kamene. Ale tenhle je bezvadný - takže z toho vyplývá, že diamant je dokonalý, a tuto skutečnost nemůže nikdo

překroutit." Benedict zavřel lupu a vstrčil ji zpět do kapsy. "Nicméně, za účelem získat dokonalý kámen byl řez protažen." Podržel kámen mezi palcem a ukazovákem. "Řez nebo zpracování

kamene je čtvrtý rozhodující faktor jeho hodnoty. Zpracování může upravit kámen tak dobře, že se může přibližovat ideálnímu. Tento kámen byl rozřezán tak, aby řez odstranil prasklinu, a proto má kámen špatné proporce - je těžký a není kulatý. Dal bych raději přednost půvabnému kamenu, který má lehkou vadu, než grotesknímu malému zmetku, jako je tento." Položil kámen na stůl. "Cena 500 liber, kterou žádá klenotnictví za tento kámen, by byla slušná a poctivá za drahokam Barva tohoto je ovšem špatná, a i když je bez vad, je nešikovně zpracovaný. Jeho opravdová hodnota by měla být asi - och, řekněme - přibližně 185 liber."

Shromážděný personál v čele se svým šéfem samozřejmě protestoval.

"Ujišťuji vás, pane, že všechny naše kameny jsou co nejpečlivěji ohodnocovány."

"Jak dlouho už tady pracujete?" vyzvídal Benedict bryskně. "Čtyři měsíce, že?"

Šéf obchodu na něj udiveně civěl.

"Předtím jste byl asistentem ve výstavních prostorách balzamovací a pohřební služby."

"Já, no - myslím..." klenotník rozhodil bezradně rukama. "Jak to víte?"

"Rád vím všechno o svých zaměstnancích."

"Zaměstnancích?" Manažer měl ohromený výraz.

"Tak tak, správně. Jmenuji se Benedict van der Byl. Toto je moje klenotnictví."

Ruby zatleskala rukama a svůj potlesk doplnila obdivným výkřikem: "Ty jsi teda číslo, samé

překvapení!"

Benedict se usmál tomuto uznání a uklonil se.

"Nyní," řekl, když se zvedl a pomohl galantně i Ruby, "půjdeme koupit nějaké opravdové diamanty."

Aaron Cohen jim prodal dva pěkné bílé brilianty ve tvaru zašpičatělého oválu a Ruby si vybrala obroučky pro pár náušnic z bílého zlata v katalogu vázaném v kůži. Benedict dal Aaronovi šek na dvacet tisíc liber, potom se otočil k Ruby.

"A teď půjdeme na oběd do Celeste. Jídlo je tam strašné - ale prostředí je úžasné. Měli jsme raději zatelefonovat a rezervovat si stůl není to tak nutné, ale jsou strašně dotčení, když to neuděláš."

Když se usadili opět v měkkém pohodlí bentleye, Benedict nařídil šoférovi: "Jeď přes Trafalgar Square, Edmund. Chci si vyzvednout v South Africa House noviny." Edmund zaparkoval v jízdním pruhu před vchodem pro velvyslance. Vrátný rozpoznal auto a honem utíkal dovnitř pro svazek novin. Když pomalu objížděli náměstí směrem k Haymarketu, Benedict si vybral výtisk Cape Argus.

"Podívejme se, co je nového doma." Podíval se na přední stranu a znatelně ztuhl.

"Co se stalo?" zeptala se Ruby a úzkostlivě se k němu naklonila, ale ignoroval ji.

Oči mu napjatě přejížděly stránku. Viděla, jak se z jeho tváře vytrácí barva a jak postupně bledne. Dočetl a přistrčil noviny k ní. Zahleděla se na stránku.

* * *

VAN DER BYL DIAMONDS ZÍSKÁVAJÍ HODNOTNOU KONCESI. ODVOLACÍ SOUD PODPOŘIL STARÁ NĚMECKÁ DOLOVACÍ PRÁVA. LANCE ZÍSKÁVÁ THUNDERBOLT A SUICIDE.

Bloemfontein, čtvrtek. V naléhavé žádosti Central Diamond Mines Ltd zabránit Van Der Byl Diamonds Ltd v průzkumu a dolování pobřeží Jihozápadní Afriky zamítl dnes soudce Tromp odvolání s důvody, které vyjádřil ve svém prohlášení: "Původní koncese poskytnutá německým říšským dekretem v roce 1899 a následně ratifikovaná zákonem parlamentu Jihoafrické unie v zákonu 24 z roku 1920 se musí dodržet v mezích práva a převezme precedent nad jakýmkoliv dodatečným rozhodnutím nebo koncesí, budící dojem, že ho nabídl ministr dolů jakékoliv jiné straně." Diskutovaná oblast 100 čtverečních kilometrů obklopuje dva malé ostrovy ležící patnáct mil jižně od Cartridge Bay a pět mil od pobřeží. Ostrovy jsou známy jako Thunderbolt Island a Suicide Island a na počátku století toto místo významně zužitkovala německá společnost těžící guáno.

Pan John Rigby Lance, generální ředitel Van Der Byl Diamonds Co. Ltd, získal práva na koncesi, když převzal neproduktivní společnost s guánem. Dnes pan Lance v Kapském Městě pronesl: "Je to příležitost, na kterou jsem čekal celý život. Všechno naznačuje tomu, že ostrovy potvrdí můj názor, že jsou zde jedny z nejbohatších podmořských diamantových polí na světě."

Společnost má ve Spojeném království téměř dokončeno plavidlo na těžbu diamantů pod vodou a pan Lance prohlásil, že doufá, že těžba u ostrovů začne před koncem roku.

* * *

Ruby upustila noviny a pohlédla na Benedicta. To, co viděla, byl zosobněný šok. Benedict se zhroutil na sedadlo. Pryč bylo veškeré sebevědomí a společenský takt. Obličej měl smrtelně bledý, ale teď když se jeho rty trásly, znechuceně zjistila, že mu oči tonou v slzách. Potřásal hlavou, obličej v dlaních, jemně a zoufale skučel.

"Hajzl!" šeptal bezduchým, tlumeným hlasem "To udělá pokaždé. Vždycky si myslím, že jsem ho konečně dostal, ale - och, Bože, jak ho nenávím." Podíval se na ni obličejem změkklým sebelítostí. "Udělá to pokaždé. Často si myslím, že jsem ho dostal, ale on zrovna -"

Byla jeho reakcí rozčarovaná: "Ty nemáš radost? Van Der Byl Diamonds bude dělat milióny -"

"Ne! Ne!" přerušil ji divoce a potom všechna ta letitá nenávisť, frustrace a pokoření, jež prožil, vyvěřely na povrch. Ruby tiše poslouchala, pomalu začínala všechno chápat, žasnout nad nahromaděnou bolestí a nenávistí, kterou před ní odhalil. Pamatoval si rozhovory z doby před dvaceti lety. Malé epizody z dětství, nevinné postřehy, které hlodaly a bujely po desítky let.

"Ty nechceš, aby se mu to povedlo, že?" zeptala se.

"Chci ho zničit, rozdrtit, pokořit."

Deset vteřin Ruby mlčela.

"No, co s tím budeme dělat?" zeptala se přímo.

"Myslím, že nic."

Benedictův tón ji dráždil.

"Vždycky dosáhne vrcholu, jenom nemůžeš -"

"Nesmysl," odsekla Ruby. Teď měla vztek. "Pečlivě si to projdeme a uvidíme, jak ho zastavit. Je taky jenom lidská bytost a tys mi toho ukázal dost, abys mě přesvědčil, že jsi skvělý a úspěšný byznysmen."

Benedictův výraz se změnil na důvěřivost a nadšení. Téměř dychtivě se na ni obrátil a zamrkal očima: "Ty v to fakt věříš?"

Pryčna je příliš úzká, rozhodl Sergio Caporetti, až moc úzká. Bude muset říct tesařům, aby ji upravili. Sergio ležel pevně zaklíněný a mohutné břicho přikryté dekou mu zakrývalo výhled na jih. Ležel a hodnotil svou fyzickou kondici. Byla až překvapivě dobrá. A to i přes únavu a bolest v očích i nesnesitelnou pachut' po vyschlých doutnících a laciném víně v hrdle. Tupý pocit v dolních končetinách ho vyplašil, ale nakonec Sergio zjistil, že má ještě na nohou

těžké rybářské boty. Vzpomněl si, že se to jednomu děvčeti nelíbilo. Zvedl se na lokty a podíval se na děvčata. Na každé straně jedna, vlačovaly pevně do kavalce nádherné kopečky růžového masa. Velká silná děvčata, obě si pečlivě vybral, ani jednu unci pod dvanáct kamenů. Sergio si šťastně povzdechl - to byl nádherný víkend.

Děvčata chrápala v takové harmonii, jako by si nacvičovala jevištní scénu. S mírným obdivem tomu několik minut naslouchal, potom přešel přes děvče na vnější straně a zůstal stát uprostřed kajuty tak jak byl, jen s rybářskými botami na nohou. Důkladně zív, podrbal se v hustých černých tuhých chlupcích na hrudníku a na břiše a zahleděl se na hodiny na lodní přepážce. Čtyři hodiny v pondělí ráno. Ale to byl opravdu nezapomenutelný víkend.

Stůl se prohýbal pod lesem prázdných lahví od vína a špinavými talíři. V míse ještě zůstala spousta studených boloňských špaget. Zvedl ji, a když klopýtal z kabiny na můstek Kingfisheru, nabíral prsty špagety a cpal si je do pusy. Stál u zábradlí můstku - nahá chlupatá postava ve vysokých černých botách, svírající mísu špaget na hrudníku - a rozhlížel se po loděnici.

Kingfisher byl v docích a prodělával změny, které nařídil Johnny Lance. Tyčil se vysoko nad úrovní, kterou dosáhne, když je spuštěn na vodu. I když Kingfisher patřil mezi lodě o výtaku pouhých 3 000 tun, vypadal ve světlech haly lodního stavitelství černý a obrovský. Z neobvyklé siluety bylo zřejmé, že je určen ke speciálnímu účelu. Jeho nadstavba byla situována na zádi jako u tankové lodi, zatímco před byla zatížena obrovským jeřábem, který měl ovládat plouvoucí rypadlo, a masivní nádrží na stlačený vzduch.

V tuto hodinu ranní byla loděnice opuštěná a chuchvalce a proužky oparu od moře proudily kolem trupu Kingfisheru. Sergio stál padesát stop nad úrovní doku, a aniž přestal hltat plnými ústy studené špagety, vymočil se přes zábradlí - a měl prostou opravdovou radost z dlouhého obloukového proudu a zvuku dopadající tekutiny, která se rozprskávala o beton hluboko pod ním. Vrazil zpátky do kabiny, a zatímco dojídal poslední špagetu, díval se něžně na své dvě spící víly.

Potom pečlivě oťel prsty do chlupů na hrudníku a jemně je probudil: "Vstávejte, moje koťátka, moje malé holubičky, už skončil čas hrátek - čas na práci nastal." S italskou galantností je nacpal do taxíku ve vrstech loděnice, vtiskl každé z nich energickou pusou, bankovku, láhev chianti, ujištění o hlubokém dojmu a slib dalších radovánek příští pátek večer. Po cestě džunglí loděnice kličkoval mezi stroji a budovami. Zapálil si dlouhý černý doutník a vdechoval labužnický kouř, dokud se mu do zorného pole nedostal Kingfisher. Překvapeně a rozmrzele se zastavil. Blízko přístavního můstku, který vedl na palubu Kingfisheru, byl totiž zaparkován velký bentley barvy medu. Nesnášel návštěvy šéfů společnosti, především tohoto ne a zvláště ne v tuto absurdní hodinu v pondělí ráno.

Hadice se stáčela dolů dozelená a oni ji následovali, držíce se za ruce. Tracey byla stále trochu nervózní. Tohle nebylo Středozemní moře, teple modré přátelské objetí vody, které vítalo potápěče - to byl divoký Atlantik, studeně výhrůžný, zelený a nezkrocený. Děsilo ji to, ale Johnnyho ruka ji dodávala jistotu. Ventily potápěčských přístrojů opakovaně kovově hvízдалy při každém jejich vdechu a výdechu, ledové praménky a říčky stále nepřestávaly hledat cestu do manžel a za krk Traceyina gumového obleku. Šedesát stop pod hladinou se Johnny zastavil a hleděl upřeně do skleněného okýnka její masky. Zašklebil se na ni ústy zkrivenými velkým náustkem a ona mu dala znamení zvednutím palce. Oba se podívali nahoru.

Postříbřená hladina připomínala vadné zrcadlo a stín lodě se jako černý doutník pohyboval v podivném světle. Hadice a kotevní řetěz prorážely stříbrný strop a visely dolů do temných zelených hlubin. Johnny ukázal dolů a Tracey přikývla. Otočili se hlavami dolů, ploutve vytočili k hladině a stále ruku v ruce se spouštěli k mořskému dnu. Tracey se teď bála rachotivého syčivého zvuku, ze zelených temnot pod nimi vylétala mračna stříbrných bublinek, které se kroutily a vinuly k hladině. Upřela pohled dolů, sledovala linku hadice a z temné hlubiny se pomalu vynořily černé, gumové černé siluety dvou mužů pracujících na konci hadice. Vypadali tajuplně a mysticky jako černí kněží vykonávající satanický obřad. Tracey a Johnny konečně dorazili k mořskému dnu a začali se rozhlížet, kousek od dvou mužů u hadice.

Johnny ukázal na hloubkoměr, který měl připevněný na zápěstí jako náramkové hodinky. Ukazoval hloubku 120 stop. Potom se otočil a pohybem ruky jí ukázal směr útesů. Byli v údolí mezi těmi dlouhými špičatými podvodními hřebeny černých skal, stejnými útesy, které Tracey viděla z letadla. Tady byl zřetelný tah vody, jak proud narážel v pravých úhlech na útesy. Johnny ji chytil za ruku a stáhl dolů. Leželi na břiše na mořském dnu a Johnny nabral plnou hrst bílého písku, rychle ho vypral, takže oblak malých částíček proud odnesl pryč, potom jí ukázal hrubý štěrk, který zbyl. Znovu se usklíbl a Tracey mu úsměv opětovala. Stále ji držel za ruku. Plaval pomalu ke dvěma mužům pracujícím u hadice a zastavil se, aby se na ně díval.

Ke konci hadice byla připojena pevná ocelová trubice o průměru dvou palců a délce dvaceti stop, ale teď byla nad písečným dnem viditelná jen polovina z její délky. Potápěči ji vlačili dolů do písku a štěrku až na skalní dno. Samotná hadice byla připojena na palubě lodi ke kompresoru, a tak byl vysáván písek a štěrk z mořského dna. Důkladný průzkum prováděli na nalezištích u ostrovů Thunderbolt a Suicide. Nasávali vlastně vzorek o průměru dvou palců každých pět set stop, aby zjistili hloubku vody, tloušťku pokryvné vrstvy a obsah štěrkových ložisek. Také mapovali a zakreslovali útesy tak, aby měli při příplutí Kingfisheru jasný, dokonalý obraz o poloze a kvalitě naleziště. Měli by vědět, kde začít s bagrováním a co přibližně očekávat, když začnou.

Výsledky průzkumu potvrdily Johnnyho neoptimističtější očekávání. Ve všech průvrách mezi útesy byl zachycen dobrý hustý štěrk. Tak jak očekával, těžší štěrk ležel dole v průvrách co nejbližší k mezeře mezi ostrovy a malé a lehčí částičky štěrku byly zaneseny dále. V některých průvrách sahala štěrková ložiska do hloubky patnácti stop a druhy přítomného kamene byly všechny vysoce nadějně. Nalezl již granát, jaspis, hnědek úlomky berylu a prach titania. Nicméně, i rozhodující a definitivní zkouška musela také projít touto dvoupalcovou hadicí z větší hloubky. Už vytěžili z nalezišť u ostrovů první diamanty. Když uvážili vyhlídky proti nálezu kamene v dvoupalcovém vzorku v pětisetstopových centrech a rentabilní štěrk obsahující jednu část diamantu na padesát miliónů, bylo

vzrušující a povzbudivé, že už našli čtyři diamanty. Malé kameny, které je jen ujistily o své přítomnosti, ani jeden z nich neměl více než půl karátu, ale také diamanty, a některé z nich vynikající kvality. Jeden z mužů u hadice se otočil a dal Johnnymu krátký signál otevřenou dlaní. Hadice byla na skalním dně. Johnny přikývl, škul palcem nahoru, a tahaje Tracey s sebou, začal se vynořovat.

Výspěhali se po žebříku přes záchranný člun na zádi, pohybovali se nemotorně pod vahou kyslíkových lahví, připevněných řemeny na zádech, ale tam už byly ochotné ruce, které jim pomohly na palubu, stáhly těžkou výstroj a odepnuly přísáté gumové obleky. Tracey vděčně přijala ručníc od jednoho muže z posádky, a zatímco sklonila hlavu, aby vysušila promáčenou hřívu vlasů, zahleděla se přes půl míle zeleného moře ke dvěma ostrovům, bílým jako velrbí hřbety, s doprovodnými hejny mořských ptáků. Vlny se tříštily o útesy a následné údery zněly jako palba vzdálené artilerie nebo zahřmění v dále.

"Bože, to je divoké a vzrušující místo." Její hlas vřel napětím, když si vytírala vlasy. "To teda člověka probudí k životu."

Johnny chápal její pocity, bylo to hrozivě neklidné moře a drsná země, které slibovaly nebezpečí a dobrodružství. Právě chtěl odpovědět, ale dva muži u hadice v tu chvíli vylezli na palubu, vyšší z nich vyplivl náústek a nechal ho spadnout na hrudník.

"Pokračujeme k dalšímu bodu, jestli je podle vás vše v pořádku, pane Lanci?"

Muž stál masku a kuklu. Ukázaly se světlé, téměř bílé vlasy a opálený obličej.

"Dobře, Hugo," souhlasil Johnny a díval se mlčky, jak Hugo Kramer dává rozkaz zvednout kotvu a hadici, než se dá Wild Goose do pohybu směrem na otevřené moře ke svému dalšímu průzkumnému bodu. Johnny se zdráhal, jestli si má najmout Wild Goose jako průzkumné plavidlo a jako servisní loď Kingfisheru.

Neznal Huga Kramera a naléhání Benedicta van der Byla, aby tohoto muže přijal, v něm vzbuzovalo podezření. Jistěže, bylo přirozené, že by kapitánem měli jmenovat někoho z van der Bylových flotily, a Johnny teď uznával, že se mýlil.

Kramer byl inteligentní a ochotný pracovník, pro Johnnyho opora. Byl to důvěryhodný, dobrý námořník, řídil Widd Goose s obratností, které bylo třeba při doprovodu Kingfisheru na divokém moři. Jeho nešťastného fyzického vzhledu si už Johnny nevšiml, i když původně ho značně šokoval pohled na růžový obličej, bílé vlasy a oči, které vypadaly jako slepé.

Tracey nebyla tak shovívavá. Muž ji zneklidňoval. Čísela z něj krutost divokého zvířete, těžce ovládaná hrubost. Způsob, jakým se na ni někdy díval, jí naháněl husí kůže. Zrovna teď to udělal. Když vydal rozkazy, otočil se zpět a sjel očima po jejím těle. V černém oděvu z umělého hedvábí se zřetelně rýsovala její pěkná kulatá prsa a Hugo Kramer na ně hleděl těma bíle lemovanýma nijakýma očima. Instinktivně si je přikryla ručnícem a zdálo se jí, že když se obracel k Johnnymu, jeho rty sebou pobaveně škulily.

"Říkali mi, že to vaše plovoucí rypadlo je něco zvláštního, pane Lanci?"

"To teda je, Hugo. To nejsou žádné napůl posvařované barže a příšerné úpravy, které zkoušely jiné společnosti. Je to první plavidlo na dobývání diamantů vybavené tak, aby se okamžitě těžilo."

"Co je v něm jiného?"

"Skoro všechno. Jeho hadice se obsluhuje z jeřábu na přidi, vbíhá do dobře provrtaného průřezu v trupu."

"Jaký typ hadice?"

"Pancéřová, o průměru osmnáct palců, s gumovou vložkou. Můžeme ji ponořit do hloubky stovky sáhů. Má v sobě kompenzační sekci, takže při houpání lodi zůstane v klidu."

"Osmnáct palců, to je teda obrovské. Jak budete dělat vakuum?"

"To je ono, Hugo. Nesajeme - vyfukujeme! Odčerpáváme vodu z hadice tak, že ji profukujeme stlačeným vzduchem, příliv vody do otvoru hadice saje štěrku."

"Hej, to je chytrý. Takže čím hlouběji budete pracovat, tím efektivnější to bude!"

"Správně."

"A co skutečné dobývání? Hodláte použít běžný postup - kladivový mlýn a stůl s vazelínou?"

"To je to, co zničilo jiné společnosti - stále trvaly na starých metodách. Ne. My začínáme s odstředivkou."

"Odstředivkou?"

"Znáte odstředivku na mlíko?"

"Jo."

"Stejný princip. Jen roztočit štěrku v kruhové jínce a vyplavit vše se specifickou tíhou menší než 2,5. Vzást, co zůstalo, vysušit to, rozložit na dopravní pás a vehnat to pod rentgen, který bezpečně vypíchne každý jednotlivý diamant. Jak jistě víte, diamanty pod rentgenem fluoreskují a je jasné vidět Dystalnost. Rentgen pošle zprávu o diamantu centrálnímu počítači -"

Johnnyho hlas a celý postoj vyjadřoval nadšení, kterému jeho posluchači nemohli odolat. Tracey jím byla unesena, hleděla mu na oči a ústa, když mluvil, usmívala se, když on se usmíval, její rty svědomitě sledovaly jeho.

"Toto je místnost hydrocyklonu," vysvětloval Benedict van der Byl, když pomáhal Ruby Lanceové s rukou na jejím předloktí z poslední příčky žebříku. "Vysvětloval jsem ti, jak pracuje."

"Ano."

Ruby přikývla a rozhlížela se se zájmem po místnosti. Hrubě snýtovaný a šedě natřený kovový povlak trupu Kingfisheru tvořil čtvercovou kovovou krabici, v jejímž středu stál hydrocyklon. Byl také natřen šedou barvou jako bitevní loď, deset stop vysoká kuželovitá cirkulační věž.

"Štěrku je vháněn sem." Benedict ukázal na osmnáct stop dlouhou trubici, která vystupovala přední přepážkou

a byla připojena ke dnu hydrocyklonu. "Potom to jde nahoru." Benedict mávl rukou směrem nahoru. "Potom se to točí." Udělal strhující pohyb. "Těžká surovina je vyhozena a vehnána do tohohle." V rameni odlučovače se objevila menší trubice a zmizela v další přepážce. "Lehčí surovina je nahoře vymršťována ven a je vyvrhována znovu přes palubu."

"Rozumím. A teď, kde je to slabé místočko?" zeptala se Ruby.

Benedict ji vedl přes místnost, vyhýbal se opatrně nepořádku, který po sobě zanechávali dělníci, stále se ještě hemžící kolem Kingfisheru. Došli k ocelovým dveřím v přepážce.

"Dávej pozor na hlavu." Vklouzli do dlouhého průchozu se dveřmi na obou koncích. Na pravé straně po celé délce místnosti ležel uzavřený tunel.

"To je prostor pro dopravní pás," vysvětloval Benedict. "Koncentrovaný šterk padá přes horký vzduch, který se žene z elektrické pece a vysušuje ho. Shromáždí se na dopravním páse, vjede do toho tunelu a je zanesen do místnosti s rentgenem."

"To je tam, kde se ti to bude hodit?" zeptala se Ruby.

"Ano. V dopravním tunelu. Pro nás to znamená posunout inspekční dvířka o dvanáct stop zpět a tím získat prostor."

Ruby přikývla.

"Člověk, který tu práci bude dělat - věříš mu?"

"Ano. Už předtím pro mě dělal."

Benedict se už ale nezmínil, že ten samý muž pro něj navrhl elektronické zařízení pro balóny používané Ringem a že též přiletěl z Japonska, aby přebudoval protiponorkové zařízení na Wild Goose.

"Dobře," zdálo se, že je Ruby spokojena. Stále více a více se stávala řidičí silou v této alianci, oporou Benedictových rozhodnutí, když dával najevo bázeň nebo když zkoušel vyhnout se jednáním, které musí zákonitě vyústit v konfrontaci s Johnnym Lancem. "Pojďme se podívat do místnosti s rentgenem."

Byla to malá, ale důkladně vybavená místnost. Podlaha, strop a všechny čtyři stěny byly pobité tlustými pláty olova. Rentgenový přístroj byl zavěšený pod stropem, pod ním byl umístěn dubový stůl, jehož povrch pokrýval nerezový plech tvarovaný jako plástev medu.

"Shromážděný šterk se vyklopí na stůl a stůl se otáčí pod rentgenovým přístrojem, který rozsvětluje každý diamant, a počítač ho najde a dá zprávu o jeho velikosti a přesně stanoví, kde se na stole nachází. Počítač potom přikáže jedné z těch - " Benedict ukázal na spoustu tvrdých trubíc z umělé hmoty, které byly připojeny ke kovovému rameni, " přesunout se nad stůl přesně nad diamant a nasát ho. Počítač vybere správný průměr trubice pro velikost diamantu - a potom, když trubice uposlechne počítač, stůl projede pod druhým rentgenovým přístrojem, který potvrdí, že diamant byl vybrán. Jestli náhodou trubice selže při nasávání diamantu, potom počítač automaticky posílá stůl na další okruh. Nicméně jestli je diamant bezpečně vybrán, potom je zbylý materiál seškrábnut ze stolu, dopravní pás se rozběhne, aby přivezl další šterk z oddělení hydrocyklonu - a celý proces se opakuje. Tenhle systém je stoprocentně efektivní. Počítač objeví každý diamant. Dokonce i kameny menší než krystalky cukru."

"Kde je počítač?" zeptala se Ruby.

"Tam."

Benedict ukázal na malé okno z olovnatého skla nedaleko rentgenu. Za ním bylo další malé oddělení. Ruby přitiskla nos na sklo a dívala se dovnitř. Počítač zabíral většinu prostoru, obrovská naleštěná glazurovaná skříň spíše podobná lednici, až na vypínače a číselník. Benedict nakukoval dovnitř vedle ní.

"Počítač vykonává celou operaci. Ovládá proud stlačeného vzduchu v potrubí rypadla, reguluje hydrocyklon, zapíná rentgen a stůl, váží a počítá objevené diamanty, než jsou uloženy v sejfu, a dokonce naviguje Kingfisher a podává zprávy na můstek o jeho přesné poloze, kontroluje mazání a teplotu motoru generátoru, na přání připraví úplnou a okamžitou zprávu celé nebo kterékoliv části operace."

Ruby stále ještě hleděla do prostoru s počítačem.

"Co se děje s diamanty, když opustí stůl?" zeptala se.

"Jsou nasáty na elektronickou váhu, která každý kámen zváží, potom pokračují dál do místnosti s počítačem a jsou uloženy v sejfu." Benedict ukázal na ocelové dveře v přepážce. "Sejf má časový a kombinační zámek. Takže systém pracuje bez toho, že by se diamantu dotkla lidská ruka."

"Pojďme a pohovořme si s tím italským balíkem," navrhla Ruby, a když se otočila od okna, Benedict ji dychtivě objal.

"Teď ne," vyjekla Ruby podrážděně, vymanila se z jeho objetí a razila si cestu zpět okolo oddělení s rentgenem, prošla kolem zamčených dveří řidičí místnosti s počítačem, které byly proti dveřím prostoru dopravního pásu. Genialita celého systému na ni zapůsobila - ale fakt, že byl vytvořen Johnnym Lancem, ji přiváděl k zuřivosti. Její loajálnost byla ta tam, přešla k tomu, který nabízel více.

Sergio Caporetti se s lítostí díval na Ruby Lanceovou. Je tak hubená a zadek má jako chlapec. Pro muže ve studené noci by nebyla příliš pohodlná. Sergio překulil doutník z jednoho koutku úst do druhého, navlhl jej špičku slinami. Určitě je taky chladná, rozhodl. Sergio měl velmi citlivou intuici. Co se týkalo míry ženské vášně. Studená jako had, konstatoval. Jeho lítost však prodělávala prudkou změnu. Dostal až malou třesavku, když viděl, jak se usazuje na gauči v jeho kabině a přehazuje si dlouhé zlaté nohy elegantně přes sebe. Přesně jako had, snědla by chlapa jako malou skákající žabku. Sergio obdivoval Johnnyho Lance, ale touhle ženskou by si nebyl jistý.

"Líbí se vám moje loď?" zeptal se, pokoušeje se o přátelský postoj. "Je to velmi dobrá loď."

Sergio ve skutečnosti použil mnohem silnějšího příslovce, než je velmi, takové, které vyjadřuje, že Kingfisher

je schopný přijímat, co se do něj vejde, a Rubyiny rty se zkrivily odporem. Ignorovala otázku a zapálila si cigaretu, netrpělivě pohnula nohou, otočila hlavu a zahleděla se do kulatého okýnka. Sergia toto odbytlí ranilo, ale neměl čas to rozebírat, protože do kabiny vstoupil Benedict van der Byl a zůstal stát uprostřed s rukama lehce sepjatýma za zády.

"Pane Caporetti - " řekl tiše. "Jak moc máte rád peníze?"

Sergio se zašklebil a posunul si umouněnou námořnickou čepici do týla.

"Mám je rád moc, mnohem víc než vlastní matku - a tu miluji jako svůj život."

"Chtěl byste se stát boháčem?" zeptal se Benedict a Sergio jen povzdechl.

"Si!" přikývl. "Ale to je nemožná věc. Existuje příliš mnoho vína a příliš mnoho pěkných holek a karty, ty jsou kruté jako - , " Sergio se zarazil, aby našel vhodné přirovnání, a podíval se na Ruby, " jako hubená žena. Ne. Peníze se u mě dlouho nezdrží, hned se rozkutálejí."

"Co byste dělal s pětadvaceti tisíci librami?" zeptal se Benedict.

"Pro pětadvacet tisíc- " Sergiovy oči byly tmavé, jiskrné a krásné jako oči umírající gazely nebo zamilované ženy, "není nic, co bych neudělal."

Kingfisher vyplul do Afriky 4. října. Jako zástupce majitelů vyjel Benedict van der Byl z Londýna, aby mu popřál bon voyage, a před vyplutím loď strávil hodinu za zamčenými dveřmi se Sergio Caporettem. Kingfisher měl na svém prvním úseku plavby k Las Palmas dobrý čas, ale neplánované desetidenní zdržení u tohoto ostrova Johnnyho rozčílilo. Na jeho naléhavé telegrafické žádosti, aby urychleně pokračovali v plavbě, dostal odpověď, že v motorovém prostoru Kingfisheru se objevily závady, které jsou v docích Las Palmas odstraňovány. Plavba bude pokračovat okamžitě, jakmile budou opravy dokončeny.

Japonský gentleman, který přivítal Kingfisher v Las Palmas, se jmenoval Kaminikoto. Pro Sergiův jazyk to bylo příliš mnoho, proto mu říkal "Kameny". Sergiova posádka byla poslána na břeh s vysvětlením, že opravárenské práce na Kingfisheru jsou nebezpečné. Byli ubytováni v nejlepším hotelu pro turisty a štedře zásobováni alkoholickými nápoji.

Sergio je neviděl po následujících deset dní, protože on a Kameny pracovali na změnách počítače Kingfisheru a těžního zařízení. Během těchto deseti dnů Sergio a Kameny zjistili, že i přes fyzický vzhled jsou si ve všem jako bratři. Kameny přinesl na palubu záhadné krabice. Pracovali jako draci od svítání až do tmy každý den. Potom odpočívali.

Kameny byl proti Sergiovi poloviční a obličej měl jako zlomyslná opice. Celou dobu nosil na hlavě plstěný klobouk. Když ho jednou Sergio viděl ve vaně bez té pokrývky hlavy, zjistil, že Kameny je plešatý jako baň sv. Petra. Kamenyho nadměrné touhy po ženách byly identické se Sergiovy. Proto mělo jejich spojení jednoduchou podstatu - co vyhovovalo jednomu, vyhovovalo i druhému.

Najímání partnerek bylo proto velice snadné. Sergio si odnášel s sebou na jih rozkošné vzpomínky na malého Japonce oděného pouze do plstěného klobouku, jak vydával ptačí výkřiky plné povzbuzování a vzrušení, zatímco trůnil jako žokej na hřbetě peršeronské klisny. Když konečně Sergio nahnal své rozhrýbené mužstvo zpět na palubu Kingfisheru, jasným důkazem jejich usilovné práce bylo, že inspekční dvířka v dopravním tunelu byla posunuta o dvanáct stop dozadu.

"To je moje nejlepší práce," řekl Kameny Sergiovi.

Zesmutněl při vyhlídce na loučení. Stali se bratry.

"Podepsal jsem se. Vzpomeneš si na mě, když to uvidíš."

"Jsi dobrý chlap, Kameny. Nejlepší!"

Sergio ho objal, zvedl ho nad zem a srdečně políbil na tváře, zatímco Kameny držel zoufale svůj klobouk. Zanechali Kamenyho na přístavní hrázi, opuštěnou a osamocenou postavičku, zatímco Kingfisher již rozrážel vody Atlantiku směrem na jih.

Johnny Lance smutně hleděl na horu prázdných lahví od šampaňského, která se v průběhu pikniku pomalu zvětšovala. Účet za tento večírek se bude počítat na tisíce. ale nebyla to žádná extravagance. Seznam hostů obsahoval všechny hlavní věřitele Van Der Byl Diamond Co. a jejich manželky. Johnny Lance jim ukázal všechno, co udělal pro to, aby dostali zpět své peníze. Vypadat, že prosperují, bylo pro věřitele téměř tak konejšivé jako prosperovat.

Byl připraven dát jim spoustu jídla a šampaňského, provést je po Kingfisheru, posadit je do letadla na cestu domů a doufal hluboce, že to na ně dostatečně zapůsobí, aby ho na chvíli přestali otravovat - a nechali ho, aby se mu v byznysu dařilo a aby společnost pozvedl.

Tracey zachytila jeho pohled. Komicky obrátila oči vsloup, aby mu naznačila, že touží po jeho záchraně, protože byla obklopena množstvím bankéřů a daňových odborníků středního věku, ve kterých šampaňské probudilo vnímavost pro její půvaby. Johnny na ni na oplátku mrkl, potom se provinile rozhlédl, aby našel Ruby. Upokojil se, protože byla hluboce zaujata rozhovorem s Benedictem van der Bylem v protějším koutu velkého stanu.

Prodral se ven z davu na okraj duny a zapálil si cigaretu, zatímco se rozhlížel po Cartridge Bay. Na přístávacím pruhu za budovami stály najaté dakoty, které přiletěly s hosty a dodavateli pohoštění z Kapského Města. Stan stál na hřebeni písečné duny, a byl od něj výhled na úzký vstup do zálivu. Dunu museli srovnat buldozerem, aby stan mohli postavit. Nanosili do něho těžké stoly a postavili ohniště s rožni, okolo nichž neustále pobíhali bíle oděni sluhové. Opékané kusy masa tří ovcí a mladého vola pomalu křehly a hnědly a linul se z nich oblak voňavé páry.

Tracey hleděla na Johnnyho, jak stojí na okraji duny. Vypadá unaveně, pomyslela si. Napětí posledních několika měsíců ho poznamenalo. Teprve nyní při zpětném zamyšlení si uvědomila, že prakticky každý den musel zápasit s nějakým problémem. Hrozné starosti se soudní při, ve které

získali oba ostrovy, ještě ani neskončily a už musel Johnny čelit odkladům ve stavbě Kingfisheru, osočování věřitelů, Benedictovým útokům a stovkám dalších starostí a problémů. Je jako profesionální boxer, kterému zvoní poslední kolo, pomyslí si láskyplně, když studovala profil jeho obličeje, který teď hleděl na moře. Jeho postoj byl sice bojovný, mohutná čelist vysunutá a ruka s chybějícím prstem, která držela cigaretu, zaťatá v pěst, ale pod očima měl modré kruhy a v koutcích úst rysy napětí. Najednou se v Johnnyho postoji objevila ostražitost, a než se vrátil ke stanu, zastínil si rukou oči.

"Poslouchejte !" zavolal a utišil tak bzukot jejich hlasů. "Tady připlouvá."

Hluk okamžitě vzrostl a celá společnost se vyhnula na sluneční světlo, jejich vzrušení a pronikavost hlasů se ještě znásobily šampaňským, které do sebe lili celé odpoledne.

"Podívejte se! Tam je!"

"Kde? Kde?"

"Nevidím!"

"Tamhle, vlevo od toho mraku na horizontě."

"Ach, ano! Podívejte! Podívejte se!"

Tracey si od jednoho číšníka vzala druhou sklenici šampaňského a přinesla ji Johnnymu.

"Díky."

Usmál se na ni s klidem, který teď mezi nimi panoval.

"Bude to ještě dlouho trvat, než sem dopluje."

Tracey hleděla na vzdálenou tečku na zeleném oceánu, což byl Kingfisher.

"Kdy začne s pracemi?"

"Zítřka."

"Jak dlouho to bude trvat, než budeme vědět - no, jestli se to povedlo?"

"Týden." Johnny se k ní otočil. "Týden, abychom si byli jistí, ale za den nebo dva budeme vědět, jakou to má naději na úspěch."

Potom ztichli, hleděli upřeně na postupně se přibližující bod. Dav brzy ztratil zájem a vrátil se zase k alkoholu a zlatohnědému masu, které stáhli z rožňů a už libě vonělo na tácech. Tracey nakonec dlouhé přátelské ticho přerušila. Mluvila váhavě, jako by nechtěla zasáhnout bolestivé místo.

"Jak dlouho je už Ruby zpátky - deset dní?"

"Asi tak nějak," souhlasil Johnny a rychle se na ni podíval. "Moc jsem se s ní neviděl," dodal.

"Ale vypadá to, že je mnohem odpočatější - a přinejmenším mi dává pokoj."

"Vypadá to, že z ní a Benedicta se stali velcí kamarádi."

Tracey pohlédla k místu, kde se v bujně veselé společnosti bavily další dvojice.

"Narazila na něho v Londýně," souhlasil Johnny ledabyle. "Řekla mi, že byli spolu několikrát na obědě."

Čekala, že bude pokračovat, aby vyjádřil nějaké podezření nebo postranní myšlenku, ale zdálo se, že se o téma dále nezajímá. Místo toho s ní začal probírat další denní program.

"Spoléhám se na tebe, že až vystoupíme na palubu, ujměš se manželek. Obzvláště pak se věnuj paní Larsenové - už má dost v hlavě."

Další dvě hodiny trvalo Kingfisheru, než se přiblížil a vplul do kanálu Cartridge Bay. Johnny nemohl odtrhnout oči od jeho neobvyklé siluety. Nebyla to pohledná loď, ale bílý svítící nápis Van Der Byl Diamonds na komíně mu připadal neobvykle krásný. Když kolem nich proplula do zálivu, Larsen vznesl přípitek na její úspěšnou kariéru, potom všichni slezli z duny, nastoupili do čekajících landroverů a vydali se okolo zálivu, aby se na ni podívali.

Než dojeli, Kingfisher hbitě zakotvil u mola a kapitál Sergio Caporetti na ně čekal, aby je přivítal na palubě. Stál vpředu na přístavním můstku a se smyslem pro vážnost toho okamžiku byl vyparáděn do nejhezčího a nejlepšího dvouřadového obleku s krémovým a lila proužkem, který se tloukl s hedvábnou kravatou v barvě rajske červené. Dvoubarevné černobílé boty z krokodýlí kůže upoutávaly pozornost na jeho velká chodidla a Sergiova chůze se podobala chůzi tučňáka císařského. Bohatá vrstva vlasové pomády s pronikavou vůní fialek změnila jeho černé vlasy v ulízanou hmotu, rozpůlenou přesnou pěšinkou jako podle pravítka. Aróma pomády přeráželo obzvláště páchnoucí značku doutníku, který si Sergio schovával na svatby, pohřby a další speciální příležitosti. Sergiovy nádherné gazeli oči zajiskřily ihned, jakmile zaregistrovaly Fifi Larsenovou. Příléhavé oblečení paní Larsenové se pohybovalo způsobem, jako by bylo plné živých králíků, a její růžový svetr se napínal k prasknutí. Oči jí jiskřily ze šampaňského a chichotala se bezdůvodně, červenajíc se pod Sergiovým pohledem.

Začala prohlídka Kingfisheru, Sergio Caporetti zaujal doprovodnou pozici přesně za paní Larsenovou. Ještě ani nesestoupili z prvního žebříku, když paní Larsenová vydala slabé vyjeknutí a vyskočila asi osmáct palců do vzduchu, než se vrátila na pevnou zemi celou svou ženskou váhou.

"Drahá Fifi, stalo se ti něco?" zeptal se jí manžel znepokojeně, zatímco za ní nasadil Sergio Caporetti výraz andělské nevinnosti. Johnnyho to poplašilo, protože viděl Sergiovu velkou chlupatou tlapu, jak se pohodlně usadila na té majestátní zadnici. Paní Fifi Larsenová byla dokonale štípnuta. Nevěřicně, ale s ulehčením Johnny vyslechl její odpověď, která byla doprovázena dalším zachichotáním. "Vypadá to, že jsem si zvrtila kotník. Snad se tady někde najde místo, kde bych si mohla sednout..."

Johnny se urputně rozhlížel a hledal Tracey, která měla paní Larsenovou vyrvat ze Sergiova těsného sevření, ale než ji mohl přivolat, Fifi se belhala pryč, podpíraná rukou Sergia Caporettila, a statečně odmítala jakoukoliv další pomoc.

"Prosím, nenechte si kazit zábavu. Jen si sednu do kapitánovy kajuty na několik minut."

Johnny rychle přistoupil k stříbrovlásému Larsenovi a rozhodl se zůstat co nejbliže u něj. Když nemohl zabránit Fifině návštěvě v Sergiově kajutě, chtěl se ujistit, že její manžel neopustí společnost.

"Toto je sklad trhavin." Johnny vzal Larsena za paži a vedl ho dál. "Používáme plastickou trhavinu při odstřelu pod vodou -" Larsenův zájem o manželčino zranění pomalu mizel a přesunul se na prohlídku Kingfisheru. Johnny mu vysvětloval postup těžby od chvíle, kdy rypadlo nasaje štěrk. Když opouštěli místnost s hydrocyklonem, Johnny ho předešel a podržel otevřené ocelové dveře.

"Z hydrocyklonu procházejí koncentráty tudy do -" Zastavil se překvapeně, když vstoupili do úzkého oddělení za ním.

"Co se stalo, Lanci?" zeptal se Larsen.

"Ne. To nic není," ujišťoval ho Johnny. Ovšem překvapilo ho, že inspekční dvířka na dopravním tunelu byla posunuta a docela zmizela z bezpečnostního úhlu. Námořní architekti pravděpodobně navrhli změnu. "Koncentráty jsou nesený do dalšího oddělení rentgenové místnosti. Tudy prosím"

Když Johnny přecházel k dalším dveřím, rozhodl se, že prověří tuto skutečnost s architekty. Larsen se na něco zeptal, Johnny odpověděl, a tak byl tunel s dopravním pásem zapomenut. Prošli dále do místnosti s rentgenem.

"Všiml si toho," Benedict rychle a nervózně potáhl z cigarety, kterou svíral v ruce. "Nikdy nic nepřehlídne. Hajzl."

"Ano, všiml si toho. Ale akceptoval to." Ruby si byla jistá. "Znám ho. Dívala jsem se na něho. Byl chvíli zaražený, potom to promyslel. Skoro jsem viděla, co se mu děje v hlavě. Přijal to."

Stáli spolu v otevřeném prostoru na můstku. Najednou se Ruby zasmála.

"Nehleď tak utrápeně," varovala ho vesele. "Znovu nás sleduje tvoje sestra. Je dole na přídi."

Pojď."

Stále s úsměvem ho vedla kolem rohu nástavby můstku a dále z dohledu, potom najednou znovu smrtelně zvážněla.

"Ta tvoje sestra se stává podezřívavou. Nesmíme se teď na čas stýkat, dokud to neřekneš Johnnymu."

Benedict přikývl.

"Kdy mu to chceš říct?" zeptala se.

"Brzy."

"Jak brzy?"

Ruby nehodlala přestat, dokud se nedozví pravdu, dokud se Benedict nezaváže, ale nechtěla ho příliš nutit.

"Až Kingfisher potopí společnost. Vyberu si chvíli, kdy bude bit finančně, potom mu to řeknu, chci, aby to bylo coup de grace."

"Kdy to bude, Benedicte, miláčku? Chtěla bych tak strašně být s tebou - bez všech těch lží."

Benedict otevřel ústa, aby odpověděl, a ztuhl tak, jeho výraz se pomalu měnil jako výraz člověka, který nevěří vlastními očima. Cívil přes Rubyino rameno. Ruby se rychle otočila. Mezi závěsy okénka kapitánovy kajuty byla malá škvíra. Nahlédla dovnitř a naskytla se jí podívaná na mohutnou velikost nahých těl, která by snad mohla být k vidění jen v Olympu mezi bohy Juno a Jupiterem. V kajutě prodělávala Fifi Larsenová léčebnou kúru na svůj vyvrtnutý kotník.

"Tak, konečně tu teď máš svou hračku. Doufejme pro dobro nás všech, že s tím něco dokážeš," usmál se příjemně Benedict, když přecházeli k místu, kde stál Johnny s Larsenem na přídi Kingfisheru, pod velkým jeřábem podobným šibenici, který bude zvedat a spouštět hlavu rypadla. "Hračku, pane van der Byle?" Larsenovy bílé řasy zamžikaly. "Opravdu jste se nezmýlil?"

Myslím tím teď, když máte koncesi těch ostrovů?"

"Ó, o ničem nepochybují, pane Larsene. Výhrady, to ano, ale opravdu ne pochybnosti. Pan Lance je v tomto směru šampiónem. Však se to nese v jeho entusiasmu, s nímž to prosadil před tvářemi všech stojících v opozici. Mezi ně patřil dokonce i můj otec."

Benedict se malinko natočil k Larsenovi.

"Váš otec byl proti tomu plánu? Nevěděl jsem to!" Larsena to zaskočilo.

"Ne proti, pane Larsene." Benedict se usmál konejšivě. "Ne přímo proti. Ale všimněte si, byl připraven riskovat pomocí vašich peněz - nikoli vlastních. To vás může přivést na myšlenku, co k tomu asi cítil."

Nastalo ledové ticho, než se Larsen otočil k Johnnymu.

"Nu, Lanci, děkuji vám za zajímavý den. Velmi zajímavý. Budu se dívat na váš pokrok velmi pozorně - s velkou pozorností." A otočil se pryč a kráčel tam, kde čekala zkrocená a střízlivá Fifi ve skupince s ostatními manželkami.

"Díky."

Johnny věnoval Benedictovi mrazivý pohled.

"Neber si to tak."

Benedict se usmál okouzlujícím chlapeckým úsměvem.

"Na konci týdne si tenhle tvůj malý proslov napíšu, papír sroluju do kuličky a nacpu ti ji do krku," slíbil mu

Johnny tiše a Benedictův výraz se změnil. Přimhouřil oči, ušklíbl se, se zaťatými zuby a čelistmi.

"Jsi pěkný gauner s tou svou hubou, Lanci."

Hleděli jeden na druhého, nepřátelství tak jasné, tak živelné jako u dvojice jelenů v říji, najednou se stali středem pozornosti. Hosté se zájmem přihlíželi, zvědaví na drama, kterému nerozuměli. Ruby rychle vystartovala, aby zasáhla, vzala Johnnyho za paži a sladce řekla: "Ale Benedicte, vadilo by ti, kdybych si s Johnnym promluvila? Potřebuji se dozvědět, jestli se vrací do

Kapského Města se mnou dnes večer."

Odvedla ho stranou a najednou se napětí uvolnilo. Rozčarování hosté začali proudit k můstku a přecházet na molo. Ve zmatku při nástupu do dvou čekajících dakot se Johnny rozhodl prohodit poslední slovo s Tracey.

"Zůstaneš tady, než budeš vědět?" zeptala se.

Přikývl.

"Mnoho štěstí, Johnny. Budu se za tebe modlit," zašeptala, potom následovala Ruby Lanceovou nahoru do trupu dakoty.

Johnny se díval, jak dvě velká letadla rolují ke konci přistávacího pruhu, otáčejí se a s řevem vzletají pryč na purpurovou a červenou večerní oblohu. Když odjeli, byl tu najednou klid a ticho pouště bylo dokonalé. Johnny seděl v otevřeném landroveru a kouřil cigaretu, zatímco kolem něho nastala noc. Byl stísněný, obával se Benedictova neskrývaného varování a neblahé předtuchy, kterých se nemohl zbavit.

Poslední paprsky západu slunce zmizely z temné oblohy, a pouštní hvězdy byly jasné a těžké a tak blízko, stříbřily vesmírnou klenbu třeptem, kterému by obyvatel města nikdy neuvěřil. Johnny se tiše stočil na sedadle landroveru a dumal, proč všechny ty těžkosti posledních měsíců. Nakonec, když prošel v duchu své jednání a příčiny nenašel, musel uznat, že je prostě unavený a neustále napjatý. Nejen z pracovních záležitostí, ale dost sil ho stál složitý vztah s Tracey, jeho manželství s Ruby, které se právě hroutilo, a naposledy hádka s Benedictem. Odhodil cigaretu a hleděl zasmušile na roj jisker, který se rozprskl, jakmile oharek dopadl na zem. Potom nastartoval vůz a pomalu jel dolů k molu.

Světla Kingfisheru tvořila žluté a stříbrné cestičky na klidných vodách zálivu. Každé okénko kajuty bylo jasně osvětlené a dodávalo mu slavnostní ráz výletní lodě, Johnny vystoupil z landroveru na začátku mola a přecházel k lodi. Mumlavý hukot motorů ho trochu potěšil, znamená, že plavidlo se chystá na ráno. Na palubě se zastavil mezi gigantickými nádržemi se stlačeným vzduchem, každá měla rozměry parní lokomotivy, a zkontroloval tlakoměry. Ručičky se pohybovaly zřetelně po ciferníku a nálada se mu trochu spravila. Vylezl po žebříku na můstek a do kajuty s mapami, kde Sergio a Hugo pili kávu.

"To nebyla moje chyba, pane Lanci," začal Sergio omluvně. "Já jsem gentleman - nemohl jsem odmítnout dáme."

"Jednou si vykopeš svůj vlastní hrob svým vlastním rýčem," varoval ho Johnny žertovně, když přecházel přes místnost ke stolu s mapou a naklonil se nad něj.

"Takže jdeme na to -"

Johnnyho únava ihned zmizela, když se podíval na velkou podrobnou mapu. Oba ostrovy byly jasně zaznačeny.

"Hugo, kde máš průzkumná měření?"

"Tam, na stole."

Hugo a Sergio přistoupili a postavili se po obou stranách k Johnnymu, zatímco on otevřel objemný svazek papírů psaných strojem.

"Měření hloubky, které jsme dělali, se liší od podrobné mapy. Dali jsme tam naše čísla, než ohraničíme těžební prostor."

Všichni tři se sklonili nad mapu s odpichovátky a paralelně začali označovat cestu, kterou měl Kingfisher urazit přes labyrint útesů a průrv. Bylo dlouho po půlnoci, když se Johnny těžce vydal do kajuty pro hosty pod můstkem Odkopl boty, lehl si na kavalec, aby si chvilku odpočinul, a než se svlékl, upadl do hlubokého spánku vyčerpáním. Vzbudil ho jeden z mužů posádky s hrnkem kávy a Johnny si rychle navlékl větrovku, než vyběhl na můstek.

Kingfisher právě vyplouval z kanálu Cartridge Bay na otevřené moře a Sergio se na něho nadšeně šklebil od kormidla. Svítání za nimi bylo pouhým příslibem - citrónové zbarvení nad pouští kontrastovalo s mořem černým jako antracit, zvlněným slabým ranním větříkem. Stáli na temném můstku, v dlaních svírali smaltované hrníčky a srkali horkou kávu. Potom se otočili a pluli na jih, souběžně s pouští, která teď hrála oranžovou a fialovou. Mořští ptáci létali nad nimi, hejno plameňáků se změnilo v žhnoucí oštěpy ohně v ranním slunci, jak rychle přeletěli nad příd. Slunce se s dramatickou prudkostí přehouplo přes horizont a osvětlilo křídově bílé útesy ostrovů daleko vpředu, takže zářily jako majáky na studeném zeleném moři. Sprej roztříštěné vody se odrážel o ostrovy jako clona, která se objevovala a zase mizela podle pohupování lodě na vlnách.

Wild Goose na ně čekala připravená na závětrné straně ostrovů, ale vyplula ven, aby je přivítala, kolébajíc se a vrávorajíc na neklidném moři, které klouzalo po útesech ostrovů nebo vařilo v průrvě mezi nimi. Vysílačka začala praskat a skřipat, když z Johnnyho pozorovatelny na břehu začaly docházet zprávy o pozici Kingfisheru vzhledem k mořskému dnu. Sergio a Hugo na Wild Goose si předávali informace, když se jejich lodě setkávaly. Malá rybářská loď se propracovala co nejbližší, aby byla připravená asistovat při pokládání kabelů, kdyby to bylo potřeba. Ale na můstku stál Sergio Caporetti a měl situaci plně pod svou kontrolou.

Špinavou námořnickou čepici měl posunutou do týla a dlouhý černý doutník mu visel v koutku úst, stál a

udržoval rovnováhu na polštářcích chodidel, oči pozorovaly mořský příboj a současně i zařízení počítače, které mu hlásilo hloubku a pozici vyjel pozorně naslouchal zprávám z pobřeží a od Wild Goose ve vysílače. Johnny byl spokojen s výběrem kapitána, když viděl Sergia při práci. Kingfisher pomalu klouzal na závětrnou stranu ostrova Suicide, půl míle od perlivě bílých útesů, potom se zde chvíli zastavil, než Sergio stiskl tlačítko řídicího panelu. Z přídě se ozvalo drsné skřípavé lomození kotevního lana, které se spouštělo, a když se Kingfisher vracel zpět, zanechával tu žlutě natřenou bóji velikosti balónu protiletectvé obrany, která poskakovala pod útesy Suicide, jeden z masivních navijáků začal automaticky odmotávat své šestipalcové ocelové lano.

Kingfisher couval a zase se pohupoval dopředu, strháván proudem nebo jím vytlačován, zatímco procházel pracnou, ale jemnou operací pokládání svých čtyř kotev do všech světových stran. Nad každou kotvou už se pohupovala obrovská žlutá bóje a z každé bóje vedla ocelová lana k navijákům na palubu Kingfisheru. Podle instrukcí počítače navijáky každé kotvy uvolní nebo přitáhnou lana, aby udržely Kingfisher stabilní nad dnem, až bude pracovat. Bylo už odpoledne, když byl Kingfisher hotov, připíchnutý jako hmyz k podložce, a počítač nahlásil, že je přesně nad průrvou, kterou Johnny vybral jako počáteční bod prací. Měl pod sebou dvacet pět sáhů vody - a potom tlustou vrstvu šterku.

"Vše je hotovo."

Sergio se otočil k Johnnymu, který stál celou tu dlouhou chvíli tiše - nezasahoval do výkonu při zaujímání pozice.

"Začnete teď s programem?"

"Ano."

Johnny se pohnul.

"Chtěl bych se dívat," přál si Sergio a Johnny přikývl.

"Dobře, tak pojd'."

Sergio předal velení můstku kormidelníkovi a sestoupili dolů do ocelových dveří místnosti s počítačem. Johnny odemkl zámek. Existovali jen dva klíče k tomuto oddělení. Jeden měl Johnny a druhý Benedict van der Byl. Trval na tom, aby měl duplikát, a Johnny nakonec neochotně souhlasil. Nemohl tušit, že ten klíč bude použit v Las Palmas.

Těžké ocelové dveře se otevřely a Johnny vkročil do místnosti a usadil se před počítačem. Nad klávesnicí visely ještě zabalené různé programy. Johnny vybral jeden s nadpisem PRIMÁRNÍ OPERACE: TĚŽBA A DOBÝVÁNÍ a začal zadávat informace počítači, natukávaje je na klávesnici. "Beta, bárka, nula, nula, sedm, alfa." A ve skřínce, jejíž zvuk se teď změnil, začal nový program, její cívky hučely a voliče klapaly a světla kontrolního panelu se rozsvítila a blikala.

Teď začala obrazovka počítače odpovídat na instrukce, hláskovat svou odpověď jako psací stroj. Nový program Primární operace. Těžba a získávání. Fáze jedna. Zahajovací bezpečnostní postup: a) Zpráva o tlaku vzduchu.... b) Zpráva o tlaku vzduchu....

Jeřáb se natočil dopředu, ocelová ramena vytáhla hlavu rypadla ze zářezů a zvedla ji i s opancéřovanou sací hadicí, která se kývala za ní. Potom se jeřáb otočil zpět a trhavým mechanickým pohybem spustil hlavu do čtvercového otvoru v palubě. Hadice se začala plazit do hluboké studny v trupu jako obrovská černá krajta do svého úkrytu. Mohutné bubny, na nichž byla hadice namotána, se pomalu otáčely a rypadlo bylo spuštěno na mořské dno. Hlava na dně, ohlásil počítač a bubny s hadicí se ihned zastavily. Johnny se opřel o opěradlo židle a sledoval kompletní kontrolu veškerého zařízení Kingfisheru - výsledky viděl před sebou na obrazovce.

"Co dělá teď?" Sergio se ptal se zájmem, jako by předtím netrýval celých deset dní asistencí svému japonskému příteli. Johnny mu stručně vysvětlil postup.

"Jak to, že tomu tak dobře rozumíte?" vyzvídal Sergio.

"Minulý rok jsem strávil celý měsíc u výrobce v Americe, když konstruovali toto zařízení."

"Jste jediný ve společnosti, kdo s tím umí pracovat?"

"Pan Benedict van der Byl se účastnil té instruktáže stejně jako já," informoval ho Johnny a opět se nahnul kupředu.

"Už je připravený."

Na obrazovce se objevil pozitivní závěr. Fáze jedna skončena. Zapnout fázi dvě. Spuštění a usazení hlavy rypadla. Johnny vyskočil: "O. K., můžeme jít nahoru." Zamkl dveře místnosti s počítačem a následoval Sergia k můstku.

Johnny došel ke druhé obrazovce v kormidelní kabině, která opakovala vše, co se dalo na hlavní v podpalubí. Viděl ven, a tak pozoroval automatickou reakci těžebního zařízení na přídi.

Fáze dvě dokončena. Zapnout fázi tři. Otáčky hydrocyklonu 300. Zapnout dobývací čerpadlo. Ozval se zvuk podobný svištění tryskového letadla. Když dosáhl vrcholu, ustálil se - a v tu chvíli ho přehlušil jiný zvuk. Monotónní řev vysokého tlaku vzduchu poháněného do vody, zvuk takové síly, že Johnny cítil, jak se mu stavějí chloupky na rukou. Stál klidně jako socha se zahlobaným výrazem a se slabým tajemným úsměvem na rtech.

Tento zvuk znamenal vyvrhnutí dvou let plánů a úsilí, sladká odměna za všechnu námahu, která přeměnila sen v realitu. Najednou si přál, aby tady byla Tracey a sdílela s ním tuto chvíli. Potom instinktivně vycítil, že ona ho záměrně ponechala samotného, aby vychutnal svou chvíli triumfu. Když uviděl tlustou černou hadicí, jak saje a chvěje se, uvnitř plná života, jako velká tepna pumpuje, pumpuje a pumpuje, usklíbl se.

Ve svých představách viděl Johnny bohatou kašovitou směs vody z moře a bláta a šterku, která tryská hadicí nahoru do hydrocyklonu, představoval si ocelovou hlavu na mořském dně pod otvorem, rytmičky se nadouvající při nabírání písku a rozmělnění uvolněného šterku, který se tlakem změnil ve směs. Z odpadové roury na zádi

Kingfisheru vytékal hustý proud špinavé žluté vody, smíchané s pískem a štěrkem, kterou hydrocyklon vyvrhoval a vyčerpával. Špinil zelené moře oblakem špíny jako výtok z kanalizace.

Po tři dny a dvě noci řvaly pumpy Kingfisheru, posouvající se po centimetrech kupředu nad mořskou průrvou jako úzkostlivá hospodyně, která vysává každé smítko špíny z podlahy. Když třetího večera tma rozprostřela kolem něj svůj plášť, Johnnyho Lance zastihla v čalouněné židli před počítačem. Seděl předkloněný na sedačce s lokty na kolenou a obličejem v dlaních po celou hodinu. Seděl tak otřesený a zoufalý.

Když zvedl hlavu, obličej měl vyčerpaný a rysy v mužné tváři se strnulými vráskami neúspěchu jasně vyjadřovaly porážku. Z chudobného počtu malých diamantů, které Kingfisher vytěžil za poslední tři dny, vyplynulo nade vši pochybnost, že přes všechny předpovědi naleziště u ostrovů nebude moci splatit všechny výdaje spojené s lodí a režijní náklady, úrokové sazby a kapitálové splátky úvěrových půjček. Van Der Byl Diamond Company byla vyřízená - a Johnny Lance byl finančně zruinován a neexistovala pro něj žádná možnost jakékoliv záchrany. Teď bylo jen na šakalech, aby se seběhli a tahali se o mršinu.

Sergio Caporetti se naklonil přes zábradlí můstku, vyfukoval dlouhé proudy modrého kouře z doutníku ústy a nosními dírkami, aby pomohl znečistit to ráno, které bylo už tak husté a šedé pouhou mořskou drsností. Oba ostrovy obklopoval opar, ale příboj bil o skryté útesy jako vzdálené dělostřelectvo a křik mořských ptáků byl žalostný jako nárek malých ztracených duší v prázdnotě. Wild Goose vyplula chvatně z oparu, dostala se k boku Kingfisheru, tam balancovala se spuštěným motorem a dva z jeho posádky ji odráželi. Hugo Kramer vystrčil svou bělovlasou hlavu z okna kormidelny a zakřičel nahoru na palubu.

"O. K., šéfe. Jdem na to!"

Sergio se díval, jak se na palubě Kingfisheru objevila vysoká postava a rozhlíží se kolem jako člověk probuzený ze spaní. Johnny Lance zvedl hlavu a vzhlédl na můstek. Sergio zpozoroval, že je neoholený, na bradě vyrůstal nový vous a zdůrazňoval její ostrost. Vypadal, jako by nespál, a krčil se v kožené bundě s límcem zvednutým proti chladu. Neusmíval se, ale pokynul rukou v gestu rozloučení se Sergiem - a ten si všiml udiveně, že na ruce chybí ukazováček. Tento malý patetický detail Sergia ranil. Bylo mu ho líto, opravdu líto. Ale v každé hře někdo prohrává a pětadvacet tisíc liber je spousta peněz.

"Mnoho štěstí, Johnny."

"Díky, Sergio."

Johnny přešel k zábradlí a s kruhem pod paží ho přeskočil. Dopadl měkce na ocelové příčky umístěné na trupu Kingfisheru a přeskočil úzký otvor nad vlnící se vodou na palubu Wild Goose. Motor lodi zaburácel a plavidlo se vydalo odtud a otáčelo se ve směru Cartridge Bay. Johnny Lance stál na jeho otevřené palubě a díval se za Kingfisherem.

"Je to dobrý chlap."

Sergio potřásl lítostivě hlavou.

"Je to šéf," broukl kormidelník. "A žádný šéf není dobrý."

"Hej, ty! Já jsem taky šéf," namítl Sergio.

"Jak jsem řekl."

Kormidelník potlačil úšklebek.

"Polib mi prdel." urazil ho Sergio, potom změnil téma. "Jdu teď dolů, ty to tady hlídej."

Sergio otevřel duplikátem dveře do místnosti s počítačem. Zavřel za sebou, usadil se a vytáhl z kapsy programovou kartu s nápisem: KAMINIKOTŮV SEKUNDÁRNÍ DOBÝVACÍ PROGRAM. Za deset minut vyšel z rozvodny a zamkl dveře.

"Kameny, já tě miluju," usmál se pro sebe, když zavíral vodotěsné dveře, které izolovaly tuto palubu od druhé nad ní. Zamkl se, aby si byl jistý, že ho nikdo z posádky nevyruší. Ze skříňky na nářadí na lodní přepážce vytáhl dva klíče na matice a vstoupil do místnosti s dopravním pásem. Trvalo mu dvacet minut, než odšrouboval těžké, těsně utažené šrouby, které zajišťovaly inspekční dvířka. Byly navrženy tak, aby k nim nebyl lehký přístup a aby odradily každého při případné prohlídce, ale nakonec se Sergiovi podařilo ocelový plech odsunout.

Hleděl na malý čtvercový otvor s nechutí a reflexivně stáhl své převislé břicho. Dvířka rozhodně nebyla sestrojena tak, aby jimi mohl projít člověk Sergiova rozměru. Sundal si čepici a sako a pověsil je na háček na jedné z trubek, potom patou uhasil doutník a sčísl si oběma rukama vlasy z čela dozadu, zkontroloval, zda má baterku v kapse, a vrhl se do otvoru. Pět minut se kroutil a vykopával a bručel a přišerně se potil, než vklouzl do tunelu dopravního pásu. Potom si dřepel a s těžkým funěním rozsvítil v tunelu baterku.

Dopravní pás nad ním, který vezl štěrky, jemně běžel a zbytkový žár ze sušiček způsoboval nesnesitelné vedro. Začal se rychle sunout na konec tunelu. Ani zevnitř nebylo možné pouhým okem bez měření zjistit, že je tunel dopravního pásu kratší o dvacet stop než jeho vnější délka. Konec tunelu byl falešný a pod ním byl tajný prostor, právě tak velký, aby ukryl Kaminikotovo zařízení, přes které všechen štěrky procházel na své cestě do místnosti s rentgenem. Japonský génius provedl miniaturizaci tohoto zařízení na tajném prostůrku.

Byla to téměř přesná kopie třídícího zařízení v hlavním rentgenovém oddělení - kromě toho, že Japoncův výtvar byl sestrojen v desetkrát menší velikosti bez ztráty efektivity. Naopak, toto miniaturní zařízení umělo rozeznávat diamanty, které třídilo. Nepustilo přes sebe kámen nad čtyři karáty a zachycovalo stanovená procenta menších kamenů - dovolovalo, aby jen část menších a méně hodnotných diamantů pokračovala do hlavní místnosti s rentgenem. Byla to úžasná ukázka elektronického umění, ale Sergiovi, který ležel na boku v tom těsném horkém tunelu, to bylo jedno.

Začal pracně odšroubovávat další menší plech ve falešné přepážce. Konečně ji otevřel a sáhl do otvoru. Po

několika vteřinách tápání a hmatání kolem sebe a těžkého dýchání vytáhl nerezovou nádobu o velikosti dvou pint. Na nádobě byla upínadla, která ji držela pod žlabem Kaminikotova přístroje. Kovová nádoba byla těžká a Sergio ji postavil opatrně na podlahu vedle sebe. Opřel se o lokty, posvítíl baterkou do nádoby a něco z ní vytáhl. Chvilku na to civěl a potom to hodil zpět.

"Pro všechny svaté!" vydechl šokovaně a okamžitě se kající pokřivoval za své rouhání rukou držící baterku. Potom znovu zasvítíl do nádoby a nevěřícně zavrtěl hlavou. Rychle vytáhl z kapsy plátěný pytlík se zdrhovací šňůrou, a leže na boku, opatrně vysypal obsah nádoby do pytlíku, zatáhl provázkem a nacpal ho zpět do kapsy. Vytvořil tak velkou těžkou vybouleninu na boku, velkou jako papírový kornout s cukrkandlem. Nacpal nádobu zpět na místo, zašrouboval dvířka otvoru a hrabal se po čtyřech tunelem zase zpátky. Strašně potřeboval doutník.

O čtyři hodiny později Hugo Kramer vyšplhal po žebříku na palubu Kingfisheru, zatímco kormidelník udržoval loď na jeho závětrné straně a čekal na něj. Sergio zakřičel dolů z můstku:

"Johnny zmizel?"

"Ja!" opětoval Hugo. "Teď by už měl být skoro v Kapském Městě. Beechcraft je rychlé letadlo."

"Dobře."

"Jak ti to jde?" zeptal se na oplátku Hugo.

"Pojď nahoru, já ti to ukážu."

Sergio ho zavedl do kabiny za můstkem a pečlivě zamkl dveře. Potom přistoupil k okénkům, zatáhl záclony a teprve nato přešel ke stolu a rozsvítíl stolní lampu.

"Posaď se."

Sergio ukázal na židli na druhé straně stolu.

"Chceš se něčeho napít nebo něco jiného?"

"Pokračuj," vyhrkl Hugo netrpělivě. "Přestaň dělat okolky, mrknem se na to."

"Ach !" podíval se na něho Sergio smutně. "Vy Němci jste vždycky příliš uspěchaní.

Neumíte odpočívat, užívat života..."

"Nech si ty kecy'."

Hugovy vybledlé oči se zapíchly do jeho tváře a Sergia najednou napadlo, že tento člověk je nebezpečný jako žralok tygrovitý. Ledově nebezpečný, plný zákeřnosti a vzteku. Sergio byl překvapen, že si toho nevšiml dříve. Musím si na něho dát pozor, pomyslí si, když odemykal zásuvku svého stolu a vytáhoval plátěný pytlík. Uvolnil stahovací šňůrku a vysypal diamanty.

Nejmenší byl velký jako hlavička zápalky - možná desetina karátu - a nejhorší byly černé a zrnité, nehezské malé průmyslové kameny, protože Kamy nenechal obezřetně vybírat jen ty nejlepší, a tak likvidoval těžbu Kinggsheru, aniž by vyvolal podezření. Byly tady stovky těch droboučkových krystalků a kousičků, které měly hodnotu několika málo liber. Ale ostatní kameny byly stoprocentní v kvalitě, tvaru i velikosti - velké jako zelený hrášek nebo jako kuličky a několik ještě větších. Některé z nich byly dokonalé osmistěnné krystaly, jiné vyhlazené vodou, odštípnuté nebo tvarově amorfní.

Tvořily tlumené zářící hromádky, asi pět set diamantů, ale uprostřed té hromádky nade všechny vyčníval jeden jediný diamant, tyčil se, tak jak se Mount Everest tyčí nad svým úpatím. Bývají diamanty tak mimořádné nebo neobvyklé, že se stávají legendami. Diamanty, které mají svá jména a jejichž historie jsou zaznamenávány a zahaleny dobrodružstvím. Velké "paragony" - kameny první třídy, po jejichž zbroušení překračuje konečná váha sto metrických karátů.

Afrika jich vyprodukovala mnoho: Jonker Uiamond, nebroušený 726 karátů, zbroušený na briliant o 125 karátech, který visí na krku královny Nepálu. Jubilee Diamond, 245karátový skvost, nadpozemský, ohnivý, vypracovaný z 650karátového nebroušeného - potom ze všech největší, obrovský nebroušený kámen o 3106 karátech, Cullinan, který vynesl ne jeden, ale dva paragony. Great Sun of Africa o 530 karátech a Cullinan II o 317 karátech. Oba tyto kameny zdobí korunovační klenoty Anglie. Teď na Sergiově stole ležel nebroušený diamant, který se mohl připojit k ostatním paragonům na seznamu.

"Už jsi ho zvážil?" zeptal se Hugo a Sergio přikývl.

"Kolik?"

"Tři sta dvacet karátů," řekl Sergio měkce.

"Ježíši!" zašeptal Hugo a Sergio se rychle pokřivoval, aby se distancoval od takového rouhání.

Hugo Kramer se uctivě předklonil a zvedl velký diamant. Měl ho plnou dlaň, popraskaná plocha, která tvořila jeho základnu, byla hladká a čistá, jako uťatá sekerou.

Z dějin známe větší diamanty, ale tento diamant měl speciální znak, který ho právem zařadí mezi ostatní a obdaří ho mimořádnou hodnotou. Měl čistou modrou barvu vysoké letní oblohy. Tento kámen by splatil polovinu účtu za sestavení Kingfisheru kdyby byl ovšem použit k tomu účelu. Hugo přemístil modrý diamant z dlaně na stůl a zapálil si cigaretu, aniž z něj odtrhl oči.

"Toto naleziště je větší - bohatší, mnohem bohatší, než jsme si mysleli."

Sergio přikývl.

"Během tří dnů jsme získali diamanty, které stěží spatřím jednou za pět let," pokračoval Hugo, když začal vybírat větší diamanty z hromádky a pokládat je do řady na desku stolu přibližně v pořadí podle velikostí, zatímco Sergio otevřel zásuvku a vytáhl krabičku doutníků pro speciální příležitosti.

"Musíme to říct šéfovi," rozhodl Hugo. Začal upravovat diamanty do malého kroužku kolem Velkého modrého a nahlas uvažoval. "Musí vědět, jak je to bohaté, než promluví s Lancem. Musí udělat úpravy. Bude vědět, co dělat - je

to chytroš."

"A co tyhle?" ukázal Sergio na poklad na stole. "Hodláš je čmajznout?"

Hugo váhal.

"Ne," rozhodl. "Nikdy bychom se toho Modrého obvyklou cestou nezbavili, je moc velký, moc nápadný. Podržíme si ho na palubě. Až šéf znovu převezme společnost - potom ho předvedeme v plné kráse a legálně. Bez problémů." vstal. "Dej na ně pozor. Musím si pospíšet, když mám podat zprávu do Kapského Města včas."

"Společnost nese jméno mého otce, pane Larsene. Je to tak jednoduché." Benedict měl hlas drsný rozrušením a díval se na své ruce. "Mám povinnost vůči památce svého otce."

"Můj chlapče, nu -" Larsen přistoupil, aby položil ruku na Benedictovu paži. "Já jen nevím, co říct. Čest je v dnešní době vzácná a drahocenná vlastnost."

Volnou rukou hmatl téměř zoufale po tlačítku zvonku na stole za sebou. Musí to podepsat, než ten mladík změní názor.

"Snažil jsem se vás varovat, pane Larsene. Můj otec a já jsme nikdy neměli důvěru v ten podmořský těžební plán. Lance ho prosadil -"

"Ano, přesně tak," souhlasil Larsen a obrátil se ke svému asistentovi, který na zazvonění spěšně vstoupil do kanceláře.

"Ach, Simone. Půjčka Van Der Byl Diamond. Vypracuj ihned smlouvu - pan Van der Byl převezme nezaplacený kapitálový obnos a taky úroky."

Larsen vykulil oči a snažil se tak naznačit asistentovi smrtelnou naléhavost situace. Mladík pochopil a za patnáct minut ležela smlouva na Larsenově stole. Larsen odšrouboval pero a podal ho Benedictovi. Larsen a tři z jeho mladých mužů vyprovodili Benedicta skleněnými dveřmi z banky přes chodník k rollsu, který ho čekal na rezervovaném prostoru parkoviště v Adderley Street.

Benedict se usadil na zadním sedadle, odpověděl na pozdravy bankovních úředníků a zaklepal na okno šoféra. Když se rozjížděli, Ruby Lanceová vklouzla rukou pod jeho paži a zmáčkla ji.

"Dostals to?" zeptala se.

Benedict se šťastně zašklebil.

"Připravil jsem ho o pět let života. Starý Larsen se skoro přerazil, jak spěchal, aby nu to dal."

"Teď to teda máš všechno."

Rubby se k němu přitulila blíže v měkkém koženém čalounění. Benedict přikývl a podíval se na hodinky.

"Schůze začíná za patnáct minut. Já půjdu nahoru hlavními dveřmi, ale po tobě chci, abys vyjela soukromým výtahem ze spodní garáže a počkala v mé kanceláři. Budeme v zasedací síni. Brnknu ti v pravou chvíli."

Rolls pomalu projel kolem Heerengrachtu a zaparkoval před budovou. Šofér spěchal, aby otevřel dveře, ale Benedict se na Ruby ještě usmál a měkce řekl: "To bude jeden z mých největších momentů v životě. Tentokrát toho bastarda dostanu!"

"Budu na tebe čekat," řekla Ruby a Benedict vystoupil z rollsu. Počkal, až vyjede na vstupní rampu spodní garáže, potom přešel chodník do hlavního vestibulu mrakodrapu.

Kráčel k výtahu dlouhými, dychtivými kroky a ústa měl stažena v malém vzrušeném úsměvu. Zasedací síň byla umístěna vysoko a přes okna byla vidět velká hora. Její příkré srázy se spouštěly do zalesněných úbočí, ke kterým dosahovaly první budovy velkoměsta.

Johnny Lance stál v čele stolu. Zhubl v posledních několika dnech, takže pod bílou hedvábnou košili byl jen kost a kůže. Sako odložil a uzel na vázance měl uvolněný. Lícni kosti a čelisti tvořily drsné úhly, zdůrazňované a prohlubované temnými stíny vyčerpání v zapadlých očích. Ruce měl vraženy hluboko v kapsách a mluvil bez toho, že by se díval do papíru, který ležel na stole před ním.

"Naše pracovní náklady jsou skoro sto liber na hodinu. Říkám to dobře, Miku?" A Michael Shapiro přikývl. "Nuže, pracovali jsme na hlavní průrvě Suicide šedesát šest hodin, a objevili jsme skvělých 200 karátů nejmizernější hromádky šutrů, jaký jsem kdy viděl. Jestli získáme tisíc liber na ztráty, budeme dobří. To jen k výdajům čítajícím šest a půl tisíce."

Johnny se odmlčel a rozhlédl se po ostatních kolem stolu. Michael Shapiro čmáral něco do svého poznámkového bloku s intenzívní soustředěností, Tracey van der Bylová byla bledá, oči nespustila z Johnnyho obličeje a z jejího výrazu čísel soucit a bezmocná lítost.

Benedict van der Byl hleděl z okna na horu, byl pohodlně usazen ve své židli, malinko se usmíval a zdvořile poslouchal.

"Hlavní průrva Suicide je jedna z pěti nejlepších částí celé koncese. Dosavadní výsledky tomu neodpovídaly, takže zbytek naleziště může být nepoužitelný. Máme další dvě koncese, samostatná naleziště, která můžeme zkusit. Nicméně to zabere tři nebo čtyři dny, než dostaneme Kingfisher od pobřeží."

Johnny se odmlčel a Benedict otočil židli, stále s malým úsměvem na rtech.

"Úrokové platby mají být vyrovnány do třicátého - za tři dny. Kde myslíte, že splasíte sto padesát tisíc randů?"

"Ano," přikývl Johnny. "Myslím, že se poletím přemluvit Larsena, aby pár týdnů počkal. K čertu, bude muset, jestli chce zachránit své -"

"Zadrž," zamumlal Benedict. "Larsen už s tím nemá nic společného."

Johnny ztichl a podezíravě se na něj podíval.

"Vysvětlí to," vyzval ho.
"Převzal jsem Larsenovu půjčku," řekl mu Benedict. "Na prodlužování termínu nemám zájem."
"Larsen by určitě nejednal beze mě."
Johnnyho se to dotklo, jeho rozhořčení z něj bolestivě vyrazilo.
"Shapiro?"
Benedict se otočil k Michaelu Shapirovi pro potvrzení.
"Je mi líto, Johnny, je to pravda. Viděl jsem dokumenty."
"Díky, Michaeli." Johnnyho hlas zněl hořce. "Dík, žeš mi o tom řekl."
"Ukázal mi to několik minut před schůzkou, Johnny. Přisahám, nevěděl jsem." Michael se zatvářil zkrroušeně.
"Dobře," energicky promluvil Benedict a narovnal se v židli. "Přístupme k základním pravidlům. Tys zruinoval otcovu společnost, Lanci - ale díkybohu, já budu schopen napravit tuto situaci. Nazývávej to sentimentalitou nebo čím chceš, ale já chci tvůj podíl a tvůj."
Obrátil se k Tracey a kývl na ni.
"Ne," řekla Tracey ostře.
"Dobře," usmál se na ni Benedict. "Potom tedy utluču Johnnyho Lance za všechny jeho dluhy. Tímto způsobem dostanu společnost stejně, ale ztraceně vás ujišťuji, že zbytek života stráví jako nerehabilitovatelný bankrotář."
Tracey zvedla ruku k hrdlu a potom stočila pohled k Johnnymu. Čekala, až se ujme velení. Nastalo dlouhé naprosté ticho, potom Johnny sklopil oči.
"Mám pořád ještě tři dny." Měl mrzutý a unavený hlas.
"Máš tři dny." Benedict se studeně ušklíbl. "To ti určitě pomůže."
Johnny zvedl své papíry a dal si je pod paži. Sundal sako z opěradla židle a přehodil si ho přes rameno.
"Počkej," nařídil Benedict.
"Na co?" Úšklebek Johnnymu zkřivil ústa. "Už sis užil."
Benedict zvedl telefonní sluchátko na stole a rychle vytočil číslo.
"Přijď sem, prosím tě, miláčku," řekl do mluvítko, a když zavěsil, usmál se na Johnnyho. Potom se dveře otevřely a Benedict šel přivítat Ruby Lanceovou a políbil ji na ústa. Ti dva stáli, zavěšení do sebe, a dívali se na Johnnyho.
"Společnost není to jediné, co jsem ti vzal," promluvil Benedict měkce.
"Chci se rozvést." Ruby upřeně hleděla Johnnymu do obličeje. "Benedict a já se chceme vzít."
Všichni se dívali na Johnnyho a viděli, jak sebou trhl. Hleděl z jednoho na druhého, potom mu ztvrdla ústa a zamračil se.
Tracey viděla, jak narůstá jeho vztek, a očima rychle přeletěla na Benedictův obličej. Předkláněl se v očekávání, rty se třáslы vzrušením, oči ztmavly v triumfu. Tracey chtěla vykřiknout a varovat Johnnyho, zastavit jeho pád do pasti, kterou Benedict tak pečlivě připravil. Johnny udělal jeden krok dopředu, nohy na špičkách jako při startu. Byl na nejlepší cestě dovršit svou porážku úplnou a nenapravitelnou chybou. Potom si to Benedict zkazil sám - zkusil si do něho ještě jednou rýpnout.
"Dokonalé vítězství, Johnny Lanci," jásal.
Úsilí znovu získat sebeovládání se v Johnnyho obličeji neprojevalo, krok, který udělal dopředu, se zdál být přirozený. Pokračoval ke dveřím.
"Dům je na tvé jméno, samozřejmě, Ruby, takže buď tak hodná a pošli mé věci do hotelu Tulbagh," požádal ji klidně. Zastavil se před dvojicí a mluvil k Ruby. "Budeš si chtít zachránit svou pověst, samozřejmě, takže tě nebudu žalovat za cizoložství. Budeme tomu říkat dezerce."
"Má tě plné zuby," posmíval se Benedict. "Lance si neumí udržet svou ženu. Van der Byl mu ji přebíral. Pokračuj, žaloba za cizoložství - ať to slyší celý svět."
"Jak si přeješ," souhlasil Johnny. A pomalu vyšel ze zasedací místnosti k výtahům.
Johnny sebou praštil oblečený do postele a mnul si zavřené oči konečky prstů. Cítil, jak je zmatený a vyvedený z rovnováhy, ostrost jeho myšlení, které obvykle řeší problém rychle a radikálně, byla těžkopádná. Tento problém byl tak zmnohonásobený a zamotaný, že se cítil jako člověk v hustém africkém ebenovém háji, snažící se vysekat si cestu ven tupou mačetou. Ani neotevřel oči, hrábl po telefonu, dívka v hotelové centrále dole odpověděla. Dal jí telefonní číslo v Kimberley.
"Na výzvu, pana Ralpa Ellisona."
"Během patnácti minut, pane Lanci," řeklo mu děvče.
"O. K.," odpověděl Johnny. "Řekněte hotelové službě, ať mi pošlou Chivas Regal a sodu." Najednou se potřeboval napít něčeho, co by utlumilo jeho bolest. "Dvojitou, zlato - ne, dvě dvojitě."
Než ho přepojili na Kimberley, vyprázdnil obě sklenice.
"Ralphe?" řekl Johnny do sluchátka.
"Johnny, to jsem rád, že tě slyším." Za tvrdým diplomatickým tónem hlasu Ralpa Ellisona bylo slyšet ozvěnu podobnou vzdálenému smíchu a Johnny okamžitě věděl, že rozhovor bude k ničemu. Krucinál, zpozdl se - samozřejmě, Benedict ho předběhl.
"Ještě pořád bys chtěl koncesi na ostrovy?" Johnny vypálil zoufalou otázku.
"Samozřejmě, víš, že se o to zajímáme," odpověděl Ralph. "Cena je dva milióny."

Johnny už ztratil zájem o ostrovy a lehl si znovu na postel, opět zavřel oči. Věděl, že Ralph se bude mstít Johnny ho dovlékl k soudu, vyhrál a tím si odřízl cestu zpět.

"Dva milióny," zamumlal Ralph. "No, to je trošku moc - za naleziště, které vynáší 200 karátů malých průmyslových diamantů z 10 000 náplní, to je rozhodně vysoká cena. Samozřejmě bychom nechtěli tu vaši "válečnou loď" - nezakládáme svou vlastní flotilu."

Ralph se šťavnatě zasmál.

"Mohli bychom hovořit nejvýše o padesáti až stech tisících - ne více než tolik, Johnny."

"Dobře, Ralphe." Johnny mluvil ztěžka. "Díky za vše, musíme se někdy sejít na skleničku."

"Kdykoliv, Johnny," souhlasil Ralph.

Johnny praštil sluchátkem zpět na vidlici a zahleděl se do stropu. Slyšel, že bolest rány po střele je nejprve tupá - a on teď cítil otupělost. Všechna energie z něho vyprchala, ztratil směr.

Pronikavě zazvonil telefon. Zvedl ho a děvče z centrály se příjemně zeptalo:

"Už jste skončil, pane Lanci?"

"Ano," řekl Johnny. "Možná jste to teď vystihla."

"Máte ještě nějaké přání?"

Dívka byla uvedena do rozpaků.

"Ano, zlato, pošli mi něco na bolehlav."

"Prosím, nerozuměla jsem?"

"Ještě dvě velké whisky prosím."

Vypil je ve vaně, a když se utíral, zazvonil zvonek na dveřích. Obtočil si osušku kolem pasu a přešel pokojem, aby otevřel. Tracey vkročila do ložnice a zavřela za sebou dveře. Stáli a dlouho se na sebe dívali. Měla tmavé a velké oči, odráželo se v nich ostře jeho utrpení.

"Johnny -"

Měla drsný hlas. Přikročila a pohladila ho dlaní po tváři. Se skleslými rameny k ní přistoupil blíže, čelo položil na její rameno. Těžce se nadechl.

"Pojď," řekla a zavedla ho k posteli. Nato přešla k oknům a zatáhla závěsy. Bylo teplo a bezpečně v tom naplň ztemněném pokoji se zataženými závěsy. Objímali jeden druhého, jak to dělali kdysi dávno. Přilnuli k sobě, takže se jejich dech spojil, a nebylo třeba mluvit. Stali se z nich milenci, zdálo se jim, jako by na tuto chvíli čekali celý život. Když později ležel v jejím náručí, cítil, jak se mu vrací síla přenesená z ní. Posadil se na postel a zmatený, téměř mámivý pocit vyprchal. Vysunul bradu a zalesklo se mu v očích.

"Pořád máme ještě tři dny," řekl.

"Ano." Posadila se vedle něho. "Běž, Johnny. Běž rychle, neztrácej ani chvilku."

"Vyjedu s Kingfisherem z hlavní průrvy. Najdu ty diamanty. Jsou tam. Vím, že tam jsou. Pojedu s ním rovnou do chrtánu ostrovů. Najdu ty zatracené diamanty - ksakru, určitě je najdu."

Švihl nohama z postele, hmátl po oblečení a letmo se podíval na hodinky.

"Čtyři hodiny. Můžu být v Cartridge Bay několik minut po setmění. Mohla bys, prosím tě, zavolat centrálu telekomunikací a požádat je, aby se spojili s rádiem Cartridge Bay. Ať pro mě nachystají osvětlenou přistávací dráhu a Wild Goose ať je připravena, aby mě tam spěšně dopravila."

"Zavolám jim odtud. Potom se vykoupu - ty jeď, Neztrácej čas."

Tracey horlivě kývla a Johnny přejel její tělo očima. Naklonil se a dotkl se téměř ostýchavě jednoho velkého bílého řadra.

"Jsi krásná - nechce se mi vůbec odejít."

"To všechno bude tady, budu na tebe čekat, až se vrátíš."

"Takhle jsem to neplánoval. Takhle jsem si to nepředstavoval."

Benedict rozzlobeně pochodoval po podlaze otcovy studovny, otočil se k oknům, zastavil se, a zahleděl se na horu za údolím.

"Tys ho zranil. Tys ho rozdrtil." Ruby se neúnavně vrtěla v židli na druhé straně místnosti. Své dlouhé nohy skrčila pod sebe, seděla jako kočka ve velké židli. Obavy se jí projevíly v jemných vějířcích vrásek v koutcích očí a ve způsobu, jakým špulila rty. Měla předpokládat, že takto zareaguje, měla vědět, že chvíle triumfu se nikdy nevyrovná tomu, co od ní očekával - a po pomstě musí vždy následovat nakyslý odpor a pocit rozčarování. Zjistila, že pro ni bude nejbezpečnější nechat ho teď samotného, v žádném případě se s ním teď neměla vrátit do starého domu na Wynberg Hill. Vstala a přešla k němu.

"Miláčku. Půjdu teď domů. Chci sbalit jeho věci a zbavit se ho. Odtěďka jsme jenom ty a já - společně."

Natáhla se, aby ho políbila, ale Benedict odvrátil tvář.

"Ó! Takže odcházíš, že?" Měl netrpělivý výraz, rty zlomyslně našpulené.

"Jsme oba unavení, miláčku. Odpočijme si chvilku ... a později se vrátím - večer."

"Takže teď velíš ty, že?" nepřijemně se zasmál.

"Miláčku -"

"Vynech všechny miláčky. Uzavřeli jsme obchod a nevyšlo to. Byla jsi jenom palicí, která měla rozbít tu jeho lebku - a víš co? Jemu na tom houby záleželo! Díval jsem se na něho, byl rád - ano! Měl zatracenou radost z toho, že se tě zbaví."

"Benedicte -, " poodstoupila. "Poslouchej."

Přistoupil k ní blíže a nahnul se až k jejímu obličejí.

"Jestli tak proklatě toužíš odejít, proč to, kruci, neuděláš - tak běž. Jestli tě už opravdu nechce on - potom tě nabeton nechci ani já."

"Benedicte," zašeptala. Barva jí vyprchala z obličeje, zbledla jako plážový písek. Cívěla na něj s hrůzou, protože její sny se začaly rozpadat v trosky. "Ty to tak nemyslíš."

"Nemyslíš? Je to tak!" Zaklonil hlavu a znovu se zasmál. "Poslouchej, máš pěkné diamanty a norkový kožich. Máš velký dům v Bishopscourtu - myslím, že pro děvku to je docela dobrý výdělek."

"Benedicte," vydechla urážkou, ale on neposlouchal.

"Potvrdil jsem si, že jsem tě mohl dostat, že? Vyzkoušel jsem si, že jsem mu tě mohl přebrat - a proto to všechno. Tak proč nejdeš jako hodná holčička."

"Ten stroj. Vím, cos udělal s Kingfisherem."

To byla chyba. Do té chvíle měla ještě pořád šanci. Změnil výraz a obličej mu zbrunátněl. Když promluvil, měl roztřesený hlas, plný zuřivosti, a rty vypadaly, jako by se nafoukly.

"Zkus to," zašeptal odpověď. "No tak, zkus to. Dají ti patnáct let v ženské věznici, moje krásko. A myslí taky na to -" Ukázal jí svou ruku, podržel ji před jejíma očima jako zbraň. "Zabiju tě. Přisahám před Bohem, zabiju tě holýma rukama. Ty víš, že to udělám - už toho o mně víš dost." Ustupovala a on šel za ní, ruku stále u jejího hrdla. "Už jsem ti zaplatil. Ted' vypadni."

Několik vteřin před ním stála a on nebyl ještě tolik rozrušený, aby si nevšiml strachu v jejích očích, který se smíchal ještě s něčím jiným, co zúžilo její panenky a stáhlo rty, takže se ukázaly malé bílé zuby.

"Dobře," řekla. "Půjdu."

A vyšla z pokoje, elegantně vypochoďovala, dlouhé žluté vlasy se pohupovaly na ramenou. Ruby jela pomalu, protože její pohled byl rozmazaný slzami. Dvakrát na ni zatroubili jiní řidiči, ale ona oběma rukama svírala volant, hleděla upřeně dopředu a jela ulicí De Vaal podél nejnižších úbočí hory. Než došla k univerzitě, odbočila z vozovky a dala se přes borový les až na parkoviště za památníkem Cecila Rhodese. Vystoupila z vozu a kráčela dolů k široké dlážděné terase pod řeckými sloupy a kamennými schody, kde mohutná socha jezdce nekonečně propátrávala horizont s jednou rukou stínící si oči. Přešla k zídce a zahleděla se na vzdálené modré hory Helderberg. Objala si ramena, protože vítr, profukující její hedvábné letní šaty, byl tak studený, jako bylo studené její trápení. Víčka pomohla slzám bez povšimnutí sklouznout po tvářích a dále na hedvábné šaty. Byly to slzy sebelítosti, ale také slzy hněvu, tak pálivě studeného jako suchý led. "Svině," vyklouzlo jí z rozechvělých rtů. Blízko ní seděl na zídce párek studentů. Klátili nohama nad spádem pod sebou, zavěšení do sebe v bezednosti první lásky, a když promluvila, otočili se k ní. Chlapec něco dívky zašeptal a ona se zachichotala, krutě a lehkomyšlně. Ale když jí Ruby věnovala jedovatý pohled, odvrátila se. Potom zrozpáčitělá dvojice slezla ze zídky a odešla.

Ruby zůstala sama. Nikdy až do té chvíle nebyla tak odstrčená, z Benedictových výhrůžek si nic nedělala - jediné, na co se soustředila, bylo najít něco, čím by ho těžce ranila. Nad důsledky, které z toho vyplývaly, vůbec nepomyslela. Chtěla pouze najít co nejrychlejší a nejhroznější prostředek pomsty. Jakmile se temné mraky, které až dosud zatemňovaly její mozek, pomalu rozptýlily, prostředek pomsty byl okamžitě jasný.

Johnny byl ubytován v hotelu Tulbagh. Otočila se a utíkala zpátky do svého vozu, dlouhý žlutý závoj vlasů za ní vlál jako prapor na špičce kopí kavalérie. Jela rychle, dokud nedorazila do města v největší dopravní špičce. Slzy proudily po lících, když se vlekla jako hlemýžď a funěla netrpělivostí v pomalé koloně aut. Bylo po páté, když zaparkovala v zásobovací zóně před vchodem do Tulbaghu a vběhla do haly.

"Ve kterém pokoji je pan Lance?" zeptala se dívky v recepci.

"Pan Lance před hodinou odešel."

Děvče si zvědavě prohlíželo Rubyin zničený make-up.

"Řekl vám, kam jde?" vyštěkla na ni Ruby, která cítila, jak ji přepadá odporně kluzký pocit zklamání.

"Ne, madam." Děvče zakroutilo hlavou. "Ale velmi spěchal."

"Krucí! Krucí!" zaklela Ruby zatrpkle a otočila se od recepčního pultu. Nebyla rozhodnutá, co dále podniknout. Možná že se Johnny vrátil do kanceláře. Dveře výtahu se otevřely a z nich vplula do haly Tracey Hartfordová. I v tom spěchu si Ruby všimla žáru, který jako by z ní vyzařoval. Tracey vypadala přesně jako dívka, která zrovna vylezla z postele milovaného muže. Ruby ani trochu nepochybovala o tom, kdo byl tím mužem. Chvilku stála znehybnělá šokem. Potom dostala chuť přejít místnost a seškrábat ten spanilý úsměv z Traceyina obličeje. Zavrhl tu myšlenku a místo toho zastoupila Tracey cestu, když se vydala ke skleněným hlavním dveřím.

"Kde je Johnny?" zeptala se, když se Tracey přiblížila. Její malý provinilý vzdech potvrdil Rubyino podezření. "Kde je, krucinál!"

Rubyin hlas byl hluboký, ale ostrý vzrušením.

"Není tady." Tracey se vzpamatovala a rychle se snažila zamaskovat svůj výraz.

"Kam odešel? Musím se s ním vidět."

"Odletěl do Cartridge Bay."

"Kdy odletěl? Je to důležité - hrozně důležité."

"Před hodinou. Už bude ve vzduchu."

"Mohu mu poslat zprávu?" Ruby netrpělivě chytila Tracey za zápěstí a držela ho sevřením tak silným, že na kůži zanechávalo červené stopy.

"Mohu mu to říct rádiem..." Tracey vytrhla ruku.

"Ne," přerušila ji Ruby rychle. Nechtěla vykřičet tu zprávu do éteru celému světu. "Mohla byste jet za ním - najmout si letadlo?"

Tracey zavrtěla hlavou.

"Nemohou letět neplánovaně a přistát za tmy."

"Potom za ním musíte jet - autem Musíte tam jet."

"Proč?" Tracey se na ni zahleděla, zmatená tak strašnou naléhavostí. Všimla si suchých stop po slzách a divokého pohledu v Rubynových očích. "Je to osm hodin jízdy."

"Řeknu vám to. Mohly bychom jít do Johnnyho pokoje?"

Tracey váhala, věděla, že postel není ustlaná. Potom do haly vešel hotelový recepční a Tracey se na něj ulehčeně obrátila.

Beechcraft se najednou naklonil na křídlo. Johnny zhoupnutí vyrovnal, potom rychle pohlédl na přístrojovou desku, aby našel vysvětlení. Tady nic neshledal, podíval se tedy přes křídlo a poprvé si všiml prachu na velkých pláních pod sebou. Mračna prachu se pohybovala nízko nad zemí v dlouhých řáborech jako závoj a zapadající slunce měnilo barvu ve fialovou a matně zlatou. S obavami pohlédl na horizont před sebou a viděl, jak se to přibližuje ze severu jako mohutné pohyblivé pásmo modrých hor.

Díval se, jak se to převalilo přes zapadající slunce, že vypadalo jako temně červená koule. Světlo v kabině se změnilo v podivnou záři, jako by se otevřela pec. Beechcraft znovu nemotorně zakolísal, když se srazil s dalším nárazem prudkého větru, a v tu chvíli rádio zapraskalo a ožilo.

"Zulu Sugar Peter Tango Baker tady Alexander Bay, kontrolní věž, ozvěte se prosím."

Atmosférické poruchy způsobené bouří byly tak silné, že hlas byl téměř nesrozumitelný. Johnny sáhl po tlačítku rádia, potom se zarazil s rukou stále nataženou. Uvažoval rychle. Mohl tušit, že se s ním pokoušejí spojit, aby zrušili jeho povolení k letu. To byl ten velký severák ženoucí se ven z pouště. Mohli by předčasně ukončit jeho let a stočit ho ze směru. Zkontroloval hodinky. Dvacet minut letu do Cartridge Bay. Ne vletí přímo do víru větru, řekněme dvacet pět nebo třicet minut. Rychle pohlédl na pobřeží po levé straně, kde měl přistát, a uviděl dlouhé bílé linky příboje, rýsující se před ním v houstnoucím nachovém šeru. Pobřeží bylo stále jasné, možná že bude takové ještě dalších třicet minut.

"Zulu Sugar Peter Tango Baker, tady Alexander Bay. Znovu volám - ozvěte se. Zulu Sugar Peter Tango Baker."

Nervozita v kontrolorově hlase pronikala skrze atmosférické poruchy. Byla dobrá šance dostat se do Cartridge Bay, závodit s bouří a vyhrát. Mohl odbočit na západ a přiletět od moře, vyhledat světla Kingfisheru jako navigační body a prodrat se prvním okrajem mračen prachu. Kdyby to nevyšlo, mohl by se vrátit a letět s větrem o závod domů. Rádio teď zlostně pištělo a praskalo, kontrolorův hlas se v bouři někdy ztrácel, jindy zesiloval.

"Zrušeno. Znovu opakuji: povolení k vašemu letu je zrušeno. Rozumíte mi, Zulu Sugar Peter Tango Baker. Ozvěte se prosím. - Beaufortova stupnice větru číslo sedm. - Viditelnost v oblasti bouře - znovu opakuji, nulová viditelnost v - "

Severák teď bude burácet po několik dní a odnese jeho poslední šanci - práce v průlivu mezi ostrovy. Johnny vypnul rádio, přerušil spojení s kontrolní věží a v kabině okamžitě nastalo strašlivé ticho. Opřel se v nízkém sedadle s kulatým opěradlem a přidal plyn. Díval se, jak se ručičky na ciferníku otáčkoměru pomalu zvedají. Teď byl nízko, ve výšce tři sta stop, a beechcraft sebou zmítal jako ryba na háčku. Řídil ho jen navigačními přístroji, protože okolo kabiny byla naprostá tma. Neviděl ani špičky křídel letadla, ale hvězdy nad ním stále prosvítaly. Dostával se přímo do bouře.

Oblaka prachu letěla jako o závod, aby ho dostihla a zakryla osvětlenou dráhu v Cartridge Bay. Pokaždé po několika vteřinách vrhal úpěnlivý pohled dopředu. Doufal, že uvidí světla, potom oči stočil zpět na přístrojovou desku.

"Teď." uvažoval rozechvěle. "Teď by to mělo být. Už bych měl být nad zemí. Ještě třicet vteřin a je mi jasné, že jsem ho minul."

Znovu vzhlédl od řízení a před ním se objevil nehybný Kingfisher. Všechna jeho světla byla rozzářená, hořící maják naděje v temnotách. Vypadal, jako by se lehce pohupoval, protože vítr ještě neměl dost času na to, aby rozzuřil moře. Přeletěl nad ním. Vypadalo to, jako by chtěl zavádět v letu o jeho palubní nástavbu. Hledal zoufale záři osvětlené dráhy na zemi pod sebou. Objevila se jako pruh šedé tmy v úplné černotě noci.

Vyrovnal kurs směrem k ní, díval se, jak se mění v dlouhou dvojitou řadu hořících pochodní, které ve větru kouřily a plápolaly. Příliš rychle nad ni naletěl, ale stále byl moc vysoko. Proto dosedl tak prudce, že se mu téměř odtrhl podvozek. Otočil se a kodrcal po hrbolaté přistávací dráze a zářící pochodně mýjely špičky křídel letadla. "Lanci, ty starouši," zamumlal vděčně, "to bylo jenom o chloupek..."

Hučení větru a jeho nárazy o karosérii vozu a kvílení pneumatik na asfaltu, když se mercedes protahoval zatáčkami horské cesty, se mísilo Tracey s bušením krve ve spáncích a s tlukotem jejího srdce. Řídila s plným zaujetím, sledovala, jak zatáčky uskakují do tmy, cítila obrovské převislé skály a útesy, které visely nad silnicí a napůl zakrývaly noční oblohu. Stříbrná hladina jezera Clanwilliam odrážela hvězdy, projela kolem a nechala ji za sebou. Sjela z hor a pokračovala podél řeky Olifants.

Tam udělala krátkou zastávku, načerpala palivo ve Vanrynsdorpu a usilovně zkoumala silniční mapu pod světly benzinových pump. Prohlížela si se sklíčeným pocitem milové mezníky natištěné podél malé červené čárky cesty a věděla, že po každé míli se bude znásobovat její spěch. Potom se znovu za volantem setkala tváří v tvář s nekonečnou prázdnotou Namaqualandu - a hnala se s mercedesem přes ni.

"Je tam nějaký speciální přístroj, nevím, jak pracuje, ale prostě filtruje diamanty. Benedict ho nechal namontovat v Las Palmas..."

Světlomety vykrajovaly tmu a silnice byla jako dlouhá modrá šmouha vedoucí do nekonečna. Tracey si

jednou rukou zapálila cigaretu a znovu uslyšela Rubyin hlas ve svých uších.

"Mezi nimi je jeden diamant. Pojmenoval ho Velký modrý. Benedict říká, že má cenu miliónu ..."

Tracey si nebyla jistá, jestli tomu má věřit. Byla to obludná zrada a příšerný podvod, který nemohla strávit.

"Ten Ital, ten kapitán, dejte si na něho pozor. Pracuje pro Benedicta. Ten další taky - Hugo.

Všichni v tom jedou. Varujte Johnnyho."

Benedict! Slaboch, zkaženec Benedict, playboy, marnotratník. Mohl to on naplánovat a dokonat? Úder větru narazil do boku vozu, nečekaně ji zasáhl, vytlačil mercedes z asfaltu na krajnici.

Tracey strhla volant, aby vyrovnala smyk. Prach a štěrk vyrazil v mračnu zpod kol. Dostala se zpět na silnici a hnala se dál.

"Varovat Johnnyho! Varovat Johnnyho!"

Benedict van der Byl seděl v židli svého otce v otcově domě a byl sám. Jeho samota se hluboce zakusovala do nitra jeho vlastního bytí. Na dřevěné desce před ním stála křišťálová sklenice a karafa. Brandy nebylo útěchou, jeho teplo v hrdle a břiše jen zosťovalo ledový chlad osamělosti. Ve svém fantazírování si vytvořil představu, že je chudák. Pomyslel si, že je jako slupka obsahující jen chladnou melancholii. Rozhlédl se po místnosti obložené dřevem a ucítil zatuchlý mrtvolný zápach. Zauvažoval, kolikrát seděl otec v této židli sám a opuštěný. Osamělý a plný strachu, protože rakovina ho šířila zažíva.

Vstal a procházel se apaticky po pokoji, dotýkal se nábytku, jako by se snažil komunikovat s člověkem, který tady žil a zemřel. Přešel místnost a zastavil se před okny se záclonami. Koberec byl ale nový. Vyměnili ho za starý, který se už nedal vyčistit.

"Starej měl dobrý nápad." Promluvil polohlasně, hlas mu zněl cize v jeho vlastních uších. Potom, jako by se v něm něco hnulo, přešel rychle k příborníku, který stál vedle obrovského kamenného krbu, a zkusil otevřít dvířka. Byla zamčená. Nevzrušeně poodstoupil a kopl do konstrukce. Dřevo se rozštípl. Kopl znovu, vyrazil dveře z pantů. Na horní policiče leželo podlouhlé kožené pouzdro. Sundal ho a přenesl ke stolu. Odepnul přezky a odložil víko. Zvedl modrou kovovou dvojhlavňovou Purdey Royal. Olej na zbrani byl v jeho rukou slizský.

"Jacobus Isaac van der Byl." četl polohlasně jméno na zlaté intarzii, zasazené do ocele mezi vyřezanými tetřívky a loveckými psy. Potom se usmál. "Starej d'ábel."

Zavrtěl hlavou, usmíval se jako nějakému důvěrnému žertu a začal pomalu sestavovat brokovnici. Potěžkal ji v rukou, cítil příjemnou dokonalou vyváženost zbraně. "Ten starej bastard se rozhodl sám." A stále se usmívaje, zanesl zbraň k novému koberci. Umístil ji pažbou dolů mezi chodidla, hlaveň namířil ke stropu a naklonil se pomalu dopředu, otevřel ústa a vsunul ústí mezi rty. Potom hmatl dolů, položil palec na oba kohoutky a oba najednou zmáčkl. Pif!Paf! Úderník narazil na prázdnou komoru.

Benedict se narovnal a utřel si stopy zbrojního oleje ze rtů. Znovu se zašklebil. "Tak takhle to udělal. Obě hlavně v krku. To je teda dobrý lék na mandle!" oťásl se a pohlédl na roztržité dveře příborníku. Hranaté balíčky nábojů byly na druhé policiče. Zasunul si zbraň pod paži a znovu přistoupil k příborníku. Pohyboval se teď mnohem rozhodněji. Sundal dolů balíček S.S.G. a roztrhl ho. Najednou se mu třásl ruce a tlusté červené náboje vypadly na podlahu. Sehnul se a zvedl dvě z nich. S rostoucím vzrušením a strachem rozlomil brokovnici a nechal náboje vklouznout do prázdných otvorů hlavní. Když s hlasitým dvojitým klapnutím sjely dolů, pospíchal zpět ke skvrně před oknem. Třeštil oči a rychle dýchal, když posunoval pojistku na "Pal" a umísťoval pažbu ještě jednou mezi nohy. Znovu vzal hlaveň do úst v oplzlém polibku duše a sáhl dolů po kohoutcích. Byly studené a mastné. Lehce je pohladil, v křivkách kovu cítil dobrou zaběhanost, chvěl se dotyky a cítem k nim, jak se nikdy nechval při dotycích ženského těla. Potom se náhle znovu narovnal. Lapal po dechu. Vrávoravě odnesl zbraň zpět ke stolu a položil ji na tmavé naleštěné dřevo. Když naléval brandy do křišťálové sklenice, jeho oči byly upřeny s perverzním okouzlením na překrásnou lesklou zbraň.

Pára zamlžila skleněné stěny koupelny, takže její podoba byla orosená a mlhavá. Ruby Lanceová se pomalu utřela jedním z hustých ručníků. Nespěchala. Chtěla, aby Tracey měla náskok nejméně čtyři hodiny cesty do Cartridge Bay. S hlubokým narcisistickým potěšením se podívala do zrcadla na své tělo, žhnoucí jemnou růžovou barvou z horké koupele. Zabalila se do ručníku a vešla

do šatny. Vybrala si jeden z kartáčů se stříbrnou rukojetí a začala si rozčesávat vlasy. Přitom přešla k otevřené skřini, aby si vybrala šaty pro tuto příležitost. Musí to být něco speciálního, možná dlouhé saténové šaty barvy narcisů Louise Ferauda. Stále nerozhodnutá se vrátila, posadila se k toaletnímu stolku a začala s komplikovaným rituálem make-upu. Pracovala na něm s úzkostlivou pečlivostí. Nakonec se spokojeně usmála na obraz v zrcadle.

Shodila ručník, vrátila se zase ke skřini a zůstala před ní stát, štihlá a nahá. Při zvažování jemně špulila ústa, pak se rozhodla pro Ferauda. Najednou se však usmála a sáhla po Benedictově kožichu. Zabalila se do bledého oblaku kožešiny, zvedla si límec a skryla do něj tvář. Bylo to dokonalé. Jen kožich a malé kalhotky, bledě zlaté, se dokonale hodily k jejím vlasům. Teď už konečně mohla odejít. Nedočkavě vyběhla z domu k autu, zaparkovanému na cestě k budově.

Vypnula světlomety, když zatočila na cestu ke starému domu, který se krčil na vrchu Wynberg Hill. Šepot motoru byl nenápadný a splýval s švehlením nočního vánku ve stromech kaštanů, které lemovaly příjezdovou cestu. Zaparkovala před domem a všimla si, že Benedictův rolls je stále v garáži a v okně studovny svítí světlo, žlutý obdélník za závěsy.

Hlavní dveře byly otevřeny. Její tápavá chůze po potmělých chodbách nedělala hluk, a když zkusila kliku

dveří do studovny, tiše se samy otevřely. Vešla do pokoje a zavřela za sebou. Stála zády k tmavému dřevěnému obložení. Jediná lampa se stínidlem matně osvětlovala pokoj.

Benedict seděl za stolem. Vzduch v místnosti byl ztěžklý zápachem z doutníkového kouře a výparů brandy. Byl opilý. Měl rudý obličej a horní knoflíček košile měl rozepnutý. Na stole před ním ležela brokovnice. Ruby byla tak překvapená, že slova, která si připravila, vmžiku zapoměla. Benedict vzhledl a podíval se na ni. Jeho oči byly lehce zastřené. Pomalu mrkl. Potom se zašklebil. Zkrivilo mu to ústa, a když promluvil, polykal hlásky.

"Takžes vrátila."

Nenávist k němu ji náhle zalila znovu. Ale obličej zůstal chladný.

"Ano," přikývla. "Vrátila jsem se."

"Pojď sem." Odsunul židli od stolu. Ruby se nepohnula, jen se otočila zpět ke dveřím. "Pojď sem!"

Benedictův hlas teď zazněl silněji a najednou se Ruby usmála a poslechla. Stála před ním zachumlaná v kožichu.

"Na kolena," rozkazoval Benedict a Ruby zaváhala. "Dolů!" zakrákal jeho hlas. "Dolů, ksakru!"

Ruby před ním klesla na kolena. Narovnal se v židli. Klečela před ním v pokorné póze, s hlavou skloněnou, takže jí zlaté vlasy visely přes obličej jako záclona.

"Řekni to," poručil a pásl se očima na jejím ponížení. "Popros mě, bych ti odpustil."

Pomalu zvedla tvář a podívala se na něho. Měkce promluvila.

"Tracey odjela do Cartridge Bay v pět třicet dnes večer." Benedictův výraz se změnil. "Má náskok čtyři hodiny - je už v půlce cesty." Cívil na ni s pootvřenými rty, byly změkklé, červené a skleslé. "Jede za Johnnym," pokračovala Ruby. "Ví o té věci na Kingfisheru. Ví o Velkém modrém diamantu." Potřásl nevěřícně hlavou. "Do zítřejšího svítání to bude Johnny vědět taky.

Takže vidíš, miláčku, znovu jsi prohrál - že? Nikdy ho neporazíš, že, Benedicte? Nebo snad ano, miláčku?"

Její hlas zesiloval, vyzváněl v triumfu.

"Ty?" zakrákoral. "Ty?"

A ona se rozesmála, kývala souhlasně hlavou, neschopná pro smích promluvit. Benedict neohrabaně vyrazil ze židle a rukama se snažil sevřít ji hrdlo. Padla dozadu a on na ni. Smích ztlchl, v hrdle ji zachraptělo. Kutáleli se spolu po podlaze. Benedictovy ruce svíraly její krk, ječel hlasem plným vzteku a zoufalství. Kopala a mlátila kolem sebe dlouhými nohama, zarývala nehty do jeho rukou a obličeje, bojovala s ním silou zoufalého zvířete. Najednou se překulili a Benedictova hlava uhořela do pevné nohy stolu s křápnutím, které otfásl celým jeho tělem. Sevržení na jejím krku se uvolnilo. Vytrhla se a čerstvý dech jí zasípal v otevřených ústech. Odkutálela se a v té nejisté chvíli vyskočila na nohy, odvrátila od něho s přední částí kožichu utrženou a rozčuchanými vlasy v obličeji.

Benedict se vytáhl nahoru na kolena. Stále ještě vřiskal, vydával vysoký ostrý zvuk bez jakéhokoliv slova, když se od něj Ruby odpotácěla a doklopýtala ke dveřím. Oslepená vlastními vlasy lapala po dechu a tápala po klice na dveřích, otočená zády k němu. Benedict se natáhl a popadl brokovnici ležící na stole. Stále klečel vedle stolu a držel zbraň podél boku.

Zpětný náraz jím otfásl a výstřel z hlavně v uzavřené místnosti byl ohromující. Dlouhý žlutý plamen osvětlil scénu jako fotografův blesk. Těžký úder zasáhl Ruby do zad. Na tak malou vzdálenost se broky nerozptýlily, a tak proletěly páteří a pánví. Vytrhly jí břicho a odhodily ji stranou ke stěně.

Sjela dolů do sedu, tváří v tvář Benedictovi, v kožichu, který se vpředu rozletěl a odkryl ji. Benedict ještě na kolenou sledoval puškou její pád a vystřelil z druhé hlavně. Krátce zahřmelo a plamen z výstřelu znovu osvětlil pokoj. Vystřelil možná ještě z menší vzdálenosti než poprvé. Zasáhl ji rovnou do jejího překrásného zářivého obličeje.

Benedict stál v garáži opřený čelem o studený kov rolls-royce. Brokovnici držel stále v rukou a kapsy měl nacpané náboji, které zvedl z podlahy, když opouštěl studovnu. Prudce se třásl jako ve vysoké horečce. "Ne!" bědoval, opakoval to jediné slovo znovu a znovu, opíraje se o velké auto. Nesouvisle se zadrhoval, před očima ten masakr, který způsobil. Potom začal zvracet, stále opřený o auto. Do vši té hrůzy se přimíchalo ještě brandy. Když se vyzvracel, byl stále ještě slabý, ale stabilnější. Otevřeným oknem vhodil pušku na zadní sedadlo rollse a roztřeseně nasedl za volant. Seděl tam skloněný a vládu nad ním začínal přebírat pud sebezáchovy. Zdálo se mu, že existuje jen jedna cesta úniku, která je stále otevřená.

Wild Goose směřovala tam, kde ho nikdo nedostane - na oceán, možná do Jižní Ameriky, a ve Švýcarsku má peníze. Nastartoval rolls a vycouval z garáže. Prudké stočení pneumatik na betonu doprovázel modrý kouř ve světlech reflektorů. Mercedes se ploužil v hustém písku, světla se snažila bezvysledně pronikat jasnou oranžovou mlhou prachu, který švihl vpředu přes cestu.

Horký vítr plný písku házel vozem, rozkolébal ho tak, že musela zastavit. Tracey seděla za volantem a hleděla dopředu, oči ji pálily a řezaly únavou a slidovým prachem. Z hlavní cesty k pobřeží byla tato cesta pro landrovery jediným pozemním přístupem ke Cartridge Bay. Projela stovky mil klikaté cesty, tvořené hlubokými písečnými brázdami a rozbitými kameny tam, kde protínala jedny z mnoha skalních hřebců.

Chladič mercedesu zuřivě vařil, protože byl přetopený v suchém větru, a úporný záběr pohonu zamlel koly v hustém písku. Na některých místech Tracey sledovala cestu jen podle toho, že projížděla mezerami mezi zakrslou pouštní buší sahající po kolena. Každou chvíli padaly přes cestu ulomené větve jako vyděšená zvířata. Chvilí si byla jistá, že přejela odbočku a zabloudila bez cíle do pouště, potom ji uklidnilo, když se před ní ve světle reflektorů objevila dvojí stopa.

Jednou vyjela z cesty a mercedes zůstal okamžitě stát, motor řval a kola bezmocně prokluzovala v měkkém písku. Musela vystoupit z vozu a holýma rukama vyhrabat písek zpod kol a nacpat do vydlabaných jam větve laskavce, aby se kola měla o co vzepřít. Téměř plakala úlevou, když mercedes těžce vyjel zpátky na cestu. Pomalé svítání prorazilo oblaka prachu, a tak Tracey vypnula světlomety a pokračovala v jízdě. Náhle a zcela nečekaně se před ní vynořily hlavní budovy Cartridge Bay. Byla na místě.

Vystoupila z mercedesu a utíkala k ubytovnám. Na její naléhavé bušení předák otevřel dveře a užasle na ni civěl, než ji pozval dovnitř. Tracey ihned přerušila jeho otázky svým dotazem.

"Kde je Wild Goose?"

"Zavezla pana Lanceho ke Kingfisheru, ale teď už je zpátky, kotví u mola."

"Hugo Kramer, kapitán?"

"Je na palubě ve své kajutě."

"Díky."

Tracey ho opustila, s námahou otevřela dveře proti větru a vběhla do bouře. Wild Goose se kolébala ve svém kotvišti, přivázaná silnými lany ke kůlům, pohupovala se sem a tam a házela sebou při nárazech větru. K palubě byla přistavena lodní lávka a v kulatých okýnkách svítila světla. Tracey vstoupila na palubu. Hugo Kramer přišel ke dveřím kabiny ve zmuchlaném pruhovaném pyžamu. Tracey se kolem něho protáhla dovnitř.

"Vy jste zavezl Lance na Kingfisher?" Otázka zněla ostře a nervózně.

"Ano."

"Vy idiote, nevšiml jste si, že se něco děje? Panebože, proč by jinak letěl i přes takové počasí?"

Hugo na ni civěl a Tracey instinktivně vycítila, že to, co jí Ruby řekla, je pravda.

"Nevím, o čem mluvíte," vyhrkl.

"Dozvíte se to, samozřejmě, až budeme všichni sedět za mřížemi - budeme mít patnáct dlouhých let na úvahy o tom. Lance na to přišel, vy hlupáku, musím ho zastavit. Odvezte mě na Kingfisher."

Byl zmatený - a bál se.

"Nevím nic o..., " začal Hugo znovu.

"Neztrácejte čas," smetla Tracey ostře jeho námitky.

"Zavezte mě na Kingfisher."

"Váš bratr - kde je? Proč nepřijel?"

Tracey předpokládala tuto otázku.

"Lance ho těžce zranil. Je v nemocnici. Poslal mě."

Konečně Huga přesvědčila.

"Krucí!" zaklel. "Co budeme dělat? Ta bouře - možná že se mi podaří dostat vás tam, ale nemůžu opustit Wild Goose. Moje posádka ji neumí ovládat na takovém moři. Co tam můžete dělat sama?"

"Vemte mě tam," řekla Tracey. "Dostaňte mě na palubu Kingfisheru a můžete se vrátit. Ten Ital Caporetti a já se postaráme o Lanceho. V téhle bouři můžou vlny člověka smést přes palubu velmi lehce."

"Ja." Hugův obličej zazářil úlevou. "To je ono. Ital."

A sáhl po nepromokavém oděvu pověšeném na přepážce. Když si ho navlékal přes pyžamo, pohlížel na Tracey s novým respektem.

"Vy," řekl. "Nevěděl jsem, že v tom jedete taky."

"Myslel jste si snad, že já a bratr budeme stát proti sobě a necháme si cizincem vzít naše dědická práva?"

Hugo se ušklíbl.

"Jste skvělá, říkám to jen vám. Opravdu jsem to netušil."

A vyšel na můstek.

Johnny Lance a Sergio Caporetti stáli bok po boku na můstku Kingfisheru. Loď na přídi nabírala velké zelené vlny, pevné stěny vody, a vítr rozprašoval spršku, která kropila armovaná skla oken na kabině můstku. Předcházejícího večera vytáhl Kingfisher kotevní řetězy a opustil velké žluté bóje, které se kolébaly na svých kotevních lanech. Osvobodil se ze svého otroctví. Byl navigován počítačem, udržoval své postavení nad mořským dnem proti vlnobití a větru a používal k tomu motoru a kormidla.

"To není dobré," promluvil Sergio zasmušile. "Přibližujeme se příliš blízko ke skalám. Srdce mě bolí, když to vidím."

Oblaka prachu se nedostala přes divoké kvílení větru daleko do moře. Viditelnost byla na míli nebo více, docela to stačilo na to, aby se ukázaly dvě zadumané temné masy ostrovů Thunderbolt a Suicide. Bouří rozběsněné vlny se o ně rozbíjely, bílá sprcha tryskala dvě stě stop vysoko na temnou oblohu, potom sklouzla dolů a odhalila zářivě bílou skálu.

"Udržte ho," hřimal Johnny.

Dvakrát během noci změnili pozici, pokaždé blíže ke kraji úžiny mezi dvěma ostrovy. Kingfisher bojoval udatně, aby obstál v boji proti zákeřnému proudu, který násobily vlny a vítr. Johnny nechtěl v zálivu provádět zbytečně rozsáhlé práce. Chtěl jen vzít vzorky z naleziště, jen tolik, kolik mu dovozoval zbývající čas. Bouře ho nemohla zastavit - protože Kingfisher byl sestaven pro práci v ještě horších podmínkách, než byly tyto. Jeho zařízení s kompenzační hadicí udržovalo hlavu rypadla na dně i přes kolébání trupu.

"Uklidni se, Sergio." Johnny trochu změkl. "Počítač je spolehlivý."

"Zatracený počítač, nemá oči, aby viděl tamty skály. Já, já mám oči - a srdce se mi zastavuje."

Dvakrát během té noci sešel Johnny dolů, aby zjistil, jaký je výtěžek. Odpověď byla pokaždé stejná - ani jeden kámen přes čtyři karáty a velmi vzácně několik dalších.

"Projdu to celé. Sleduj ho," řekl Johnny Sergiovi, a vrávoraje při houpání lodi, vešel do dveří za můstkem. Zastavil se u obrazovky, přenášející obraz z počítače na můstek, a viděl, že Kingfisher provádí primární fázi a všechna oddělení pracují normálně. Prošel kolem obrazovky a naklonil se nad stůl s mapou. Mapa pobřeží Jihozápadní Afriky mezi Luderitzem a Walvis Bay byla přišpendlena k desce. Měření provedené Wild Goose bylo označeno tužkou a profil prostoru zjištěného Kingfisherem kolem ostrovů byl pečlivě zakreslen.

Johnny zvedl pár odpichovátek a civěl mrzutě na mapu. Najednou se v něm zvedla vlna hněvu na ta dvě jména. Tolik si od nich sliboval a splnil tak málo. Hleděl upřeně na jména Thunderbolt a Suicide, vytištěná kurzívou mezi spleť čísel, a jeho vztek se změnil v slepou nenávist. Špičky odpichovátek zabodl do mapy a zuřivě škulbl jednou a podruhé, takže na mapě zůstala trhlina ve tvaru kříže. Tento malý akt zuřivosti zahnal jeho vztek.

Zrozpačitěl, bylo to zbytečné, dětinské gesto. Snažil se uhladit okraje cárů a najednou prsty nahnátly nějaký další papír, který snad někdo strčil pod mapu. Dírou v mapě vytáhl útržek ven. Hleděl na výjezd z počítače, řady čísel. Arch byl nadepsán: KAMINIKOTUV SEKUNDÁRNÍ PROGRAM. Zkoumal ho, zmatený podpisem, ale poznal, že čísla patří k jeho počítači. Písmo bylo špičaté, podobné Caporettiho rukopisu.

Nejjednodušší způsob, jak rozřešit tuto záhadu, bylo zeptat se přímo Sergia. Johnny se vydal zpět k můstku.

"Šéfe," zvolal Sergio úzkostně, když Johnny vstoupil do dveří. "Podívejte se!" Ukazoval před sebe do bouře a Johnny k němu přistoupil. "Wild Goose." Sergio identifikoval malé plavidlo, které se z pološera střídavě kymácivě ponořovalo a vynořovalo směrem k nim.

"Co tady, k čertu, dělá?" divil se Johnny polohlasně. Wild Goose se na dlouhé vteřiny ztratila za stěnami zeleného moře, potom se znovu nepřírozně zdvihla a ukázala červenou barvu svého dna, když se vyhoupla na nejvyšší vlnu. Voda se vyvalila z palubních odtoků, než se lod vrhla střemhlav dolů z příkrého svahu další vlny a zaryl svůj nos hluboko do zpěněné vody. Připlouvala rychle, stáčená větrem, a začala se přibližovat k spodní části zádě Kingfisheru.

"Na co si to, k čertu, hraje?" rozčilil se Johnny a potom s údivem spatřil štíhlou postavu, která se odtrhla od kormidelny Wild Goose a běžela na bok co nejbližší Kingfisheru.

"To je Tracey," zasyčel Johnny. Právě doběhla k zábradlí, když se přes ni převálila další obrovská vlna a zalila ji. Johnny čekal, že ji to spláchne do moře, ale byla tam stále, přimknutá k zábradlí. Johnny nacpal záhadný papír do kapsy, rozrazil dvířka můstku a sešplhal po ocelovém žebříku na palubu. Posledních deset stop seskočil, a jakmile se ocitl dole, hned vyrazil. Doběhl k boku a naklonil se dolů, aby se podíval na Tracey, připomínající napůl utopené kotě.

"Neskákej," ječel. "Běž zpátky. Nezkoušej to."

Něco zakřičela a její odpověď se ztratila v další vlně, která ji zalila, a když se rozjasnilo, uviděl ji, jak se chystá přeskočit mezeru nad vzdouvající se vodou mezi oběma plavidly. Vrhla se přes okraj Kingfisheru a šplhal usilovně dolů po ocelových příčkách žebříku. Byl stále ještě deset stop nad ní, když se připravovala ke skoku.

"Neskákej," křičel zoufale.

Skočila, ale nestačila se zachytit a spadla do vražedného víru vody mezi trupy. Její hlava se vynořila, ale Johnny nad ní si byl vědom další vlny, která se na ni řítila. Vlna by hodila Wild Goose na ocelovou stěnu Kingfisheru a Tracey by byla rozdrčena. Johnny slezl posledních deset stop, jednou rukou se zavěsil a druhou ji zachytil a silou, která mu rvala svaly a klouby, vytáhl Tracey z vody zrovna ve chvíli, kdy obě plavidla na sebe narazila tak silně, že vyletěly třísky z Wild Goose a úder zanechal šmouhu odlišné barvy na ocelových plátech Kingfisheru.

Wild Goose se otočila a s hučícími motory odplouvala pryč do větru. Tracey stála uprostřed kabiny pro hosty a kolem nohou se tvořily kaluže mořské vody stékající z jejího mokrého oblečení. Tmavé vlasy měla přilepené na obličej a krku a šok a ledová voda ji roztrásl tak prudce, že nemohla mluvit. Cvakala zuby a rty měla modré zimou. Zoufale se snažila promluvit, oči nespouštěla z Johnnyho obličeje. Rychle jí stáhl mokré oblečení, jeden ručník jí přehodil přes ramena a druhým ji začal prudkým třením zahřívát záda.

"Ty blázínku," huboval ji. "Ty ses dočista pomátla."

"Johnny," zašeptala skrze drkotající zuby. "Panebože - to bylo o chlup," vztekal se na ni, když jí poklekl k nohám a masíroval je.

"Johnny, poslouvej."

"Drž klapačku a vysuš si vlasy."

Pokorně ho poslechl. Johnny přešel k truhle a vytáhl teplý vlněný svetr. Když jí ho přetáhl přes hlavu, sahal jí až ke kolenům. Přestala se třást.

"No tedy," řekl a vzal ji neohrabaně kolem ramen. "K čemu to všechno, k čertu, je?"

A tak mu vyprávěla, slova jí spěšně proudila z úst jako voda z prolomené přehrady. Potom vybuchla v pláč a stála tam opuštěně v mohutném svetr s mokkými vlasy, zplihle visícími na ramena, vzlykala, jako by jí mělo puknout srdce. Johnny ji vzal do náruče. Tracey dlouho vychutnávala tuto chvíli v jeho teplém a silném objetí, ale ona první se také odtáhla.

"Udělej něco, Johnny," zapřísahala ho hlasem stále zastřeným slzami. "Zastav je. Nesmíš je s tím nechat

utéct."

Prešel zpět k truhle, a zatímco hledal oblečení, které by se na ni hodilo, probíral v mysli horečně historku, kterou právě slyšel. Díval se, jak vklouzává do modrých seržových kalhot a utahuje si je v pase provazem. Ohrnula si nohavice a strčila je do teplých vlněných ponožek, než si obula vysoké boty do vody, několik čísel větší než její noha.

"Kde začneme?" zeptala se a on si vzpomněl na útržek z programu. Vylovil ho z kapsy a položil na stůlek před kavalcem. Rychle přejížděl očima sloupce cifer. Jeho první odhad byl správný. To byl program pro jeho počítač.

"Zůstaň tady," nařídil Tracey. "Ne," odpověděla okamžitě a Johnny se usmál. "Poslechni. Jdu jen nahoru na můstek a zadám jim spoustu práce. Vráťím se pro tebe, slibuji. Nic ti neujde."

"Jak je na tom, šéfe?" zeptal se Sergio Caporetti a jeho zájem byl nefalšovaný. Johnny si uvědomil, že kapitán se snaží odhadnout důvod Traceyina šíleného pokusu a že ho to asi silně rozrušilo.

"Strašně se klepe," odpověděl Johnny.

"Co tím myslíš? Skoro se mohla stát potravou pro ryby."

"Nevím," řekl Johnny. "Chci, abys tady převzal velení. Udržuj Kingfisher v chodu. Uložím ji do postele - řeknu ti, co se děje, hned jak to zjistím."

"O. K., šéfe."

"Jo a, Sergio - dávej pozor na tamty skály. Nenech k nim loď připlout moc blízko."

Johnny pohotově vybíral silný důvod, aby byl Sergio nucen setrvat na můstku. Johnny ho opustil a sešel dolů. Zastavil se jen v kabině pro hosty.

"Jdeme."

Tracey ho následovala, vrávorajíc při kolébání Kingfisheru na rozbouraném moři. Když slezli pod druhou palubu, dostali se k místnosti s počítačem. Johnny odemkl těžké ocelové dveře, a jakmile Tracey prošla, znovu je zamkl. Tracey se opřela o lodní přepážku a dívala se, jak se Johnny usazuje u displeje a studuje zmuchlaný papír. Vysázel první řádek čísel na klávesnici. Počítač okamžitě zaprotestoval.

"Manipulační chyba," napsal na obrazovku.

Johnny ignoroval jeho popření a vysázel druhý řádek. Tentokrát byla odpověď důraznější.

"Žádný postup. Manipulační chyba."

A Johnny napsal další řádek cifer. Předpokládal, že kdokoliv instaloval tento program do paměti počítače, určitě do něj umístil série bloků, aby předešel náhodnému odhalení. Znovu se objevil protest.

"Manipulační chyba."

A Johnny zamumlal: "Třikrát, než kohout zakokrhá," a vnesl do napjaté atmosféry absurdní biblické ladění. Vysázel poslední řádek čísel a protest z obrazovky zmizel. Skříňka zacvakala jako obrovský krab, potom se najednou objevily řádky.

KAMINIKOTŮV SEKUNDÁRNÍ DOBÝVACÍ PROGRAM. INSTALOVÁN V ŘÍJNU 1969 V LAS PALMAS PANEM HIDEKI KAMINIKOTO. DOKTOR VŠD. TOKIJSKÁ UNIVERZITA.

Tento malý Japonec nedokázal odolat tomu, aby se na svém velelidle vlastnoručně nepodepsal. Tracey a Johnny se hrbili nad obrazovkou. Když počítač začal podávat svou zprávu, fascinovaně na ni civěli. Uváděl propočet hodin práce a váhu šterku zpracovaného během té doby. Dále hlásil váhu koncentrátů získaných v hydrocyklonu a nakonec v sériích sloupců vytiskl váhy a velikosti všech diamantů dobytých z moře. Velký modrý stál v čele a Tracey se beze slova dotkla ukazovákem cifry 320. Johnny s úšklebkem přikývl. Počítač končil tím, že podal celkový součet vytěžených karátů, a Johnny poprvé promluvil.

"Je to pravda," řekl tiše. "Nezdálo se to možné - ale je." Cvakot a hučení počítače se ztišilo a obrazovka zůstala prázdná. Johnny se narovnal v židli. "Kam to mohli dát?" zeptal se sám pro sebe, když probíral rychle dobývací zařízení. Vstal a zahleděl se kukátkem z olověného skla do oddělení s rentgenem "Musí to být tam, kde je hydrocyklon a sušička." Mluvil polohlasně. "Mezi sušičkou a rentgenem." Potom zalovil v paměti a vzpomněl si na úpravu v konstrukci, na kterou se chtěl zeptat, ale zapomněl na ni. "Inspekční dvířka v dopravním tunelu!" udeřil pěsti do dlaně. "Posunuli inspekční dvířka! To je ono! Je to v tunelu s dopravním pásem." Když odemykal ocelové dveře, ruce se mu třáslly spěchem.

Sergio Caporetti pochodoval po můstku jako chycený medvěd, bafal ze svého doutníku tak zuřivě, že z jeho špičky létaly jiskry. Větr hladově kvílel kolem kormidelny a vlny ze severu stále postupovaly. Najednou se rozhodl a otočil se ke kormidelníkovi.

"Hlídej tamty pitomé skály - dívej se na ně dobře."

Kormidelník přikývl a Sergio se protáhl navigační místností do své kabiny. Zamkl za sebou dveře a přešel ke stolu. Nemotorně otevřel klíči spodní zásuvku stolu, sáhl pod hromadu krabic doutníků a vytáhl plátěný pytlík. Vážil ho zamyšleně v ruce, díval se po kabině a hledal bezpečnější místo pro skrýš. Skrze plátno pytlíku cítil nepravidelný povrch kamenů.

"Ten Johnny je chytrý hajzlík," bručel pro sebe. "Musím najít lepší místo." Potom se rozhodl. "Nejlepší místo bude tam, kde je budu mít pořád." Rozepnul sako a napsal pytlík do náprsní kapsy. Zase knoflíky zapnul a poklepal po bouli na svém srdci. "Fajn!" řekl. "Dobrý!" A zvedl se od stolu. Spěchal zpátky, odemkl dveře navigační místnosti a zamířil k můstku. Uprostřed místnosti se zastavil a otočil hlavu k obrazovce přenášející zprávy počítače.

Bzučák zněl jako chřestýš a červená žárovka, která upozorňovala na nový postup, jemně blikala. Sergio se se strachem přiblížil k obrazovce a zastavil se nad ní. Stačil mu jediný pohled. Přeběhl do navigační místnosti. Uviděl trhlinu v mapě. "Mamma mia!" Urval tlustý potrhaný papír a hledal pod ním. Poodstoupil od stolu a bouchl se pěstí do

hrudi. "Blbče!" řekl. "Idiote!" Strávil deset vteřin spíláním, potom se rozhlížel po zbrani. Kliku na zajištění kabiny tvořila dvanáctipalcová ocelová závera s velkou masivní hlavou. Vytáhl závlačku a závoru uvolnil. Spustil ji za pás kalhot.

"Jdu dolů," řekl kormidelníkovi stroje a zamířil dolů po schůdcích. Rychle se pohyboval po lodi, udržuje rovnováhu v tom kolébání a houpání. Když dorazil na nejnižší palubu, šel mnohem ostražitěji, plížil se tiše kupředu, teď už se železem v ruce. Vždy po několika krocích se zastavil, aby se zaposlouchal, ale jen trup Kingfisheru ve vlnobití sténal a šuměl. Neslyšel žádný jiný zvuk. Přikradl se ke dveřím místnosti s počítačem a opatrně nakoukl malým okýnkem. Nikdo tam nebyl. Zkusil

otevřít, ale bylo zamčeno. Potom uslyšel hlasy z otevřených dveří tunelu s dopravním pásem za sebou. Rychle k nim přešel a přimáčkkl se k zárubni. Johnnyho hlas zněl tlumeně a nezřetelně.

"Tady je další poklop. Podej mi půlcoulový klíč z bedny s náradím."

"Jak vypadá půlcoulový klíč?"

"To je ten velký. Číslo je na něm vyryto."

Sergio jedním okem nakoukl do dveří. Poklop z inspekčních dvířek v dopravním tunelu byl sundaný a Traceyina hlava vyčnívala z otvoru. Bylo jasné, že Johnny je tam uvnitř a že našel tajný prostor. Tracey vystrčila hlavu z otvoru úplně a Sergio se tiše odplížil a pohlédl do spojovací chodby. Bedna s náradím byla přišroubovaná k přepážce pod schodištěm vedoucím z poschodí nad nimi. Otočil se a prudce zahrnul za roh chodby.

Tracey vylezla z tunelu a přešla k bedně. Otevřela dvířka a pohlédla na seřazené lesknoucí se náradí, každé připevněné bezpečně ke své přihrádce. Zatímco stála před bednou, úplně zaujatá hledáním půlcoulového klíče, Sergio vyšel z úkrytu a přikradl se potichu za ni. Zvedl ocelovou závoru a postavil se na špičky připravený udeřit. Tracey si tiše něco zabrumlala pro sebe, rychle předklonila hlavu a přehrabovala se v klíčích - a Sergio věděl, že úder by jí roztříštil lebku. Snažil se na nic nemyslet a namířil přesně na temeno hlavy. Vzchopil se, napřáhl. Najednou se zarazil. Celý ztuhl. Vteřina v tu chvíli trvala jako hodina. Nemohl to udělat. Tracey našla s výkřikem uspokojení, co hledala. Než se zvedla od bedny, Sergio uskočil znovu do úkrytu a Tracey spěchala zpátky do tunelu s dopravníkem.

"Mám to, Johnny," informovala do otvoru.

"Přines mi to. Dělej, Tracey. Sergio bude mít podezření," křikl na ni.

Tracey si vyhrnula obrovské kalhoty a proklouzla otvorem. Po rukou a kolenou se k němu připlazila. V úzkém tunelu bylo těsno a horko. Podala mu klíč.

"Drž baterku," nařídil.

Vzala ji od něho a směřovala proud světla na víko, zatímco Johnny odstranil uzávěrové šrouby a poklop odsunul. Lehl si na bok a zadíval se dovnitř.

"To je kontejner na třídění," broukl a vlezl dovnitř. Chvilku bojoval se svorkami, potom pomalu zvedl nerezovou nádobu. V ten okamžik se Kingfisher zvedl a ponořil se do nečekané vlny, takže Johnnymu všechno vyklouzlo z prstů. Vysypaly se diamanty. Padaly v kaskádách před nimi, blýskavá sprcha kamenů všech velikostí a barev. Některé uvízly v Traceyinyh stále ještě vlhkých vlasech, zbytek se kutálel a poskakoval a sypal se kolem nich, zachycoval světlo z baterky a odrážel ho zpět jako paprsky slunečního světla.

"Jéje!" zajíkla se Tracey ohromením a rozesmála se Johnnyho výkřiku nadšení. Leželi bok po boku a prohrabovali se a kochali pokladem, který se kolem nich sypal.

"Podívej se na ten," jákala Tracey. "A tenhle."

Šíleli nadšením, ruce plné diamantů. Objímali jeden druhého, líbali se a smáli jeden druhému do úst. Johnny vystřízlivěl první: "Pojď. Rychle odtud."

"A co diamanty?"

"Nech je. Bude dost času později."

Plazili se tunelem zpět za smích a výkřiky a jeden po druhém se vynořili v oddělení s dopravním pásem. Zatímco si rovnali oblečení a popadali dech, Tracey se zeptala: "A co teď?"

"Nejprve musíme hošánka Sergia zavřít pod zámek a jeho posádku taky." Johnnyho obličej ztvrdl. "Ti zavšivení hajzlové," dodal vztekle.

"Potom?" zeptala se Tracey.

"Potom zvedneme kotvy a poplujeme s Kingfisherem zpět do Cartridge Bay. Potom zavoláme rádiem policii. Musíme zúčtovat s tím gangem bastardů - včetně tvého milovaného bratříčka."

Johnny se vydal ke dveřím a zeptal se, když přešel palubu: "Proč jsi zamkla dveře, Tracey?"

"Nezamykala jsem," odpověděla a doběhla ho rychle.

Johnnyho výraz se změnil. Rozběhl se k těžkým ocelovým dveřím a vrazil do nich celou svou vahou. Ani se nepohnuly. Prudce se otočil obličejem ke dveřím, které vedly do oddělení s hydrocyklonem. Byly taky zamčeny. Přešel místnost, rozehl se a celou svou silou nalehl na kliku. Zbytečně. Nakonec se vrátil a divoce se rozhlížel po dlouhé úzké kabině. Nebyl tady žádný další otvor, žádný poklop nebo průhled - nic kromě malého čtvercového kukátka uprostřed ocelových dveří, které vedly do místnosti s hydrocyklonem vzadu. Kukátko tvořilo třípalcové armované sklo, stejně silné jako ocel, do které bylo zasazeno. Podíval se do něj. Vysoký hydrocyklon sahal od podlahy ke stropu a dominoval místnosti. Ocelové potrubí, kterým přitékal štěr z mořského dna, proráželo strop paluby nad ním, ale místnost byla prázdná. Johnny se pomalu otočil k Tracey a položil jí ruku na ramena.

"Mám dojem, že teď jsme v tom po uši."

Když Sergio zavřel a zamkl obojí dveře, které vedly do oddělení s dopravním pásem, vylezl zase na můstek. Kormidelník se na něho zvědavě podíval.

"Jak je paní?"

"Fajn," vyštěkl na něj Sergio. "Je v bezpečí." A potom s nepotřebnou prudkostí: "Starej se o sebe, jo? Kdo je tady kapitánem?"

Překvapený kormidelník rychle obrátil pozornost zpátky k bouři, která kolem nich stále zuřila. Sergio začal pochodovat po můstku sem a tam, zkušeně a lehce udržoval rovnováhu v tak silném houpání lodi. Jeho jemný dětský obličej se chmurně mračil. Bafal z jednoho se svých doutníků. Celou svou duší Sergio nyní litoval, že se dal vtáhnout do této záležitosti. Přál si, aby nikdy neslyšel jméno Kingfisher. Měl raději vložit všechny své životní naděje kamkoliv jinač, sedět v Ostii zády k moři, srkat grappu a dívat se na holky, které procházejí kolem. Impulzivně trhl a vnějšími dveřmi na

můstek a vyšel na nechráněný bok. Větr ho bičoval a rval mu vlasy. Vytáhl z náprsní kapsy plátěný pytlík.

"To je ten problém," mumlal a díval se na pytlík ve svých rukou. "Prokleté malé kamínky." Napřáhl ruku dozadu jako nadhazovač baseballu s rozhodnutím mřít pytlík do toho syčícího zeleného moře pod sebou, ale zase to gesto nemohl dokončit. V duchu proklínal sám sebe. Obrátil se, schoval diamanty a vrátil se do kormidelní.

"Zavolej spojaře," nařídil a kormidelník rychle sáhl po hlásiči. Spojář dorazil k můstku, očima mžoural jako sova a zapínal si knoflíky.

"Spoj se s Wild Goose," řekl mu Sergio.

"Nebudu schopen se v téhle bouři dovolat," protestoval muž a hleděl do bouře.

"Zavolej ji," Sergio se k němu hrozivě přiblížil.

"Volej, dokud se neozve."

Wild Goose se vkymácela a ukolébala do rozbouřeného průlivu Cartridge Bay a rychle si razila cestu do útočiště kanálu. Hugo oddechoval a uvažoval o předešlých událostech. Plavba od ostrovů Thunderbolt a Suicide byla dlouhá a namáhavá. Stále měl ještě stísněný pocit. Doufal, že dívka si s Lancem poradí. Ten Lance je tvrdý chlapík. Hugo si přál, aby mohl plout s ní a ujistit se, že ho zvládla. Sedět patnáct let, to byla pekelně dlouhá doba - až by ho pustili, bylo by mu skoro padesát.

Hugo pozoroval značky průliv, které se vynořily z mračen prachu jako milníky, až před sebou rozeznal obrys mola a budovy přístavu. Na molu spatřil postavu přikrčenou vedle hromady sudů s naftou. Huga zamrazilo v zádech. Snažil se proniknout pohledem až na molo.

"Kdo to, k čertu, je?" hádal nahlas.

Postava se narovnála, udělala pár kroků vpřed a postavila se na okraj mola. S nepokrytou hlavou, oblečený ve zmuchlaném vycházkovém obleku a v jedné ruce brokovnici, stál muž. Uplynulo několik dalších vteřin, než ho Hugo poznal. "Bože! To je šéf!" Hugo ucítil v žaludku a v hrudi palčivý pocit na poplach a zatajil se mu dech.

Benedict van der Byl skočil na palubu Wild Goose ve chvíli, kdy se dotkla mola.

"Co se stalo?" vyzvídal Benedict, když se vklébal do kormidelní.

"Myslel jsem, že jste v nemocnici," odpověděl Hugo.

"Kdo ti to řekl?"

"Vaše sestra."

"Tys ji viděl? Kde je?"

"Odvezl jsem ji na Kingfisher. Jak jste řekl. Šla si to vyřídit s Lancem."

"Vyřídit s Lancem! Ona drží s ním, ty idiote, ne s námi. Všecko ví. Všecko!"

"Řekla mi," Hugo se zděsil.

Ale Benedict ho rychle přerušil.

"Všecko je venku. Musíme se zdejchnout. Řekni posádce, ať naloží tyhle sudy s naftou do nákladového prostoru. Co ale zásoby vody?"

"Plné."

"Jídlo?"

"Máme dost zásob."

"Na jak dlouho?"

"Tři týdny - přinejhorším čtyři."

"Díky Bohu za to." Benedict se uklidnil. "Tahle bouřka potrvá další tři dny - musíme vyrazit. V ní nás nikdy nenajdou. Do té doby, než se vyjasní, budeme už dávno vědu."

"Kam poplujeme - do Angoly?"

"Bože, ne! Musíme se pořádně zašít. Jižní Amerika."

"Jižní Amerika!"

"Ano - dokážeme to, máme dost paliva."

Hugo chvíli mlčel, snažil se strávit tu myšlenku.

"Dokážeme to," opakoval Benedict.

"Ano." přikývl Hugo. "Dokážeme to," souhlasil zamyšleně.

Poprvé se na Benedicta podíval blíže. Viděl, že je v silném stresu, švestkově modré oči podlité krví zapadaly do očních důlků, bradu zarůstal nový tmavý vous a měl hrůzyplný uštváný výraz jako nějaké zvíře na úprku. Byl celý pokrytý prachem a na přední části saka měl něco, co vypadalo jako vysušené zvratky.

"Ale co budeme dělat, až se tam dostaneme?"

Poprvé od té doby, co se poznal s Benedictem, cítil převahu. Teď byl čas zúčtování a uzavírání dohod.

"Přistaneme někde u nějakého opuštěného místa, tam se vyložíme a zmizíme."

"A co prachy?"

Hugo mluvil opatrně. Pohlédl dolů na pušku. Benedictovy ruce na zbrani byly neklidné a nervózní.

"Peníze mám."

"Kolik?" zeptal se Hugo.

"Dost." Benedict opatrně zamrkal.

"Pro mě taky?" dorážel Hugo a Benedict přikývl.

"Kolik pro mě?" pokračoval Hugo.

"Deset tisíc."

"Liber?"

"Liber," souhlasil Benedict.

"To je málo." Hugo zatřásl hlavou. "Potřebuju víc."

"Dvacet."

Benedict zvedl nabídku, ale věděl, že si s ním hraje jako kočka s myší. Ruby ležela zohavená v jeho studovně, síť se již pravděpodobně kolem něho stahuje.

"Padesát," řekl Hugo rozhodně.

"Tolik nemám."

"Na koho si to hrajete, vážený pane!" zasípal Hugo. "Celé roky jste si hrabal na náš účet." Benedict namířil hlavně brokovnice jednoznačně na Hugovo břicho.

"No tak, jen pokračuj," zašklebil se na něj Hugo, obraceje albínské oči pohrdavě nahoru.

"Udělej to a budeš muset tuhle kánoí pádlovat. Chceš to zkusit? Chceš najet přídi na mělčinu ještě tady v zálivu - jedině tak daleko by ses sám dostal."

Benedict vztekle otočil hlavně stranou.

"Padesát," souhlasil.

"Dobře!" řekl Hugo bryskně.

"Vypadněme už, doprdele, odtud."

Wild Goose se vzdálila od pevniny a vysokých oslepujících mračen prachu. Vlny se vzdouvaly jedna za druhou, šplouchaly pod její zádi a urychlovaly plavbu na západ a ostré skučení větru v lanoví na ni křičelo, aby si pospíšila.

"Proč nejdete dolů a nezchrupnete si?" zeptal se Hugo.

Benedict, který neúnavně zůstával v přeplněné kormidelně, ho rušil. Benedict návrh ignoroval.

"Zapni rádio," řekl.

"Proč? Nic na něm nechytíte."

"Už jsme pryč z prachu," odpověděl Benedict. "Možná se nám podaří zachytit policejní zprávu."

Představa Ruby v myšlenkách byla stále živá. Chtěl vědět, jestli už ji našli. Cítil, jak se mu opět zvedá žaludek. Ta hlava - ó, Bože - ta hlava! Rychle přešel k vysílači a zapnul ho.

"Ještě tam nic nechytíte," řekl Hugo, ale Benedict otáčel knoflíky a zoufale hledal rádiové vlny. Rádio praskalo a skřípalo tak, že to Hugo nemohl vydržet.

"Vypněte to," vyštěkl a v tu chvíli ho přerušil hlas.

"Wild Goose," řekl hlas z reproduktoru docela zřetelně. Benedict chňapl dychtivě po knoflíku a točil jím. Hugo k němu rychle přistoupil.

"Ozvěte se, Wild Goose. Tady je Kingfisher. Opakuji, ozvěte se Wild Goose -"

Benedict a Hugo pohlédli jeden na druhého.

"Neodpovídejte," řekl Hugo, ale ani se nepohnul, aby zasáhl, když Benedict zvedl mikrofon z vidlice.

"Kingfishere, tady je Wild Goose."

"Zůstaň na příjmu, Wild Goose," odpověď přišla okamžitě. "Zůstaňte na příjmu, tady kapitán Caporetti."

"Wild Goose je na příjmu."

Hugo chytil Benedicta za rameno a jeho hlas byl rozhněvaný a nejistý.

"Kašlete na to, nebuďte hlupák."

Benedict setřásl ruku a Sergiův hlas zaduněl z reproduktoru.

"Tady Caporetti - kdo tam?"

"Žádná jména," upozornil ho Benedict.

"Kde máš své hosty?"

"Jsou v bezpečí - pěkně izolovaní."

"V bezpečí? Jsi si jistý? Oba dva jsou izolovaní?"

"Si. V bezpečí a zajištění."

"Zůstaň na příjmu."

Benedict se skláněl nad přístrojem a myšlenky se mu rychle honily hlavou. Johnny Lance byl v jeho moci. To je poslední šance, jakou bude mít. V mysli se mu rýsoval plán, který rychle dostával konkrétní podobu.

"Diamanty. Caporetti má diamanty. Jen ten Velký modrý samotný má cenu miliónu," řekl

Hugo. "Jestli se Caporetti postaral i o ostatní - stojí to za to riskovat."

"Ano."

Benedict se obrátil, uvažoval, jak by mohl Huga zase získat. Zapomněl na diamanty!

"Stojí to za to," souhlasil.

"Jen rychle proplujeme kolem Kingfisheru - vyzvedneme Caporettilho s diamanty a vyrazíme naším směrem."
"Musím se dostat na palubu."
Benedict vyslovil svůj plán.
"Proč?" zeptal se Hugo.
"Vymazat z počítače ten program - je na něm Japoncovo jméno. Můžou ho najít. Zaplatil jsem mu v mé švýcarské bance. Najdou moje konto."
Hugo váhal.
"Žádné zabíjení - nebo něco takového. Máme toho už dost na triku."
"Co si myslíš, že jsem blázen?" odpověděl Benedict.
"Dobře, tedy," souhlasil Hugo.
"Kingfishere," promluvil Benedict do mikrofonu. "Jedeme k tobě. Přijdu k tobě na palubu, abych tu záležitost ukončil."
"Fajn."
Přes škvřčení mohli slyšet úlevu v Sergiově hlase.
"Jsem na příjmu."
Téměř dvě hodiny se Wild Goose vracela k místu, kde Kingfisher kotvil pod mlhavými bílými obrysy ostrovů, a bylo po poledni, když Hugo vmanévroval s Wild Goose na závětrnou stranu velké lodi.
"Neztrácejte čas," varoval Hugo Benedicta. "Čím dřív odtud vypadneme, tím líp pro nás."
"Budu tam asi půl hodiny," odpověděl Benedict. "Odpočíte si a počkejte na mě."
"Berete s sebou tu zbraň?" Benedict přikývl.
"Na co?"
Ale Benedict neodpověděl a podíval se k nebi. Slunce vypadalo skoro jako stopa stříbrného světla prosvítající mořským meandrem. Mlhy se hnaly větrem a nad mořem stále zuřila bouře.
"Bude vám to překážet na žebříku."
Hugo stále mluvil o brokovnici. Moc si přál od ní nějakým způsobem Benedicta oddělit, chtěl, aby mu spadla. Použití zbraně na palubě by nepříznivě ovlivnilo plány, které si Hugo vytvořil v několika posledních hodinách, plány, které braly v úvahu také trh připravený na diamanty v Jižní Americe, a zmenšení, kdyby se měl rozdělit mezi dva partnery.
"Beru ji."
Benedict pevně sevřel pažbu zbraně. Bez ní by se cítil nahý a zranitelný - a byla to část jeho osobních plánů budoucna. Benedictův mozek taky velmi pracoval během posledních dvou hodin.
"Dělejte si co chcete."
Hugo tedy rezignoval. Možná se naskytne příležitost později, během dlouhého putování přes jižní Atlantik.
"Raději už jděte."
Tentokrát se Hugův nájezd ke Kingfisheru podařil dokonale. V meziobdobí mezi obrovskými vlnami se dotkla Wild Goose přídi ocelového boku těžebního plavidla. Benedict překročil mezeru a už byl na přistávacím žebříku a u zábradlí, když se k nim začala blížit další vlna. Mávl na Huga, potom se chytil zábradlí a kymácel se od zádi směrem k můstku.
"Kde je Lance?" vybafl na Sergia v okamžiku, kdy došlápl na můstek, ale Sergio ukázal očima výstražně na kormidelníka, který zvědavě poslouchal, a zavedl Benedicta do své kajuty.
"Kde je Lance?" opakoval Benedict, jakmile se zavřely dveře.
"On a vaše sestra jsou v oddělení s dopravníkem."
"V oddělení s dopravním pásem?" zeptal se Benedict nedůvěřivě.
"Si. Objevíli Kamyho přístroj. Otevřeli poklop a vlezli dovnitř. Zavřel jsem oboje dveře a dobře je zamkl."
"Jsou tam ještě?" zeptal se Benedict, aby získal čas a zopakoval si svůj plán.
"Si. Pořád jsou tam."
"Dobrá."
Benedict přijal rozhodnutí.
"Teď poslouchej, Caporettil, uděláme to takhle. Celá věc se nám vymkla z rukou. Musíme smazat co nejvíce důkazů svědčících proti nám, jak jen to bude možné, potom se zdejchneme. Chceme utéct do Jižní Ameriky s Wild Goose. Máš ty diamanty, že?"
"Si."
Sergio poklepal po hrudi svého saka.
"Dej mi je."
Benedict napřáhl ruku a Sergio se zašklebil.
"Myslím, že se o ně postarám taky. Udržují mé srdce v chodu."
Benedict se zlostně zamračil, přimhouřil oči, ale nechtěl se zdržovat.
"Dobře."
Jeho hlas byl stále přátelský.
"Tak, a teď co musíš udělat. Půjdeš k počítači a vymažeš Kaminikotův program. Vymaž hlavně jeho jméno z paměti. Ukázal ti, jak to máš udělat?"
"Si," přikývl Sergio.
"Jak dlouho ti to bude trvat?"

"Půl hodiny, ne déle," odpověděl Sergio a Benedict zkontroloval hodinky na zápěstí, jestli bude mít dost času udělat to, co musí udělat.

"Dobře! Jdeme na to."

"Šéfe." Sergio ve dveřích zaváhal. "A co moji chlapci, moje posádka? Jsou to dobří chlapci, o ničem nevědí."

"Jsou čistí," poznamenal Benedict podrážděně. "Svolám si je teď a vysvětlím jim, žeš musel na pobřeží a že mají udržovat polohu Kingfisheru, dokud se nevrátíš na palubu. Až bouře skončí, spojí se se základnou a zjistí, že jsme zmizeli. Nic se jim nestane."

Sergio spokojeně přikývl.

"Já je teď všechny zavolám na můstek. Promluvte k nim."

Pět členů posádky se shromáždilo na můstku Kingfisheru a Sergio zmizel dole v podpalubí.

"Mluví někdo z vás anglicky?"

Na Benedictovu otázku přikývli kladně dva z nich.

"Dobře," Benedict oslovil ty dva. "Určitě se divíte tomu připlouvání a odplouvání v tomhle počasí. Chci, abyste byli všichni připraveni opustit loď. Chci, abyste si sbalili svých pět švestek - hned!"

Rychle to přeložili ostatním, a všichni se bázně zahleděli na Benedicta. Vypadal strašidelně s tím divokým pohledem a s brokovnicí pod paží.

"Dobře - jdeme na to."

Nikdo z nich neměl námitky a už se hnuli na schůdky. Benedict je sledoval po chodbě ke kajutám posádky a rychle pohlédl na hodinky. Uběhlo sedm minut. Díval se na muže před sebou. Týly jejich hlav tvořily dobré terče. Střílel takhle perličky v Namaqalandu. Když byly na zemi a utíkaly pryč od něho v hustém houfu, klekl na jedno koleno, namířil na houští hlav a sestřelil oběma hlavními polovinu hejna. Věděl, že může sejmout všech pět těchto mužů dvěma střelami. Jen nechat je trochu víc před sebou, aby se broky mohly rozptýlit. Ale vzpomněl si na Ruby a žaludek mu ztěžkl. Druhý způsob bude taky jistý.

"Stát!" rozkázal, když se všech pět mužů dostalo ke skladu s barvami. Uposlechli a otočili se k němu. Držel brokovnici tak, aby jim byl jasný jeho úmysl. Dívali se s hrůzou na zbraň. "Otevřete ty dveře."

Ukázal na sklad s barvami. Nikdo se nepohnul.

"Ty."

Benedict vybral jednoho z těch, kteří uměli anglicky. Jako zhypnotizovaný přešel muž k ocelovým dveřím a otočil zajišťovací závorou. Strčil do dveří, aby se otevřely.

"Dovnitř!"

Benedict výmluvně zagestikuloval brokovnicí. Pět mužů se neochotně namačkalo do malé komory bez oken a Benedict za nimi zabouchl dveře. Otočil zámkem a celou svou váhou zajistil závoru, aby dveře pořádně zabezpečil. Teď měl čisté pole a hodinky mu dávaly dalších dvacet minut. Spěchal dopředu, aby se ujistil, že Sergio Caporetti je stále ještě u počítače. Vběhl na schůdky ke klíčům, seskočil na palubu a nemotorně zatápal po svazku duplikátů. Odemkl dveře s nápisem: "POZOR. TRHAVINY. NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN."

Položil brokovnici na zem a sundal pětadvacetilitrový sud z regálu. Ve spěchu si zlomil nehet na jednom prstě při otevírání víka sudu, ale necítil žádnou bolest. Rozvinul šest stop jemné tmavé hmoty karamelové barvy a zavěsil si ji kolem krku. Dále vytáhl lepenkovou krabici časovaných rozbušek. Přečetl si štítek.

"Čekat čtrnáct minut. To bude stačit."

Když z krabice vytahoval čtyři rozbušky, krev z jeho zlomeného nehtu zanechávala na lepence červené skvrny. Potom zvedl brokovnici a spěchal na zád. Kvílení, připomínající zvuk tryskového motoru, zesilovalo a ohlušovalo ho, čím více se k němu přibližoval.

Tracey se stočila na holé železné podlaze a pod hlavu si dala Johnnyho sako. Usnula vyčerpaná a spala hlubokým spánkem, jako když ji do vody hodí. Každých několik minut přerušil Johnny neúnavné hlídkování v jejích vězení, aby se nad ní zastavil a díval se na její nehybnou postavu. Starostlivý výraz trochu změkkl pokaždé, když pozoroval její krásný bledý obličej. Jednou se nad ní sklonil a něžně zvedl pramen tmavých vlasů z tváře, než pokračoval ve svém pochodování sem a tam po úzké kabině. Když došel ke dveřím, nakoukl do malinkého okýnka. Usilovně se snažil vyrazit sklo jedním z klíčů. Alespoň rozbít okýnko, aby zavolal o pomoc, ale jeho snahy tlusté armované sklo nepoznamenaly. Z kabiny nebylo úniku.

Johnny zkusil už všechny možné způsoby. Otvory pro dopravníkový systém byly ucpány na jednom konci pecí a na druhém pohyblivým strojním zařízením, které by úplně rozdrtilo každého, kdo by byl do něho vtažen. Bylo chráněno klecí. Johnny byl také v klecí. Znovu se zastavil před kukátkem, ale tentokrát se vrhl ke dveřím se sevřenými pěstmi. Ocelová deska seděla kůži z jeho kloubů, jak do ní bušil, a bolest ho přivedla k rozumu. Přitiskl obličej ke sklu a spatřil, jak Benedict van der Byl vstupuje do dopravníkového oddělení a bez toho, že by pohlédl do okýnka, přechází k hydrocyklonu.

Benedict odložil stranou brokovnici, kterou nesl, a chvilku stál a díval se na tlusté ocelové potrubí, kterým protékal štěrk dolů z palubních čerpadel nahoře. Když sundal z krku dlouhé lano z jakési hmoty, Johnny přesně věděl, co chce udělat. Hleděl fascinovaně, jak Benedict leze na ocelový žebřík na jednu stranu hydrocyklonu. Jednou rukou se zavěsil na žebřík, druhou Benedict napráhl a neobratně přivázal lano k potrubí se štěrkem. Visel tam jako náhrdelník kolem krku nějaké prehistorické příšery.

"Ty hajzle! Ty hnusný svinský vrahu!" zařval Johnny a udeřil do ocelových dveří, ale jeho hlas se ztrácel v hluku odlučovače. Nezdálo se, že by Benedict uslyšel jeho křik, zato Tracey se posadila a ospale kolem sebe mžourala. Potom se postavila, a udržujíc rovnováhu při kolébání a házení lodi, přešla k Johnnymu a vmáčkla obličej do okýnka

vedle něho. Benedict připevňoval časované rozbušky

do měkké trnavé výbušniny. Použil úzkostlivě všechny čtyři, aby akce neselhala.

"Co to dělá?" zeptala se Tracey, když se vzpamatovala z překvapení, že vidí svého bratra.

"Chce roztrhnout potrubí a nechat pumpu, aby Kingfisher nacpaly štěrky."

"Potopit ho?" vyhrkla Tracey zděšeně.

"Načerpá do sebe vodu a štěrky v přetlaku, který roztrhne všechny vnitřní lodní přepážky."

"A tahle?" Tracey poklepala na ocelovou desku.

"Praskne jako papírový pytlík. Bože, nedovedeš si představit, jakou sílu mají ta čerpadla."

"Ne." Tracey zavrtěla odmítavě hlavou. "Je to můj bratr. Neudělá to, Johnny. Nemůže nás zavraždit."

"Až se to stane," oponoval jí Johnny hořce, "Kingfisher bude ležet dvě stě stop pod vodou. Jeho trup bude tak napěchován štěrky, že klesne jako kvádř z cementu. My a všechno v něm, včetně počítače, budeme tak placati, že nás nikdo nepozná. Stálo by milióny, aby vyzvedli Kingfisher - a nakonec to bude stejně všem jedno."

"Ne, to Benedict neudělá." Tracey téměř prosila. "On není tak špatný."

Johnny ji ostře přerušil.

"Může odtud uprchnout. Je to dobrý pokus - jeho největší šance. Uložit všechny důkazy proti sobě do kamene a hluboko je pohřbit."

"Ne, Benedicte." Tracey se dívala na svého bratra, jak slézá ze žebříku hydrocyklonu a zvedá brokovnici.

"Prosím, Benedicte, nedělej to."

Skoro jako by ji zaslechl, se Benedict najednou otočil a uviděl dvě tváře v okýnku. Pocit viny ho na chvíli přikoval, když na ně civěl - Traceyiny bledé rty tvořily slova, která nemohl slyšet, Johnnyho oči planuly žalobou. Benedict odtrhl oči, udělal váhavé, nerozhodné, skoro patetické gesto. Vzhledl a podíval se na rozbušky a trhavinu a potom se ušklíbl. Cynicky škubl rty, vyklopýtal a zmizel.

"Vrátí se," zašeptala Tracey. "Nedopustí, aby se to stalo."

"Být sebou, tak se nesázím," řekl Johnny.

Benedict dorazil k zábradlí Kingfisheru a přimkl se k němu. Zahleděl se k místu, kde se na vlnách houpala a udržovala Wild Goose. Uviděl Hugův obličej jako bílou tečku za oknem kormidelny, ale když se malá loď začala přibližovat, aby ho vyzvedla, Benedict zamával, aby ještě počkala. Znovu se podíval na hodinky, potom se úzkostlivě otočil k můstku. Dlouhé minuty se táhly. Kde je, k čertu, ten Ital? Přece ho nemůže opustit - ne dokud má ještě ten diamant. Ne dokud by mohl zastavit těžební čerpadla a osvobodit vězně zamčené v podpalubí. Benedict znovu zkontroloval hodinky. Uběhlo dvanáct minut od té doby, co spustil časované rozbušky. Musí se vrátit a najít Caporettiho. Vydal se zpět podél zábradlí a v tu chvíli se na křídle můstku objevil Sergio. Zakřičel na Benedicte otázku, ale ta se ve větru ztratila.

"Dělej!" Benedict na něho šíleně kýval. "Dělej! Honem!"

S dalším, posledním pohledem na můstek Sergio přeběhl k žebříku a slezl dolů na palubu.

"Kde jsou moji chlapci?" křičel na Benedicte. "Proč není nikdo u kormidla? Co jste s nimi udělal?"

"Jsou v pořádku," ujišťoval ho Benedict.

Otočil se k zábradlí a signalizoval Wild Goose, aby se přiblížila.

"Kde jsou?" vyzvídal Sergio. "Kde jsou moji chlapci?"

"Poslal jsem je do -" Benedictova odpověď byla přerušena, protože paluba Kingfisheru pod jejich nohama se otřásla. Exploze v jeho břiše byla jako tupý otřes a Sergiovi klesla brada a ústa zůstala otevřená. Benedict před ním začal ustupovat podél zábradlí.

"Svinstvo!" procedil Sergio skrze pootevřená ústa, celé jeho tělo se třásl vztekem. "Tys je zabil, špinavé prase. Zabils moje chlapce. Zabils Johnnyho děvče."

"Běž ode mě pryč."

Benedict se opřel o zábradlí tak, aby měl volné ruce a mohl použít zbraň. Ani Sergio neměl odvahu postavit se těm mrtvolně prázdným očím hlavní. Nejistě se odmlčel.

"Rozházím tvoje vnitřnosti po celé palubě," varoval ho Benedict a pevně zaklínal ukazováček za kohoutek. Hleděli jeden na druhého a vítr jím rozfoukával vlasy a rval šaty.

"Dej mi ty diamanty," rozkázal Benedict, a když se Sergio ani nepohnul, pokračoval rychle. "Nedělej ze sebe hrdinu, Caporette. Můžu to do tebe napálit a vzít si je stejně. Dej mi je - a pořád ještě budeme spolupracovat. Pojedeš s námi. Vytáhnu tě z toho pekla tady. Přisáhám."

Sergioův výraz pobouření se rozptýlil. Ještě chvíli váhal.

"No tak, Caporette. Nemáme moc času."

Možná to byla jeho představa, ale Benedictovi se zdálo, že se pohyby Kingfisheru ve vodě změnily. Byly pomalé při setkání s vlnami a jejich kolébání bylo zřetelnější.

"Dobře," řekl Sergio a začal si odepínat sako. "Vyhrál jste. Dám vám je."

Benedict si ulehčeně oddechl a Sergio vstrčil ruku do saka a udělal krok k němu. Sevřel plátěný pytlík s diamanty v dlani a vytáhl ho ven jako obušek. Sergio byl blízko něho, příliš blízko na to, aby na něj mohl Benedict namířit. Sergioův výraz úplně zdvořel, jeho úmysl jiskřil v těch tmavých očích, když zvedal plátěný pytlík, balancoval a snažil se uhodit jím Benedicte do hlavy, ale nepočítal s vynikajícími reflexy rozeného atleta, kterému stál tvář v tvář. Když chtěl Sergio zasadit ránu, Benedict stočil hlavu a ramena stranou a zvedl na obranu pažbu brokovnice.

Sergiovo zápěstí praštilo jen do pažby. Zaskučel bolestí. Prsty rázem ochably, plátěný pytlík vypadl z jejích

sevření kousek od Benedictova spánku a spadl na palubu. Klouzal po ní, až se zastavil o jednu nádrž se stlačeným vzduchem, vzdálenou třicet stop. Benedict udělal krok zpátky a zvedl hlavě brokovnice. Sergio se zahleděl do jejího ústí.

"Tak už dost, ty hajzle," zavrčel na něho Benedict. "Sám sis vybral. Teď se podívejme, jak vypadají tvoje vnitřnosti."

Sergio svíral svou poraněnou ruku, tlačil ji k břichu a hrbil se nad ní. Benedict couval dozadu k místu, kde ležel pytlík mezi cisternami. Měl obličej červený a vzrušený zlostí, ale stranou chvatně pokukoval po plátěném pytlíku. V té chvíli byl Kingfisher zasažen další vlnou na přídi a voda se se sykotem přehoupala na palubu, smetla s sebou pytlík a odnesla ho k palubnímu odtoku.

"Podívej!" zařval Sergio. "Pytlík! Chyt' ho!"

Benedict udělal skok, natáhl nohy v plné délce. Volnou rukou hrábl po mokrému plátně, které se již málem ztrácelo v odtoku. Ale byl třicet stop od Sergia a v druhé sevřené dlani stále držel brokovnici. Sergio nemohl doufat, že ho dostihne a nedostane plnou dávku hlavní do břicha. Místo toho se Sergio otočil na patě a sprintoval po palubě zpátky k můstku. Benedict padl na kolena, jako šílený cpal pytlík s diamanty do náprsní kapsy svého saka a křičel za Sergiem: "Stůj! Stůj, nebo střelím!"

Sergio se neotočil ani nezpomalil běh a Benedict měl pytlík v kapse a teď obě ruce volné. Zvedl brokovnici a snažil se při nošení udržet rovnováhu proti kolébavému pohybu lodi. Když vystřelil, Sergio lehce klopýtl, ale pokračoval v běhu. Doběhl k žebříku a šplhal po něm. Benedict znovu namířil a výstřel brokovnice dutě práskl ve větru. Tentokrát Sergiovým mohutným tělem projela křečovitá bolest. Na žebříku ztuhl. Benedict zapátral v kapse po nových nábojích, ale než mohl nabít, Sergio začal šplhat znovu. Benedict zlomil pušku a nacpal náboje do zádě hlavně. Zaklapl brokovnici a vzhledl zrovna ve chvíli, kdy Sergio zmizel za vnějšími dveřmi - a dvě střely, které za ním Benedict poslal, se zaryly jen do nátěru a zanechaly na skle kormidelny hvězdicovité praskliny.

"Ten stupidní bastard."

Hugo se díval z kormidelny Wild Goose. "On snad zešílel." Hugo uslyšel výbuch a viděl střelbu. "Patnáct let stačí - ale provas ne, v žádném případě!"

Otočil kormidlem a Wild Goose se začala vzdalovat boku Kingfisheru. Upřeně hleděl do pocákaných a solí zašpiněných oken a viděl, jak se Benedict dal do pohybu a začal pronásledovat Sergia po palubě. Hugo popadl z police megafon a otevřel boční okno kormidelny, drže megafon u úst.

"Hej! Ty hloupej pancharte, zbláznil ses? Co to, doprdele, děláš?"

Benedict se podíval dolů na pomocnou loď a ignoroval ji, protože se vši pozorností soustředil na nabíjení zbraně. Pokračoval v chůzi po palubě, pronásleduje Sergia, aby ho zabil.

"Kvůli tobě nás všechny oběsí, ty blbče!" volal Hugo do megafonu. "Nech ho. Vypadněme raději odtud!"

Benedict pokračoval v honičce a potácivě klopýtal k můstku Kingfisheru.

"Odploouvám - hned! Slyšíš mě? Upečeš se ve své vlastní šťávě. Já mizím!"

Benedict se zastavil a podíval se dolů na loď. Křičel a ukazoval k můstku. Hugo zachytil jedno slovo: "Diamanty."

"Dobře, kámo! Dělej si, co chceš - uvidím tě na onom světě," zavolal Hugo a otevřel plyn.... Řev motorů a víření Benedicta konečně probraly.

"Hugo! Počkej! Počkej na mě, už jdu."

Rozběhl se zpět k žebříku a začal se spouštět dolů. Hugo přiškrtl ventil a přiblížil se s Wild Goose co nejbliže žebříku.

"Skoč!" zavolal do megafonu a Benedict poslušně skočil a těžce dopadl na palubu. Brokovnice mu vypadla z rukou a spadla přes okraj lodě do vody. Benedict za ní vrhl jeden dlouhý pohled, potom se zvedl a belhal se do kormidelny. Konečně Wild Goose rozrážela vodu po větru, ale když Benedict vstoupil do kormidelny, Hugo se k němu otočil svým růžovým obličejem albína se vzteklym vrčením.

"Cos to, ty hajzle, udělal? Lhals mi. Co měl znamenat ten výbuch?"

"Výbuch - já nevím. Jaký výbuch?"

Hugo ho uhodil otevřenou dlaní po tváři.

"Řekli jsme si, že nebudem zabíjet - a tys nám to všem zavařil."

Hugova pozornost byla zcela soustředěna na Benedicta, který ustoupil do protějšího rohu kormidelny. Masíroval si tmavě červené stopy po prstech na tváři.

"Ty chceš Kingfisher potopit, že, ty zkurvysynu. Bože, jak tě nenávidím, když si uvědomím, cos udělal s Lancem a tím děvčetem."

Bouře venku dosahovala svého vrcholu. Náraz deště dopadl na palubu Wild Goose - znamení, po kterém vždy vítr ustoupil. Hugo automaticky zapnul stěrače, aby setřel déšť z okna, a dále Benedictovi nadával.

"Viděl jsem, jak se pokoušíš zabít toho Itala. Kriste! Proč? Je jedním z nás! Já jsem další na seznamu?"

"Měl diamanty," breptal Benedict. "Chtěl jsem mu je sebrat."

A Hugův výraz se změnil. Otočil se od kormidla a hleděl na Benedicta.

"Ty nemáš diamanty? Chceš naznačit...?"

Jeho hlas byl téměř raněný.

"Chtěl jsem ... nebyl by -"

A Hugo odešel od kormidla a přešel místnost jako divoký leopard. Chytil Benedicta za klopý kabátu a zaječel

mu do obličeje.

"Tys opustil diamanty! Tys mi dal oprátku na krk - a já z toho teď nic nemám."

Třásl se vztekem a bledé oči mu lezly z důlků. Jak hleděl Benedict do těch očí, spatřil v nich hrozící nebezpečí. Ve chvíli, kdy musel opustit palubu Kingfisheru a dostat se do kormidelny doprovodné lodi, se rozhodl, že Huga nechá, ať si myslí, že Sergio má ještě diamanty. Dotklo se ho, když Hugo opětne projevil náklonnost k Johnnymu a Tracey. Navíc intuitivně cítil, že Hugo si s ním nehodlá rozdělit diamant o hodnotě jednoho miliónu liber. Benedict věděl, že kdyby si byl Hugo jistý, že má kameny na palubě, nedal by mu šanci dostat se do Jižní Ameriky živý. Plavba může trvat několik týdnů, posádku lodi platil Hugo, takže bude vůči němu loajální. Benedict musí spát a oni ho ve spánku můžou oddělat. Na druhé straně, samozřejmě, Benedict neměl v úmyslu rozdělit si diamanty o hodnotě miliónu liber s Hugem Kramerem. Zanařikal dramaticky, když se vykrucoval z Hugova sevření.

"Snažil jsem se! Sergio je měl. Chtěl - proto jsem na něho střílel."

Hugo zvedl ruku, aby Benedictovi vlepil další facku. Benedict se lehce vytočil, vrazil koleno do Hugova rozkroku a odhodil ho, potácejícího se, dozadu přes kormidelnu. Hugo si držel ruce mezi nohama a kvílel bolestí.

"Dobře, Kramere," řekl Benedict měkce. "To byla jenom malá lekce. Chovej se slušně a na druhé straně Atlantiku ti dám padesát táců."

Civěli jeden na druhého. Hugo Kramer slabý a bledý bolestí. Benedict vztyčený a znovu arogantní.

"Jednej se mnou slušně, Kramere. Jsem tvůj chlebodárc. Pamatuj na to!"

Hugo na něho hleděl s otevřenými ústy. Pozice se tak rychle obrátily. Narovnal se a s hlasem plným bolesti a ponížení pronesl: "Promiňte, pane van der Byle, přestal jsem se ovládat. To bylo peklo -"

"Kapitáne! Vpředu!"

Varování křičel barevný kormidelník Hansie. Hugo doklopýtal ke kormidlu, které nikdo neovládal, a upřeně se zahleděl do bouřky. Wild Goose se vynořila z další stěny zelené vody a právě před přídílí Hugo uviděl jednu z obrovských žlutých bójí, které Kingfisher předtím vyložil a potom opustil. Byla připoutána jako zajatec v údolí vlnobití kotevním lanem. Lano se napínalo silně jako prut oceli přes přídíl lodi, která se zvedala nad hladinu. Z lana napjatého táhnoucí bójí odlétaly chvějící se kapky.

"Och, Bože!"

Hugo zatočil kormidlem a snažil se přimět Wild Goose ke zpátečnímu chodu - ale ta plula jako o závod v obrovských vlnách a její rychlost se nedala zastavit. Na kýlu drsně zaskřípalo lano. Potom následovalo pronikavé bouchání a rachot hřidele, když se lano zapletlo do lodního šroubu - následovala rána. Hřidel praskla. Motor Wild Goose zapištěl zpětnými obrátkami, protože vnější odpor byl přerušen. Hugo utáhl ventil a v kormidelně nastalo ticho. Wild Goose se kolébala na vlnách, které se zuřivě hnaly přes její palubu.

Bez lodního šroubu se z nakráplé malé lodičky stal kus plovoucího trámu, odkázaného na milosrdenství každé vlny a na vrtochy větru. Hugo pomalu otáčel hlavu, až se zahleděl po větru k místu, kde se skrze sprchy deště tyčily masivní obrysy ostrovů.

"Přikryj si uši - pořádně!" Johnny Lance přitiskl Tracey k přepážce, co nejdále od oddělení s hydrocyklonem. "Tam vedle je dvacet pět liber trhaviny, vybuchne to tady jako sopka. Použil krátkou rozbušku, čtrnáct minut. Nebudeme muset dlouho čekat."

Johnny tlačil Traceyina ramena pevně k ocelové stěně a skláněl se nad ní - snažil se chránit ji svým tělem. Hleděli si do očí, zuby zaťaté, bříška dlaní ucpávala uši, a krčili se strachem z výbuchu, který měl nastat. Minuly minuty, nejdelší minuty Traceyina života. Nemohla by to snést, určitě by hystericky ječela nebýt toho velkého pevného těla, které ji chránilo - a dokonce i přesto cítila, jak se v ní ustavičně zvětšuje strach během té dlouhé chvíle, která se táhla pomalu jako sirup.

Najednou jí udeřil vzduch, vypudil jí dech z plic. Johnnymu to od ní těžkopádně odhodilo. Rána jí vnikla do ušních bubínků a vybuchla v hlavě, takže jí zazářilo před očima jiskřivé světlo a cítila, jak ocelová stěna za ní ztěžkla. Potom se jí rozjasnilo v hlavě, a i když jí v ušních bubínkách bzučelo a syčelo, zjistila s úlevou, že žije. Hmatala po Johnnym, ale byl pryč. Panicky zatápala, potom otevřela oči.

Potácel se dlouhým tunelem s dopravníkem, a když dorazil k zamčeným dveřím na druhé straně, tiskl obličej na kukátko. Prostor stále zamlžovaly výpary z exploze v podobě vířivé namodralé mlhy, ale přes ni Johnny rozeznal důsledek výbuchu - hromadu trosek. Obrovský hydrocyklon byl vyrván ze svých podpěr a teď se prohýbal, opřený o protější přepážku a rozdrčený. Jen vteřinu mu Johnny věnoval svůj pohled. Pak ztuhl v opravdové hrůze. Potrubí se šterkem bylo přesně odděleno právě pod spojem s horní palubou. Vyčuhovalo asi šest stop a síla proudu, která z něj teď tryskala, šlehala a mrskala trubkou, jako by to nebyla ocelová, ale gumová kropicí hadice na zahradě.

Hutný proud o průměru osmnáct palců vypadal jako vysoký sloup, pilíř hnědého bahna a žlutého šterku a mořské vody, mlátil do ocelových stěn trupu s dutým dunivým hřmotem. Během několika vteřin od výbuchu byl prostor s hydrocyklonem téměř do poloviny zaplněn mazlavou posouvající se kaší, která se přelévala od stěny ke stěně při každém pohybu lodi. Byla jako nějaká příšerná rosolovitá ryba, která každou vteřinu přibývá na váze i na síle. Tracey dolezla k Johnnymu boku a on jí položil ruku kolem ramen. Pohlédla do armovaného skla a cítila, jak jí ztuhlo tělo. V tu chvíli žlutá příšera dorostla až k okýnku a úplně ho pohltila.

Johnny ucítil první zapružení ocelových plátů pod svými rukama. Zachvěly se a vyboulily, potom začaly nahlas protestovat proti nesnesitelnému tlaku. Začalo to ve sváru, odkud vyprskl se sykotem proud špinavé vody a vsákl se ledově Johnnymu do svetru.

"Couvni." Johnny táhl Tracey pryč od skřipající, hekající přepážky. Klopýtali zpět úzkým oddělením dopravniku, pohybovali se s potížemi, protože paluba pod jejich nohama se svažovala, když se Kingfisher začínal naklánět pod zvětšující se váhou ve svém břiše. Stále ruku v ruce s Tracey doběhl k zamčeným dveřím a odolával marně touze zaútočit na ně holýma rukama. Místo toho přinutil mozek, aby uvažoval, snažil se odhadnout sled událostí, které povedou ke konečné katastrofě Kingfisheru - a všech lidí na palubě.

Benedict nechal druhý vchod do oddělení s hydrocyklonem široce otevřený. Mazlavá masa bláta a vody se už musí rozlévat po nižších úrovních trupu, následuje vždy cesta nejmenšího odporu - hledá slabé spoje a proráží je. Jestli stěny oddělení dopravniku vydrží ten tlak, zbytek trupu zalije bláto a oni budou sevřeni v chapadlech té velké žluté příšery malá bublinka vzduchu v ní zachycená a jí rozmetená, než se vrátí z hlubin, ze kterých vzešla. Vydrží příčky místnosti s dopravníkem? Odpověď přišla téměř okamžitě: skřipění kovu o kov a praskání vyskakujících nýtů. Příšera našla slabé místo, otvor ze sušící pece do dopravniku, vytrhla slabé příčky a vrhla se do pece v mohutném proudu, zalila místnost s dopravníkem, nesouc s sebou odporný zápach bahna z hloubky moře. Kingfisher se znovu pomalu naklonil, úplně jinak než při svém obvyklém rychlém pohybu vpřed, a pevná stěna bláta sahající po kolena se střemhlav převálila na konec tunelu.

Obrovskou silou je to přitlačilo zpět na ocelové dveře a pocit z jejich dotyku byl studený a odporný jako něco dlouho mrtvého a hnusného. Kingfisher se překotil do původní polohy a bláto sklouzlo zpět, nakupilo se na protější přepážce, potom se na ně znovu řítilo. Spadlo na ně, zalilo po pás a při dalším zakymácení lodi se je snažilo vtáhnout. Tracey teď ječela, s nervy a svaly u konce svých sil. Držela se jako klíště Johnnyho, obalená do pasu páchnoucím bahnem, s očima a ústy široce otevřenými, když s hrůzou sledovala, jak se bláto chystá na svůj další útok. Johnny tápal po nějaké podpěře, které by se chytili. Musí se udržet na nohou, aby přežili další pohyb bahna. Nahmatal závoru a sevřel ji a zároveň držel vši silou Tracey.

Bahno zaútočilo znovu, tiše, vražedně. Převalilo se přes jejich hlavy a praštilo s nimi šokující silou o kovovou stěnu. Potom je stáhlo ještě jednou zpět. Zanechalo je na kolenou, přimknuté, jen Johnnyho sevřením k závoře. Tracey zvrátila hnusné bahno a zvrátky jí zalily a zalepily oči a uši a nosní dírký a bublaly v jejím dechu. Johnny cítil, jak v jeho náruči slábne, její zápas, při kterém se pokouší dostat se na nohy, je stále slabší a slabší. Jeho vlastní síla ho opouštěla. Potřeboval nabrat poslední síly a vytáhnout je oba nahoru. Závoř se v jeho ruce otočila, jako by někdo otevíral.

Ocelové dveře, o které se opíral, se rozletěly, takže zavrával a zacouval dozadu bez podpěry, ale stále svíral Tracey. Měl jen okamžik na to, aby rozeznal velkou uklidňující tloušťku Sergia Caporettili vedle sebe a ucítil paži jako kmen borovice, která ho podržela, než do nich bahno v místnosti s dopravníkem narazilo a poslalo je všechny tři, točící se a kutálející, od jednoho konce k druhému, až jeho síla zmizela v novém prostoru za dvěma místnostmi s dopravníkem. Johnny se vytáhl k přepážce. Ztratil Tracey. Omráčený, ale zoufalý ji hledal, volal její jméno. Našel ji, jak se čvachtá marně po pás v bahně, které jí zaplavilo obličej. Vzal plnou dlaň zablácených vlasů a zvedl jí obličej z bláta, ale bahno ho chytilo za nohy a pohyb zezadu dopředu ho vyvedl z rovnováhy.

"Sergio! Pomoc!" zakvílel. "Pro milost Boží, Sergio."

A Sergio byl v momentě u nich, zvedl ji jako dítě do svého náručí a brodil se k žebříku, který vedl na horní palubu. Bahno Johnnyho opět srazilo dolů, a když se vynořil, viděl Sergia vylézat vytrvale po žebříku. I když bláto a voda kalily Johnnymu pohled, zaregistroval, že Sergiova široká záda jsou od ramenou po boky tečkovaná tuctem otvorů, jako by ho někdo opakovaně popíchal jehlicí. Z každého toho malinkého zranění prosakovaly kapky krve, které se rozpíjely na mokřem saku jako hnědý inkoust na pijáku. Na konci kajutních schůdků se Sergio otočil, stále drže Tracey v náruči. Stál jako kolos a díval se na Johnnyho, jak se válí a klouže v blátě pod ním.

"Hej, Lanci - běž vypnout ten svůj pitomý stroj. Ještě stáhne mou loď. Já tady teď velím sám - a dobře. Ne ten pitomý fantastický stroj."

Johnny se opřel o přepážku a zavolal na něho nahoru: "Sergio, co se stalo s Benedictem van der Bylem, kde je?"

"Myslím, že odejel s Wild Goose, ale nejdříve na mě, doprdele, střílel, ne jednou. Běž vypnout ten stroj, není čas na řeči."

A odešel s Tracey v náruči. Další náraz bláta odnesl Johnnyho dolů po zalité chodbě a odhodil ho na dveře rozvodny. Jeho tělo už vypadalo jako jedna bolavá podlitina a údery stále pokračovaly, když se snažil odemknout a otevřít dveře místnosti s počítačem.

Konečně, když se bláto přelilo, podařilo se mu je otevřít a vejít dovnitř s výbuchem žlutého bláta, které ho po ramena pronásledovalo a zaplavilo místnost. Chytil se pevně skříně počítače, vytáhl se co nejvýše a zmáčkl hlavní ovládací knoflíky. Plovoucí rypadlo stop. Motory rypadla stop. Hlavní motory manual. Navigační systém manual. Všechny programy zastavit. Rev z potrubí chrlícího bahno, který se rozléhal po celé lodi během celého jejich zápasu, slábl, jako by vysychal nějaký ohromný vodopád. Potom nastalo ticho.

I když jen relativní ticho, protože trup stále srdceryvně sténal a úpěl zátěží, kterou teď nesl, a bahno se přelévало a dunělo o kovové stěny. Slabý a vyčerpaný Johnny se přimkl ke skříně. Trásl se zimou a každý sval v jeho těle byl potlučený a přemožený. Najednou loď změnila svůj pohyb, zvedla se pod jeho nohama jako harpunovaná velryba a natočila se bokem k bouři. V Johnnym to vyvolalo poplach. Cesta zpátky přes zatopené chodby ke kajutním schůdkům byla agónií duše a těla - protože Kingfisher se teď choval strašným a nepřírozeným způsobem. Obraz, který se Johnnymu naskytl, když se dovlekl k můstku, zmrazil jeho duši i tak jako ledové bahno zmrazilo jeho tělo.

Ostrovy ležely skoro 220 yardů od pravého boku Kingfisheru. Oba byly zahaleny v závojích sprchy, která se valila z příboje, bijícího jako výbuchy z kanónu o útesy. Šílené kvílení větru se míchalo s bubnováním příboje a celý sluchový vjem vytvářel symfonii vhodnou pro sídlo pekla, ale nad tou pekelnou hudbou zahřímá Sergio Caporetti: "Nepracuje hlavní motor na levém boku."

Johnny se k němu otočil. Sergio se skláněl nad kormidlem a Tracey ležela na palubě u jeho nohou jako odhozená panenka. "Zaplavuje ho voda," Sergio natáčel motorový telegraf. Potom upustil od svého úsilí a podíval se přes palubu. Zahalené bílé útesy teď byly blíže, mnohem blíže - bylo téměř možné se naklonit a dotknout se jich rukou.

Loď byla rychle unášena větrem. Sergio otočil kormidlem až na doraz na pravou stranu a snažil se otočit Kingfisher přídi na moře a po větru. Točil se, jako se ještě nikdy netočila žádná loď, při každém otočení se naklonil na nejzazší mez, takže to vypadalo, jako by okýnka kormidelny byla jen několik stop od hřebenů zelených vln. Nakláněl se, jako by se nikdy nechtěl vrátit do kolmé polohy. Potom se pomalu, neochotně zakymácel zpět, rychle se zhoupl, jako by se dostával do pravého úhlu a zelená masa bláta a vody v jeho trupu ho zatížila a přitlačila na druhý bok, přišpendlila ho na nekonečné vteřiny, než se opět probíjoval do kolmé polohy a celý cyklus se opakoval.

Sergio držel kormidlo až na doraz, ale Kingfisher se stále potácel směrem k útesům. Vítr ho ovládal tak, jako když pes nese kost ve svých zubech. S polovičním výkonem a s palubou na úrovni mořské hladiny se Kingfisher nemohl vymanit z jeho sevření. Johnny jen bezmocně přihlížel svázaný hrůzou, takže se nemohl ani pohnout, aby pomohl Tracey, která stále ležela na palubě. Vnímál všechno s nadpřirozenou jasností - od krvácejících malých prostřelených dírek na Sergiových zádech po nemotorný, nezadržitelný náraz bílé vody o útesy, které prosvítaly tak blízko po straně.

"Nereaguje na kormidlo. má velkou závadu." Sergio teď mluvil v družném tónu, který se nesl s překvapující jasností hmotem přírodních živlů. "No tak dobře. My to uděláme jinak. Vezmeme to průlivem."

Johnny chvilku nechápal, potom to uviděl. Příď Kingfisheru si to namířila do úzké úžiny mezi oběma ostrovy. Úžina široká méně než sto yardů ve svém nejužším bodu, kde se čelně srážely divoké protiproudy a vymršťovaly se padesát stop do vzduchu. Tady byla hladina temná hustou pěnou větrem unášené mořské vody, která klesala a vzdouvala se, jako by oceán bojoval pod tlustou přikrývkou krémové barvy o dech.

"Ne." Johnny zatřásl hlavou a civěl na ohydny průliv. "Nedokážeme to, Sergio. Nedokážeme to."

Ale Sergio už otočil kormidlem ze strany na stranu a Kingfisher neuvěřitelně zareagoval. Poháněný větrem se pomalu otočil, téměř si poškrábal příď o bílé útesy jednoho ostrova, potom dokončil svou otáčku a namířil do úžiny. Johnny to uviděl jako první.

"Kriste, tam vpředu před námi je loď!" V tu chvíli je zasáhly vysoké vlny a loď se teď kymácela na jejich hřebeni. Byla to malá tažná loď a na pahýlu stěžně se třepetal špinavý cár plátna plachty. Zoufale bojovala v žulových čelistech ostrovů.

"Wild Goose!" zařval Sergio a sáhl po páce mlhové sirény, která visela nad jeho hlavou. "No, teď se trochu pobavíme."

A zatáhl za páku. Skřehotavý řev mlhové sirény se odrážel od útesů, které je obklopovaly z obou stran.

"Zabil jsi moje chlapce - jo? Střílel jsi na mě jo? Ošidil jsi mě jo? Ted' ošidím já tebe - ale pořádně!" Sergio přerušoval své triumfální výkřiky s každým zahoukáním sirény.

"Kriste, ne! To nemůžeš udělat!" Johnny chytil naléhavě velkého Itala za rameno, ale Sergio odmrští jeho ruku a nasměroval loď, která zaplňovala téměř zcela úžinu, přesně na malou loď.

"Varoval jsem je dost." Sergio vyslal další zahoukání, odrážející se o útesy. "On mi taky nedal žádnou šanci, když po mně střílel hajzl."

Na přídi stála skupinka mužů. Johnny viděl, že ručně manipulují s nafukovacím záchranným člunem, s tlustou matrací z černé gumy, u nejbližší strany trauleru. Při zahoukání sirény Kingfisheru však ztuhli. Stáli a hleděli nahoru na vysokou horu ocele, která se na ně hrozivě valila. Jejich obličeje byly v šeru jako bledé tečky.

"Sergio. To je vražda. Odboč, krucinál, můžeš se jim vyhnout. Odboč!"

Johnny se znovu prudce rozběhl přes kormidelnu a popadl kormidlo. Sergio švihl hřbetem ruky dozadu, udeřil Johnnyho do spánku a poslal ho potácejícího se, napůl omráčeného zpět k vnějším dveřím.

"Kdo je kapitánem téhle zatracené lodě?"

Na Sergiových rtech se objevila krev, výkřik utrl něco uvnitř něho. Příď lodi se houpala nad traulerem nahoru a dolů jako katova sekera. Byli teď dostatečně blízko, aby Johnny rozpoznal muže na palubě trauleru - ale plnou pozorností se soustředil jen na jednoho z nich.

Benedict van der Byl se tiskl k zábradlí trauleru, svíral je oběma rukama. Jeho oči - to byly velké tmavé díry jako na obličeji bílé kostnaté lebky a jeho rty se zkroutily v hrůze. Potom se najednou trauler ztratil pod masivní příď Kingfisheru a okamžitě následoval skřipavý praskající zvuk drtících se lodních žeber. Kingfisher - pokračoval v plavbě úžinou mezi útesy stejnou rychlostí.

Johnny se nervózně přidržoval dvojitých dveří, když je vítr rozrazil a otevřel. Vypotácel se ven na můstek a chytil se zábradlí. Stál tady a bouře mu rvala oblečení, hleděl dolů na trosky, které pluly pomalu za trupem Kingfisheru a nakonec zůstaly daleko za nimi.

Mezi troskami se pohupovaly lidské hlavy a vír od lodního šroubu Kingfisheru je odnesl k útesům Suicide. Vlna si vybrala jednoho z mužů a zanesla ho vmžiku k útesu, vysoko ho vyhodila a potom zavířila zpět, zanechávající vyvrhnuté tělo na hladkém bílém žulovém svahu. Muž ještě žil, Johnny viděl, jak se holými prsty tiskne k hladké skále a snaží se vytáhnout nad dosah moře.

Byl to Hugo Kramer. Nebylo pochyb, i přes mlhu sprchy by každý poznal jeho hlavu s bledými vlasy a štíhlé zkroutené tělo. Další vlna vyšplouchla a stáhla ho ze skály, rvouc nehty z jeho zahnutých prstů, snažících se najít úchyt. Točila s ním zuřivě a pohazovala jím sem a tam pod útesem, až ho další vlna zvedla a vyvrhla ho znovu na žulu. Silný náraz zlomil jednu nohu v koleně a spodní část nohy se volně točila jako lopata větrného mlýna, ovšem poháněná vodou. Ještě jednou voda Huga vyvrhla na skálu, ale tentokrát už se nehýbal. Jeho paže byly široce rozhozené a nohu měl v koleně zalomenou dopředu v odpudivém, nepřirozeném úhlu. Potom z těch mohutných vln

vyšplouchl přívál zelené vody, který převýšil všechny ostatní. Vztyčil se s pomalou vznešeností, zůstal viset ve vzduchu přes žulový útes, než dopadl na Hugovo potlučené tělo s takovým zaduněním, že to vypadalo, jako by se zatřásla celá skála. Když gigantická vlna sjela zpět, útes byl spláchnutý - prázdný. Hugo už tam nebyl.

Stejná vlna, která usmrtila Huga, se zavlnila úžinou mezi ostrovy a na rozdíl od svého nakládání s Hugem Kramerem byla něžná jako matka, když zvedla Kingfisher a odnášela ho ven na otevřené moře v zákrutách těch drsných útesů. Johnny se zahleděl zpět do úžiny mezi ostrovy a posledním zbytkem Wild Goose, který spatřil, byl gumový černý záchranný člun, kymácející se a skákající vysoko na rozbouřené zčeřené vodě a větrem unášených vlnách.

"Bylo to zbytečné," řekl polohlasně. Hledal stopu po někom, kdo přežil, ale nepřežil nikdo. Byli sežvýkáni na kaši v čelistech ostrovů a spolknuti do studeného zeleného žaludku moře. Johnny se odvrátil a vstoupil zase do kormidelny. Zvedl Tracey z podlahy a zanesl ji místností do Sergiovy kabiny. Když ji pokládal na palandu, zašeptal jí: "Jsem rád. Jsem rád, žeš to neviděla, miláčku."

O půlnoci vítr stále skučel kolem lodi a vrhal na okna můstku oblaka hustého deště. O čtyřicet minut později se vítr otočil o sto osmdesát stupňů a nastal lehký jihovýchodní vánek. Černá obloha se otevřela jako divadelní opona a měsíční paprsky zazářily tak jasně, jako by chtěly soupeřit se svitem hvězd. I když ze severu stále pochodovaly vysoké černé vlny ve vojenských řadách, jemný vítr je zmírňoval a konejšil.

"Sergio, musíš si teď odpočinout. Převezmu řízení. Ať ti Tracey obvykle záda."

"Ty a převzít řízení!" Sergio pohrdavě zasupěl. "Zachránil jsem loď - a ty ji teď potopíš. To teda ani za nic."

"Poslouchej, Sergio. Vždyť ani nevíme, jak těžce jsi raněný. Zabiješ sám sebe."

Stejný argument drmolil a žvanil ustavičně po dlouhé noční hodiny, zatímco Sergio svíral umíněně kormidlo a snažil se přimět těžkopádné plavidlo k plavbě zpět do Cartridge Bay. Trval na objížděce, která měla vést zpět na moře, aby se vyhnuli ostrovům, takže když nastalo jasné svítání, země na horizontu a hory vnitrozemí byly vzdálené a tvořily nízkou hnědou linii. Hodinu po rozbřesku se Johnny rádiem spojil s velmi znepokojeným telegrafistou z Cartridge Bay.

"Pane Lanci, snažili jsme se vám dovolat od včerejšího večera."

"Měl jsem moc práce." Přes všechnu únavu se Johnny zašklebil tomu, co řekl.

"No, poslouchejte mě. Připlouváme ke Cartridge Bay. Budeme tam během několika hodin. Chci, abyste zavolali doktora, doktora Robina Sutherlanda, aby přiletěl z Kapského Města ... taky chci, aby byla po ruce policie. Chci, aby tam byl někdo jak z policie z oddělení diamantů, tak z oddělení loupeží a vražd - máte to?"

"Policie tady bude okamžitě, pane Lanci. Hledají pana Benedicta van der Byla. Našli tady jeho auto - mají zatykač..."

Telegrafistův hlas se zadrhl a Johnny uslyšel nezřetelné hlasy v pozadí. Potom řekl vzrušeně:

"Pane Lanci, jste tam...? Počkejte, chce s vámi mluvit inspektor Stander z CLD."

"Vyloučeno!" Johnny skočil do jeho vysílání. "Nechci s nikým mluvit. Může počkat, až se vrátíme do Bay. Ať je připravený jen doktor Sutherland. Mám na palubě těžce zraněnou ženu."

Johnny se naklonil nad rádiovým přijímačem a vypnul hlavní vypínač, potom se narovnal a pomalu si razil cestu k můstku. Každý sval v těle měl ztuhlý a pohmožděný, vrávorál únavou, ale pokračoval v přemlouvání Sergia tam, kde přestal.

"Teď mě poslouchej, Sergio. Musíš si lehnout. Můžeš nás vzít dovnitř a zavřít, ale teď si musíš hodinu nebo dvě odpočinout."

Sergio stále neopouštěl kormidlo, ale souhlasil s tím, že ho Tracey svlékla do půl těla a prohlédla mu záda. V bílém bezkrevném svalu byly malé černé dírký, každá zasazená v purpurové podlitině. Některé z dírek byly zalepené černou sraženou krví, z ostatních tekutina stále proudila - čirá nebo růžová a z ranek vycházel mdlý nasládlý zápach. Než Tracey sáhla po krabičce první pomoci a dala se do práce, vyměnili si s Johnnym starostlivé pohledy.

"Jak to vypadá, Johnny?"

Sergiův žoviální tón neodpovídal výrazu jeho obličeje, který se podobal hrouď chlebového těsta modrozeleného odstínu.

"To záleží na tom, jestli se máš opravdu rád."

Johnny mluvil téměř vlídně a Sergio se usmál. Ale rychle přestal a škulbl sebou. Johnny mu vložil mezi rty doutník a připálil mu. Když Sergio potáhl, aby se mu špička rozhořela, Johnny se nenuceně zeptal: "Proč jsi změnil svůj názor?"

A Sergio se na něho podíval nahoru rychle, provinile, skrze oblak kouře z doutníku.

"Poslouchej, Johnny. Já udělal v životě dost zatraceně hrozných věcí, ale nikdy jsem nezabil člověka - nebo dokonce ženu. Nikdy. Říkal - žádné zabíjení. Dobrá, šel jsem s ním. Potom jsem uslyšel výbuch. Věděl jsem, že vy dva jste v místnosti u dopravníku. Řekl jsem si - kašlu na to. Chtěl jsem se od nich trhnout, ale už bylo pozdě. Proto mám zadek plný broků."

Chvilku bylo ticho. Tracey zaujatě lepila obvazy na ranách leukoplasty. Johnny přerušil mlčení.

"Byl tam velký diamant, Sergio? Velký modrý diamant?"

"Si." Sergio přikývl. "Takový diamant, jaký už nikdy znovu neuvidíš."

"Benedict ho má?"

"Si. Benedict ho má."

"Kam ho dal?"

"Do kabátu. Vstrčil ho do kapsy kabátu."

Tracey o krok podstoupila.

"To je všechno, co můžeme prozatím udělat," zamumlala a zachytila Johnnyho pohled, lehce zatřásla hlavou a starostlivě se zamračila. "Čím dříve ho dostaneme k doktorovi, tím lépe."

Chvilku před polednem Sergio zamířil s Kingfisherem do kanálu Cartridge Bay. Vedl loď plnou bláta se vši sebestjotou mistra námořníka, ale když se přibližovali k první odbočce v kanálu, klesl pomalu na palubu a kormidlo mu vyklouzlo z rukou. Než stačil Johnny zachytit kormidlo, Kingfisher se těžce odklonil z kurzu. Měl tak málo místa, když najel na písčnou mělčinu, že se jen trochu otřásl a naklonil se jen o několik stupňů. Johnny vypnul motor.

"Pomoz mi, Tracey."

Sklonil se nad Sergiem a chytil ho pod pažemi. Tracey uchopila jeho kotníky. Napůl ho táhli a napůl nesli, snažili se ho dostat do jeho kabiny a položit na kavalec.

"Hej, Johnny. Odpusť, Johnny," vyřázel Sergio. "Prvně jsem najel na břeh - nikdy! Idiot! Tak blízko - potom křáp! Promiň...Johnny."

Od mola vystartoval motorový člun a proploval kanálem k písčné mělčině, na které ležel ztroskotaný Kingfisher. Člun byl plný a kvílení přivěsného lodního motoru zvedlo do vzduchu vír třepotajících se poplašených křídel vodních ptáků. Když se přibližoval, Johnny rozeznával některé postavy na palubě.

Mike Shapiro a s ním Robin Sutherland, ale také dva uniformovaní policisté a další osoba v civilním oblečení, která stála v člunu, jako by zdravila, a přiložila si ruce k ústům:

"Jsem policejní důstojník. Mám tady příkaz k zatčení pana Benedicta -"

Mike Shapiro se dotkl mužovy paže a tiše s ním hovořil. Důstojník zaváhal, a než souhlasně přikývl, znovu se podíval směrem k Johnnymu a potom se posadil zpět na své místo.

"Robine, rychle pojď sem, co nejrychleji," křičel Johnny dolů na člun, a když se Robin objevil na palubě, Johnny ho spěšně strkal k můstku. Ale Mike Shapiro přispěchal za nimi.

"Johnny, musím s tebou mluvit."

"To může počkat."

"Ne, nemůže." Mike Shapiro se otočil k Tracey. "Mohla by ses věnovat doktorovi prosím? Musím mluvit s Johnnym, dřív než to udělá policie."

Mike odvedl Johnnyho stranou a nabídl mu cigaretu, zatímco tři policisté se drželi v patřičné vzdálenosti.

"Johnny, mám pro tebe hrozné zprávy. Chci ti to říct nejdříve sám."

Johnny viditelně ztuhl.

"Ano?"

"Je to o Ruby -"

Johnny vypovídal policejnímu inspektorovi v lodní kajutě pro hosty. Trvalo mu dvě hodiny, než vylíčil celý příběh, a během té doby jeden z uniformovaných policistů objevil posádku zamčenou ve skladu s barvami v podpalubí. Byli téměř otráveni výpary z barev, ale schopni vypovídat policii. Inspektor je uvedl do vedlejší kabiny, aby zde počkali, zatímco dokončoval výslech Johnnyho.

"Ještě dvě otázky, pane Lanci. Byla podle vašeho názoru srážka těch dvou lodí náhodná, nebo úmyslná?"

Johnny se podíval do ocelově šedých očí a poprvé zalhal...

"Nedalo se jí vyhnout."

Inspektor přikývl a udělal si do svého zápisníku poznámku.

"Poslední otázka. Ti, kteří z trauleru přežili, jaké měli šance?"

"V té bouři žádné. Nebyla žádná naděje, že záchrana Kingfisheru, který byl porouchaný, vyjde, i kdybychom nebrali v úvahu podmínku příboje v úžině mezi ostrovy."

"Chápu." Inspektor přikývl. "Děkuji vám, pane Lanci. To je zatím všechno."

Johnny opustil kabinu a vylezl rychle na horní palubu. Tracey a Robin stále ošetřovali Sergia, ale jakmile se Johnny objevil ve dveřích, Robin vzhledl a okamžitě k němu přistoupil.

"Jak mu je, Robine?"

"Nemá šanci," odpověděl tiše Robin. "Jedna plíce zkolabovala a zdá se, že vnitřnosti a střeva jsou perforována. Předpokládám těžký zánět pobřišnice. Nemůžu s ním hýbat bez toho, že bych riskoval sekundární krvácení."

"Je při vědomí?"

Robin potřásl hlavou: "Jde to rychle. Jen Bůh ví, jak to, že to tak dlouho vydržel."

Johnny přešel k palandě a objal paži Traceyina ramena. Přitulil se k němu a tak stáli a dívali se dolů na Sergia. Měl oči zavřené a obličej zarostlý tmavými vousy. Hlasitě sípal a chroptěl v tiché kabině a horečka mu rozpálila jasné barevné skvrny na tvářích.

"Ty úžasný starý lumpe," pronesl Johnny měkce a Sergiova víčka se zachvěla a otevřela se. Johnny se k němu rychle naklonil. "Sergio. Tvoje posádka - tvoji chlapci jsou zachráněni."

Sergio se usmál. Zavřel ty tmavé gazeli oči, potom je znovu otevřel a bolestně zašeptal: "Johnny, dáš mi práci, až se vrátím z vězení?"

"Nedostanou tě do vězení - tady přece velíš ty..."

Sergio se pokusil zasmát. Vydal jeden strašný sten, potom se vzepřel na lokty na palandě s očima vyboulenými a ústy lapajícími po dechu. Jednou zakašlal, byl to drsný trhavý zvuk a skrze rty mu v hustých černých chuchvalcích a jasně červených kapkách vytryskla krev. Padl zpět na polštáře. Byl mrtev, ještě než k němu Robin

doběhl.

Tracey spala ve vedlejším pokoji. Robin jí dal dostatečné množství sedativ, aby ji na příštích dvanáct hodin uspal. Johnny ležel nahý na úzkém kavalci v druhém pokoji pro hosty v budově Cartridge Bay, a když rozsvítil lampičku na nočním stolku, hodinky na zápěstí ukazovaly čas 2.46 po půlnoci. Přejel očima po svém těle. Modřiny byly tmavě purpurové a sytě červené na žebrech a slabinách tam, kde ho bahno přimáčklo k tvrdé ocelové stěně. Zatoužil teď po tabletkách na spaní, které mu Robin nabízel a které odmítl.

Tělo ho bolelo, myšlenky se mu honily v hlavě a bránily spánku po celou noc. Jeho myšlenky, to byl kolotoč děsivých snů, kroužily nekonečně kolem dvou smrtí, za které se musí Benedict van der Byl zodpovídat i v temných místech, kam určitě odešel. Ruby a Sergio. Ruby a Sergio. Jednoho viděl umírat, druhou si dovedl představit i se všemi příšernými detaily. Johnny se posadil a zapálil si cigaretu.

Chtěl se rozptýlit, odpoutat se od mučivých představ, které bombardovaly jeho předrážděný mozek. Snažil se soustředit na praktické kroky, které bude muset nutně udělat k odstranění následků posledních katastrofálních dnů. Mluvil ten večer vysílačkou s Larsenem a dostal od něho slib, že finančně podpoří Johnnyho, než z trupu Kingfisheru odstraní bahno a vyberou diamanty z tunelu s dopravníkem, a že vypomůže v období záchrany lodě a její opravy, než bude rypadlo schopno začít ještě jednou sklízet úrodu bohatých nálezů u ostrovů Thunderbolt a Suicide. Záchraný tým přiletí zítra, aby začal pracovat na Kingfisheru. Spojil se s inženýry z IBM, aby zkontrolovali a uvedli do chodu počítač zničený vodou. Šest týdnů to bude trvat, počítal Johnny, než bude Kingfisher připraven na moře.

Pak Johnnyho myšlenky najednou přeskočily k Rubyinu pohřbu. Byl stanoven na úterý příští týden. Johnny s sebou beze snů házel na kavalci, snažil se uzavřít se před myšlenkami. Útočily na něj však stále a hromadily se v temném zástupu. Ruby, Benedict, Velký modrý diamant. Znovu se posadil, zamáčkl cigaretu a naklonil se, aby rozsvítil lampičku. Znovu ztuhl. Vzpomněl si na Sergiův hlas. Takový diamant, jaký už nikdy znovu neuvidíš. Teď cítil, jak přichází nápad, až ho zamrazilo na zádech a vlasy na krku a chlupy na pažích se mu postavily vzrušením.

"Red Gods!" téměř vykřikl. A znovu slyšel Sergiův hlas: V jeho kabátě. Strčil ho do kapsy kabátu. Johnny vyskočil z lůžka a sáhl po oblečení. Cítil, jak mu buší srdce pod prsty, když si zapínal košili. Navlékl si kalhoty a svetr, nazul rychle boty, a když vyběhal z pokoje, popadl ještě vestu z ovčí kůže. Nasoukal se do vesty, vstoupil do opuštěné místnosti s vysílačkou a rozsvítil. Rychle přešel k mapě a naklonil se nad ni. Našel to jméno na mapě a polohlasně ho opakoval: "Red Gods."

Severně od Cartridge Bay se pobřeží táhlo rovně a jednotvárně třicet mil, potom byla najednou jeho linie prudce přerušena výstupkem červené skály, která vyčnívala do moře jako žalobcův prst. Johnny ji znal dobře. Byla to jeho práce vyhledávat a zkoumat každý takový přírodní jev, který mohl sehrát roli bariéry v hlavních proudech směřujících k pobřeží. V takových místech bývají vyvrženy na břeh diamanty a další předměty pocházející z moře. Vzpomínal na červené skalní útesy, vymodelované větrem a mořem do groteskních přírodních tvarů, podle nichž dostaly svá jména, ale důležitější byla vzpomínka na vyvržené odpadky oceánu na březích pod útesem: naplavené dříví, překližka nasáklá vodou, prázdné láhve, kanystry z umělé hmoty, cáry nylonové rybářské sítě a zátky všechno to smetené z lodí a zanesené proudem a vyvržené na tomto místě. Jel prstem po mapě a zastavil ho na tečkách Thunderbolt a Suicide. Přečetl si lakonickou poznámku nad mrňavými šipkami, které letěly od ostrovů k holému obrysu Red Gods. Proudý jihojiho-západ. 5 uzlů.

Klíče od skladu visely nad stolem s mapou na malých háčcích, každý opatřený štítkem a očíslovaný. Johnny vybral dva z nich označené GARÁŽ a LANDROVER. Měsíc byl v úplňku. Noc byla klidná, bylo bezvětrí. Johnny rozrazil dvojité dveře garáže a rozsvítil parkovací světla landroveru. Zkontroloval, jestli je vůz v pořádku. Nádrž byla plná, záložní pětigalonové kanystry v držácích plné, kanystr s pitnou vodou také. Vstrčil prst do hrdla s kanystrem vody a ochutnal ji. Byla čistá a sladká. Zvedl sedadlo pro spolujezdcu a zkontroloval prostor pod ním. Zvedák a montážní páky a klíč na matice kol, lékárnička první pomoci, baterka, signální rakety a kouřové pochodně, láhev s vodou, plátěná podlážka, dvě konzervy nouzových zásob, vlečné lano, sada nářadí, batoh, nůž a kompas. Landrover byl vybaven tak, že ho mohla potkat jakákoliv nepředvídaná událost při cestování pouští. Johnny si sedl za volant a nastartoval motor.

Jel tiše a pomalu kolem přístavních budov. Nechtěl probudit ty, kteří spali uvnitř, ale když se koly dotkl pevného písku na okraji laguny, zapnul světla naplno a šlápl na plyn. Přejel písečné duny u vjezdu do zálivu a zatočil severně po pláži. Reflektory házely pevné bílé proudy světla do mořského oparu a vyplašení mořští ptáci se s vystrašeným plácáním křídel zvedali před řítícím se autem.

Nastával odliv a odhalené pobřeží bylo tvrdé a lesklé mokrem, hladké jako asfaltová silnice. Pod koly rychle jedoucího vozu křečce křoupali pobřežní krabi zaslepení reflektory. Začalo svítat, v pozadí se rýsovaly obrysy mystických dun proti červené obloze. Jednou poplašil zaběhlou šelmu, jednu z těch hnědých hyen, které hledají potravu na tomto pustém pobřeží. Pádila ohyzdně nahrbená v panice do bezpečí dun. I v tom spěchu si Johnny uvědomil, jaký hnus v něm vyvolává tohle odporné zvíře.

Studený vlhký závan větru Johnnymu osvěžil obličej. Zchladil štiplavou bolest v očích a uvolnil napětí z nevyspání, které ho tisklo na spáncích. Slunce se vyhouplo nad horizont a zalilo útesy Red Gods, vzdálené pět mil před ním -, se vši dramatickostí jako na divadelní scéně. Procesí obrovských, napůl lidských, napůl božských postav vstupujících do moře zářilo zlatočerveně. Když k nim Johnny dojížděl, světlo a stíny si hrály na útesech, takže spatřil sto stop vysokou postavu Neptuna naklánějícího se, aby ponořil svůj rozevlátý červený vous do moře. Vedle něj se tyčil obrovský hrbáč s hlavou vlka. Řady vestálek v dlouhých róbách z červené skály, se draly dopředu tlačení fantastických tvarů. Bylo to tajuplné a zneklidňující. Johnny se musel ovládnout a odvrátil proto pozornost k pobřeží u

úpatí útesů. To, co uviděl, mu znovu nahnalo husí kůži.

Sešlápl pedál plynu až k podlaze, řítil se po mokřém písku k místu, kde kroužilo bílé hejno mořských ptáků a nalétávalo na něco a poskakovalo u něčeho, co leželo na rozhraní vody a písku. Jakmile k nim namířil, nad přední kapotou přeletěl racek. Dlouhý pruh něčeho mokrého a masitého se houpal v jeho zobáku a racek to spolkl hltavě v letu. Jeho vole bylo nafouklé a nacpané potravou.

Když se vůz přiblížil, mořští ptáci se divoce a rozhořčeně rozletěli. Opustili lidské tělo ležící na písku, které bylo poseto jejich stopami s plovacími blánami a znečištěné roztroušeným peřím a trusem. Johnny zastavil a vyskočil z auta. Dlouze se zahleděl na tělo, potom se rychle otočil a opřel se o bok landroveru. Zvedl se mu žaludek a cítil zvratky v hrdle. Usilovně se snažil nutkání potlačit.

Tělo bylo nahé, ale na jedné noze viselo ještě několik nasáklých cárů oblečení a gumová bota. Ptáci útočili na každý palec odhaleného masa - kromě skalpu. Obličej byl k nepoznání. Nos chyběl, oční důlky se staly prázdnými černými dírami. Zuby byly vyceněné, protože neexistovaly rty, které by je přibýly. Bezbarvé albínské vlasy nad tímto zruinovaným obličejem vypadaly jako paruka odložená obscénním a nechutným vtípákem. Hugo Kramer urazil dlouhou cestu od ostrovů Thunderbolt a Suicide k útesům Red Gods.

Johnny vytáhl z auta plátěnou podlášku zpod sedadla spolujezdce. S odvráceným obličejem zabil opatrně mrtvolu, utáhl celý balík vlečným lanem a potom ho pracně odvekl na pobřeží z dosahu přílivu. Tlusté plátno by mělo ptáky odradit, ale aby se Johnny pojistil, nasbíral naplavené dříví a desky, které se pohupovaly podél pobřeží, a nakupil je na mrtvolu. Některé z desek byly čerstvě polámané a barva na nich byla stále jasná a nová. Johnny předpokládal, že to byla část vraku Wild Goose.

Vrátil se k vozu a rozjel se k útesům, které se tyčily už jen míli před ním. Slunce již bylo dost vysoko a jeho žár začínal být nesnesitelný. Za jízdy ze sebe setřásl kožesinovou vestu, aniž ho to zastavilo ve sledování pláže před sebou. Hledal další shluk racků, ale místo toho uviděl velký černý předmět, vyvržený a zachycený pod červenými kamennými útesy. Byl od toho padesát yardů, než rozeznal, co to je. Cítil, jak se mu prudce roztřásl žaludek, a potom ztuhl leknutím. Byl to černý gumový nafukovací záchranný člun - a byl vytažen na břeh nad nejvyšší hranici přílivu.

Když vylézal z auta, cítil, jak se mu třesou nohy, jako kdyby se zrovna vyšplhal na vrchol hory. Úzkost a obavy mu zkrátily dech. Pomalu se blížil k člunu a z měkkého písku kolem něho mohl vyčíst celý příběh. Hladká stopa po tažení člunu a dvojice šlápějí. Jedna dvojice stop od bosých nohou, široká, s tlustými krátkými prsty a plochou klenbou, stopy muže, který byl zvyklý chodit bos. Tyto stopy patří jednomu z míšenců z posádky Wild Goose, rozhodl Johnny, opustil je a zaměřil svou pozornost k další dvojici stop. To byly boty, dlouhé a úzké, jemné kožené podrážky. Stopy podrážek byly ostře ohraničené, což napovídalo tomu, že to byly nové boty, málo nošené, délka kroku a hloubka stop patřily vysokému, dobře stavěnému člověku. Johnny teď zjistil s mírným údivem, že se mu třesou ruce, a dokonce i rty se mu chvějí.

Zmocnila se ho zimnice, třásl se jako ve vysoké horečce, točila se mu hlava a náhle zeslábl. Byl to Benedict van der Byl. Johnny to věděl s úplnou a naprostou jistotou. Benedict přežil katastrofu. Johnny zaťal pěsti, tvrdě sevřel bradu a rty. Nenávist se vzdouvala v jeho myšlenkách jako temné divoké vlny.

"Díky Bohu," šeptal. "Díky Bohu. Teď ho můžu zabít vlastníma rukama."

Nohy udupaly písek kolem celého člunu. Vedle něho ležel tlustý kus desky, který použili zřejmě jako páky, aby dostali kanystr s vodou a skříňku s jídlem z prostoru pod podlahou člunu. Skříňka s jídlem byla vybrakovaná a prázdná. Ponesou asi balíky železných zásob v kapsách, aby se jim šlo lehčeji, ale kanystr s vodou byl pryč. Dva páry stop vedly rovně k dunám. Johnny je sledoval v běhu, ale okamžitě je ztratil v písku první větrem nakupené duny. Johnnyho to neodradilo. Duny asi po tisíci yardech zmizí, potom půjdou muži do vnitrozemí po rovinách a solných pláních.

Běžel zpátky k autu. Teď se zase ovládal. Nenávist se zmenšila na tvrdý tlak v hrudníku. Chvilí přemýšlel, pak zvedl mikrofon vysílačky v landroveru, aby se spojil s Cartridge Bay. Inspektor Stander měl policejní helikoptéru připravenou na přistávací ploše za přístavními budovami. Mohl tady být za třicet minut. Za hodinu budou mít Benedicta van der Byla. Johnny tuto myšlenku však zavrhl. Oficiálně byl Benedict mrtvý. utopený. Nikdo po něm nebude pátrat v mělkém hrobě v pustinách pouště Namib. Muž z posádky, který je s ním, bude komplikací, ale zkusí ho podplatit nebo ho polekat a vyhrožovat mu. Nic mu nesmí stát v cestě jeho pomsty. Nic. Johnny otevřel skříňku v landroveru a vytáhl nůž. Vrátil se k člunu a vrazil čepel do tlusté gumy na mnoha místech. Vzduch zasyčel z děr a člun se pomalu zhroutil. Johnny ho nacpal dozadu do vozu. Zahrabe ho v poušti. Nesmí zůstat žádný důkaz toho, že se Benedict dostal na břeh živý.

Nastartoval, zařadil náhon na všechna kola a pískem sledoval stopu k okraji dun. Projížděl údolími a přes hřebeny písku, ostré jako nůž. Když sjel z posledního svahu dun, pocítil skličující ticho a nesmírnost země, která ho obklopovala. Sem, jen míli od moře, vliv studeného Benguelského proudu nedosahoval. Vedro bylo příšerné. Johnny cítil, jak mu pot vytéká ze všech kožních pórů a ve vražedném suchém vzduchu rychle usychá. Odbočil s landroverem a jel paralelně s řadou dun, pomalu se ploužil podél nich minimální rychlostí a vykloněný z vozidla sledoval zemi.

Lesklé kousky slídy v písku mu odrážely sluneční žár do obličeje. Opět narazil na stopu. Vedla dolů z dun a pokračovala pryč, namířila si to přímo směrem k vzdálené linii hor, které se téměř ztrácely v modrém oparu, vytvořeném horkem kolem poledne. Johnnyho jízda se při sledování stopy do míst tam, kam stopa vedla, skládala ze série přískoků. Byla přerušovaná zastávkami a prudkými nárazy na skalnatých hřebenech a v místech, kde byla země rozpukaná. Dvakrát vystoupil z auta, aby našel stopu v složitém terénu, a tak v jedné z plochých solných pánví urazil pouze čtyři míle a ztratil mnoho času. Stopy šly za sebou jako perly na náhrdelníku, zřetelně otištěné v lesklém škraloupu soli. Za pánví vběhly do labyrintu černých skal, rozpolcených v rokle a střežených vysokými deformovanými monolity. V jedné z roklí našel Hansieho, malého starého námořníka z WildGoose. Lebku měl proraženou. Krví potřísněný kámen

ležel vedle něho. Krev byla suchá, hladká a lesklá. Hansie civěl vysušenými očními bulvami k nemilosrdnému nebi. V tváři měl výraz jenmého údivu.

Příběh této nové tragédie byl napsán na písečném dně rokle. Na ploše pošlapané spletenými stopami se dva muži hádali. Johnny se domníval, že Hansie se chtěl vrátit k pobřeží. Musel vědět, že za horami, asi tak sto mil odtud, je silnice. Chtěl se vzdát pokusů a vrátit se k pobřeží a do Cartridge Bay. Hádky skončila, když se otočil zády k Benedictovi a vrátil se po svých stopách. V písku zbyla mělká jáma po kameni, který Benedict zvedl. Pak mišence sledoval. Johnny stál nad Hansiem a shlížel dolů na jeho rozbitou hlavu. Poprvé si uvědomil, že honí maniaka. Benedict van der Byl byl duševně chorý. Už to nebyl muž, ale zoufalé šílené zvíře.

"Zabiju ho," slíbil Johnny staré bílé kudrnaté hlavě u svých nohou. Nebylo už proč dále váhat. Až chytí Benedicta, udělá to tak, že žádný soud na světě se nebude ptát, jestli jednal v sebeobraně. Benedict se vyřadil z lidské společnosti, nepatřil tedy pod její zákony. Johnny vytáhl vyfouknutý gumový člun a přehodil ho přes Hansieho. Zatížil okraje kameny. Pokračoval v jízdě tančícími, mihotajícími se stěnami horka s novou náladou, vražednou, vzrušenou očekáváním.

Věděl, že se teď chvílemi stává také zčásti zvířetem, zkaženým divokostí člověka, který loví. Chtěl, aby Benedict van der Byl zaplatil za vše svou vlastní měnou. Život za život, krev za krev. Po míli narazil na kanystr s vodou. Byl zuřivě odhozen silou, která jím daleko smýkla pískem. Voda vytekla z otevřeného otvoru, zanechávajíc vysušenou strouhu v žíznivé zemi. Johnny na ni nevěřicně

civěl. Ani maniak by sám sebe neodsoudil k tak strašnému konci. Přešel na druhou stranu, kde ležel převrácený pětigalonový mosazný soudek. Zvedl ho a zatřásl s ním. Ozval se čvachtavý zvuk zbytku tekutiny.

"Bože!" zašeptal s hrůzou a projel jím bodavý pocit lítosti a opovržení. "Teď už dlouho nevydrží." Zvedl kanystr ke rtům a zhluboka se napil. Nosní dírký se okamžitě zachvěly odporem a prudce plivl, odhodil kanystr a utíral si rty hřbetem ruky.

"Mořská voda!" zamumlal. Spěchal k vozu a vypláchl si ústa sladkou vodou. Jak mohlo dojít k záměně, se nikdy nedozví. Člun mohl ležet ve Wild Goose mnoho let, možná že po tu dobu jeho zásoby nikdo nezkontroloval nebo nevyměnil.

Od tohoto okamžiku musel Benedict vědět, že je odsouzen k záhubě. Bylo lehké vyčistit jeho zoufalství z klopýtavých stop. Začal utíkat, panika ho poháněla kupředu. Za dalších pět set yardů spadl těžce na dno suché strže a chvíli ležel, než se vyškřábal zase nahoru na okraj. Teď ztratil směr. Stopa se začala stáčet v dlouhém oblouku na sever, znovu utíkala. Tvořila úplný kruh a tam, kde se stopy setkaly, si Benedict sedl. Nebylo pochyb o obtisku po jeho zadnici. Musel se tady pokoušet uklidnit, protože stopa se znovu dala rozhodně směrem k pohoří. Nicméně téměř půl míle klopýtal a padal. Teď znovu vybočil z kurzu, táhl ho to na jih. Ještě jednou spadl a tady ztratil botu. Johnny ji zvedl a přečetl si zlaté písmo na štítu uvnitř ŠVÝCARSKÝ VÝROBEK, SPECIÁLNĚ VYROBENO PRO HARRODS.

"To je náš chlapec Benedict, dobře. Čtyřicet liber, černá kozinka," zamumlal zachmuřeně a znovu nasedl do landroveru. Jeho vzrušení teď vrcholilo. Už to bude brzy, velmi brzy. Kousek dále se Benedict dopachtil na dno bývalého vodního koryta, změnil směr a sledoval dno. Jeho pravá noha byla rozdrásána ostrými kamínky z řečiště a na každém kroku zanechával malou stopu zaschlé krve. Vrávorál jako opilec. Johnny projížděl s landroverem křížem krážem mezi balvany, které ucpávaly koryto.

Průřva byla čím dál hlubší a špičaté hřebeny černé skály tvořily hráz po obou jejích stranách. Vzduch v korytě držel jako těžká horká deka. Pálil v hrdle a vysušoval sliz v nosních dírkách na kámen. Slabý polední vánek zafoukal od hor, pomalý pohyb těžkého vzduchu, který neposkytoval úlevu, ale jako by jen ještě více zdůrazňoval pálení slunce a dusivou tíseň vzduchu. Po řečišti byly roztroušené trsy zakrslého křoví. Groteskní malé rostliny, zmrzačené a zdeformované roky sucha. Na jednom trsu zatřepal letargicky před vozem křídly obrovský černý pták. Johnny zamrkal, nejistý, zda je to realita nebo fata morgána z rozpáleného vzduchu. Najednou se pták proměnil v tmavě modré sako od obleku. Viselo na trnitých větvích, vánek hýbal šosy oděvu z drahé látky.

"Do jeho kabátu. Strčil ho do kapsy kabátu." S pohledem upřeným na sako sešlápl plyn a landrover vyrazil vpřed. Johnny tak nezahlédl balvan sahající po kolena. Vrazil do něj rychlostí dvaceti mil za hodinu a vůz se zastavil, znehybněl se skřípotem trhajícího se plechu. Náraz Johnnyho vyhodil dopředu na volant a vyrazil mu dech. Ochromilo ho to bolestí, lapal po dechu, ještě když se belhal k saku a strhl ho z křoví. Cítil, jak kapsa tíží. Konečně měl plný plátěný pytlík v rukou. Obsah klapal jako ořechy, když trhal zdřovovací šňůrou. Nic jiného nemohlo takhle klapat.

"Takový diamant, jaký už nikdy v životě neuvidíš."

Šňůra byla těsně utažená. Johnny běžel zpět k landroveru. Horečně hrabal pod sedadlem, až našel nůž. Přerezal šňůru a vysypal obsah pytlíku na kapotu vozu.

"Och, Bože! Oh, dobrý Bože!" šeptal rozpraskanými rty. Pohled se zamlžil a Velký modrý diamant nejasně zazářil, rozmazaný slzami, které zaplavily Johnnyho zrak. Trvalo celou minutu, než byl schopen se sebrat a dotknout se ho. Pak to udělal tak uctivě - jako by to byla posvátná relikvie. Johnny Lance pracoval po celý svůj život proto, aby jednou získal kámen, jako byl tenhle. Držel ho oběma rukama a klesl k zemi do malého stínu vedle landroveru.

Trvalo dalších pět minut, než si uvědomil zápach oleje horkého motoru. Otočil hlavu a uviděl, jak se pod podvozkem pomalu rozlévá kaluž. Rychle se překulil na břicho, a stále svíraje diamant, vsunul tělo pod vozidlo. Balvan protrhl motorovou vanu. Vůz vypouštěl svou životní tekutinu do horkého písku řečiště. Vysunul se zpátky a opřel se o přední pneumatiku. Podíval se na náramkové hodinky a s překvapením zjistil, že už je několik minut po druhé hodině odpoledne. S úžasem také zjistil, že k tomu, aby zaměřil oči na ciferník hodinek, potřebuje obrovské úsilí. Dva dny a dvě noci bez spánku, neustálé emocionální napětí těchto dnů a nocí, ničení těla dlouhými hodinami žáru a duše korodující depresí této měsíční krajiny - to všechno si vybíralo svou daň.

Věděl, že má závrať, jaká bývá u prvního stadia alkoholismu, začínal jednat iracionálně. Ta náhlá nepozornost,

vzniklá v řečišti plném balvanů, byla symptomem jeho současného stavu. Pohrával si s velkým diamantem, dotýkal se teplého hladkého povrchu svými rty, třel ho měkce mezi palcem a ukazovákem, přendával si ho z ruky do ruky, zatímco každický sval a buňka volaly po odpočinku. Měkká a falešná otupělost se mu rozlila tělem. Dosáhla až k mozku a ochromila ho. Zavřel na chvíli oči, aby si je chránil před září, a když je znovu usilovně otevřel, byly čtyři hodiny.

Vyškrábal se na nohy. Stíny v korytě byly delší, vánek ustal. I když se pohyboval toporně jako stařec, spánek mu rozjasnil mysl, a zatímco hlтал balíček keksů namazaných paštikou a zapíjel to džbánkem vlažné vody, rozhodl se. Zahrabal plátěný pytlík s neopracovanými diamanty v písku pod autem, ale nemohl se rozloučit s Velkým modrým. Zapnul ho bezpečně do zadní kapsy kalhot. Do lehkého batohu z prostoru pod sedadly strčil dvou-pintovou láhev s vodou, krabičku první pomoci, malý příruční kompas, dvě dýmovnice a nůž. Zkontroloval, jestli má v kapsách zapalovač a krabičku s cigaretami. Potom, bez dalšího pohledu na vysílačku na přístrojové desce, se otočil a potácel se roklí po stopě Benedicta van der Byla.

Během půl míle rozhodil tělesnou otupělost a prodloužil svůj krok. Teď se mu šlo dobře. Nenávist a hlad po pomstě, které začaly doutnat od chvíle, kdy našel diamanty, teď silně vzplanuly. Dávaly sílu jeho nohám a zostřovaly mu smysly. Stopa se najednou prudce stočila k jedné straně rokle a ztratil ji na černé skále hřebenu, ale znovu ji našel. Už se rychle přibližoval. Stopa vedla nerovným povrchem země, Benedict zřetelně slábl. Ustavičně padal, plazil se po zkrvavených kolenou po krutém štěrku a kamení, klopýtal přes trnité křoví a zanechával cáry svého oblečení na zahnutých červených trnech. Potom stopa zamířila z břehů a smýkla do jiné oblasti nízkých, oranžově zbarvených písečných pahorků a Johnny se dal do pravidelného klusu.

Slunce klouzalo dolů po obloze, házelo modré stíny ve výmolech dun a horko se zmírnilo, takže pot stačil Johnnyho ochlazovat, než uschl. Johnny se plně soustředil na stopy po vrávorajícím. Začal se teď obávat, že už najde Benedicta mrtvého. Stopy napovídaly, že muž je zcela vyčerpán, ale stále se táhl kupředu. Johnny si nevšiml jiných stop, které přicházely v úhlu od dun a vedly paralelně s Benedictovými, dokud se k nim nepřiblížily a nezačaly přebýhat lidské stopy. Johnny se zastavil a padl na kolena, aby si prohlédl široké stopy podobné psím.

"Hyena!" Pocítil hořké Zachvění hnusu až v žaludku, když vyslovil to slovo. Rychle se rozhlédl kolem a uviděl další pár stop vedle vlevo. "Jsou dvě. Ucítlily krev!" Johnny teď začal utíkat po stopě. Zamrazilo ho, když si uvědomil, co by se mohlo stát, kdyby dostihly bezmocného člověka. Nejhnusnější a nejzbabělejší zvířata v Africe, ale s čelistmi, které mohly rozdrtit na štěpiny stehenní kosti dospělého buvola, a jejich husté krátké tesáky byly pokryty takovým povlakem bakterií z rozkládajících se mršin, že jejich kousnutí bylo smrtelné jako uštknutí černou mambou.

"Ať jsem tam včas prosím, Bože, ať ho najdu včas." Potom to uslyšel za hřebenem další duny. Hrůzný zvuk ho zastavil uprostřed skoku. Byl to pronikavý křik, který zaskřehotal do ticha. Johnny stál a poslouchal, široce nakročený do běhu. Přišlo to znovu. Chechtot ďáblů, dráždivý, krvelačný.

"Mají ho." Johnny se vrhl do měkkého svahu písku. Doběhl k hřebeni a podíval se dolů na arénu placatou jako talíř, tvarovanou hřebenem duny. Benedict ležel na zádech. Bílou košili měl rozhalenou až k pasu. Modré kalhoty jeho obleku byly roztrhané na cucky, vylézala mu z nich kolena. Jedno chodidlo bylo krvavý cár ponožky ztvrdlé špinou. Párek hyen udupal v písku kolem jeho těla cestičku. Kroužily kolem něho hodiny, než žravost přemohla jejich zbabělost. Jedna hyena se posadila deset stop od něj, a jako by krčila svou plochou hadí hlavu nízko mezi nahrbená ramena. Byla hnědá a chlupatá, posetá tmavě hnědými skvrnami, kulaté uši vztyčené dopředu, černé oči jiskřící nenasytností, když sledovala svého druhu. Druhá hyena stála svými předními tlapami na Benedictově hrudníku. Měla skloněnou hlavu a čelisti byly zakousnuté do Benedictova obličeje. Zakláněla se dozadu, škubala sebou vztekale, funěla, aby vyšklubla plnou tlamu masa. Benedictova hlava sebou škubala a trhala, jak ji hyena rvala. Nohy se sotva bránily, ale ruce sebou bily o písek jako zmrazení bílí ptáci. Maso z jeho obličeje se vytrhlo. Johnny to uslyšel jasně v naprostém tichu večera v poušti. Roztrhlo se měkce jako hedvábí a Johnny zaječel. Obě hyeny se toho výkřiku lekly, daly se na útěk. Vyškrábaly se na hřeben protějščí duny v strašné neohrabané panice, zanechávající ležícího Benedicta s krvavou maskou místo obličeje. Když se Johnny podíval na ten obličej, věděl, že ho teď nemůže zabít, možná ho nikdy nebyl schopen zabít. Nemohl se pomstít této rozdrásané bytosti se zruinovaným obličejem a pomatenou myslí. Klekl si na kolena

vedle něj a uvolnil roztřesenými prsty sponku batohu.

Benedictovo ucho a tvář visely přes jeho ústa v tlustém cáru masa. Zuby na jedné straně čelisti byly odhalené a krev kapala a tryskala v jemných tenkých pramenech. Johnny roztrhl papír, do kterého byla zabalená buničitá vata, a přitlačil s ním cár masa zpět na své místo. Silně ho tlačil roztaženými prsty. Krev prosákla skrze vatu, ale tlakem krvácení zpomalilo.

"To je dobrý, Benedicte. Jsem teď tady. Budeš v pořádku," šeptal ochraptěle, když ho ošetřoval. Volnou rukou roztrhl obal dalšího obvazu a přiložil ho pečlivě na prosáklou vatu. Tlačil na čistý obvaz, zatímco zvedl Benedictovu hlavu a podržel ji ve své dlani. "Musím jen vysušit to krvácení, potom ti dám napít."

Sáhl do labičky první pomoci pro kousek vaty a opatrně začal odstraňovat krev a písek z Benedictova nosu a rtů. Dusivý dech se trochu uklidnil, ale Benedict skrze černé rty stále sípal. Jazyk měl nateklý, zaplňoval jeho ústa jako tlustá purpurová houba.

"Tak je to lepší," broukal Johnny. Stále bez oddechu tlačil na přiložený obvaz a druhou rukou odšrouboval zátku z láhve s vodou. Palec přidržel na otvoru, reguloval tak její vytékání a nechal do vysušeného ústního otvoru spadnout kapku vody. Po dalších deseti kapkách zarazil láhev do písku a masíroval jemně Benedictovo hrdlo, aby vzbudil polykací reflex. Muž v bezvědomí bolestně polkl.

"Tak je to dobře, můj chlapče," povzbuzoval ho Johnny a začal ho znovu po kapkách napájet a polohlasně broukal. "Budeš v pořádku. Fajn, spolkni to."

Dvacet minut mu trvalo, než Benedict pozřel půl pinty teplé sladké vody, a do té doby bylo krvácení

zastaveno. Johnny znovu sáhl do lékárničky a vybral dvě tablety soli a dvě glukózy. Vstrčil si je do úst a rozžvýkal je na měkkou hustou pastu, potom se naklonil k znetvořenému obličejí muže, o němž přísahal, že ho zabije, a přitiskl svá ústa k Benedictovým rozpukaným suchým rtům. Vypustil roztok soli a glukózy do Benedictových úst, potom se zvedl a začal znovu kapat vodu. Když dal Benedictovi další čtyři tablety a polovinu obsahu láhve s vodou, zazátkoval ji a vrátil do batohu. Namočil obklad do jasně žlutého lepkavého ajatinového roztoku a místo pevně obvázal. Byl to mnohem těžší úkol, než předpokládal, a po několika nezdařených pokusech obtočil obvaz pod čelistí a přes oči a zabalil Benedictovi celou hlavu kromě nosu a úst. Když to dokončil, slunce už bylo na horizontě. Johnny se postavil, protáhl záda a ramena a zahleděl se na nádherný zlatočervený konec dalšího dne v poušti. Věděl, že odkládá nutné rozhodnutí. Vypočítal, že je to pět mil od místa, kde opustil auto v korytě. Pět mil těžké chůze, pořádný výlet na čtyři hodiny - ve tmě pravděpodobně pět. Mohl by nechat Benedicta tady, dojít k vozu, spojit se s Cartridge Bay a vrátit se k němu? Johnny se otočil a vzhledl k dunám. Tady byla odpověď.

Jedna z hyen seděla na vrcholu duny a soustředěně je pozorovala. Hlad a nastávající noc v ní budily nadměrnou drzost. Johnny sprostě zanačoval a pohrozil jí. Hyena vyskočila a lehce se přehoupala dozadu za hřeben. "Měsíc vychází dneska v osm. Do té doby si odpočinu - a půjdeme v chládku," rozhodl se a lehl si na písek vedle Benedicta. Kamínek v zadní kapse ho tlačil, vytáhl proto diamant a držel ho v ruce. Ve tmě se hyeny začaly chichotat a ječet, a když vyšel měsíc, osvětlil jejich hnusné postavy na hřebeni nad plochou.

"Jdeme na to, Benedicte. Jdeme domů. Čeká tě tam párek hodných policajtů a chce s tebou mluvit." Johnny ho zvedl do sedu, přehodil si Benedictovu paži přes rameno a vytáhl ho, jako když požárník zachraňuje oběti požáru. Johnny takto chvíli stál, bořil kotníky hluboko do měkkého písku, ohromený vahou bezvládného břemene. "Budeme odpočívat vždycky, když ujdeme tisíc kroků," sliboval si a začal se plahočit nahoru na dunu. Tiše si počítal, ale věděl, že nebude schopen znovu zvednout tělo bez pomoci skalního převisu nebo nějaké podpěry, o kterou by se mohl vzepřít. Měl si to uvědomit, ještě než vstoupil na písčité přesypy.

"Devět set devadesát devět. Tisíc." Počítal jen ve své mysli. Šetřil své síly, prohýbal se pod tíhou, ramena a záda měl shrbená hrozným utrpením, písek ztěžoval každý krok. "Dalších pět set. Jdeme dalších pět set."

Za nimi se táhly obě hyeny. Zhltaly krvavé obvazy, které Johnny nechal na místě, a chuť krve je hystericky poháněla.

"Dobře. Jen dalších pět set." A Johnny začal třetí tisícovku a potom čtvrtou a pátou. Ucítil, že mu něco klouže po zadní části nohou. Benedictova pozice s hlavou dolů měla za následek obnovení krvácení a hyeny zakvílely a zalkaly, když ucítily pach krve. "Ještě kousek. Benedicte. Vydrž. Ještě kousek."

Před ním se objevila první skupinka stříbřitě osvětlených skal a Johnny se mezi ně vpotácel a zhroutil se obličejem dolů. Trvalo dlouho, než nasbíral nové síly, aby sundal Benedictovu váhu z ramenou. Upravil Benedictovi obvazy, nalil mu plná ústa vody a on ji rychle polkl. Potom Johnny spláchl hrstku tablet soli a glukózy dvěma opatrnými přiděly vody z láhve. Dvacet minut podle svých hodiněk odpočíval, potom použil jednu ze skal jako podpěru, aby dostal Benedicta znovu na ramena, a pokračoval v chůzi. Po každé hodině Johnny deset minut odpočíval. V jednu hodinu po půlnoci dopili zbytek vody a ve dvě hodiny věděl přese všechnu pochybnost, že minul koryto a že je ztracen.

Opíral se o plochý kámen, ochromený vyčerpáním a beznadějí, a naslouchal chichotajícímu se sboru smrtěk kousek mezi skalami. Pokoušel se zjistit, kudy šel špatně. Možná že se koryto stočilo a on se teď s ním pohybuje paralelně, možná že už ho přešel bez toho, že by ho poznal. To se stávalo, slyšel už o jiných lidech, slepě klopýtajících po asfaltové silnici, kteří nepoznali, že po ní jdou. Na kolik hřebenů se vyšplhali a kolik jich slezli? Nemohl si vzpomenout. Na jednom místě klopýtl o porost křoví a rozedřel si nohy. Možná to bylo koryto. Připlazil se k Benedictovi.

"Vzmuž se, mládenče. Jdeme zpátky." Chvilku před svítáním Johnny spadl naposledy. Když natočil hlavu a přimhouřenýma očima se podíval stranou na hodinky, bylo dostatečné světlo, aby na ně viděl. Bylo pět hodin. Zavřel oči a dlouho ležel.

Musel se vzdát. Byl to dobrý pokus ale nepovedl se. Za hodinu vyjde slunce. Potom bude konec. Něco se kolem něj pohybovalo, měkce a kradmo. Nic mě nezajímá, řekl si. Chci tady jenom tiše ležet, teď, když je všemu konec. Potom uslyšel očichávání, drsné čenichání hladového psa. Otevřel oči. Deset stop od něho se krčila hyena a dívala se na něj. Tlamu měla otevřenou a z ní na jedné straně volně visel růžový jazyk. Mohl ji cítit, smrad jako ve zvířecí kleci v zoo, zápach trusu a zkažené mršiny.

Johnny se pokusil vyjeknout, ale z úst nevycházel zvuk. Hrdlo měl stažené a jazyk nateklý. Vyškrábal se na lokty. Hyena se stáhla zpět, ale bez zjevné paniky, ne jako předtím. Klidně kousek poodběhla, potom se otočila znovu k jeho obličejí ze vzdálenosti dvaceti yardů. Zašklebila se na něj, vtáhla růžový jazyk dovnitř, aby polkla sliny. Johnny se s námahou doplazil k místu, kde ležel Benedict; a podíval se na něj. Slepá zafačovaná hlava se pomalu otočila k němu, černé rty se pohnuly.

"Kdo je to?" zašeptal chraptivě, suše.

Johnny se pokusil odpovědět, ale hlas ho opět zradil. Bolavě zakašlal a snažil se polknout, aby si vytvořil vlhko v ústech. Teď když byl Benedict při vědomí, Johnnyho nenávist vzplanula znovu.

"Johnny," zakrákal. "To je Johnny."

"Johnny?" Benedictova ruka se zvedla a dotkla se obvazů na očích. "Co?"

Johnny se naklonil, stále na boku, a uvolnil uzel na Benedictově spánku. Stáhl obvazy z jeho očí a Benedict na něho zamrkal. Světlo svítání teď bylo silnější.

"Vodu?" zeptal se Benedict.

Johnny zavrtěl hlavou.

"Prosím."

"Není."

Benedict zavřel oči a potom je znovu otevřel. Zahleděl se na Johnnyho s hrůzou.

"Ruby!" zašeptal Johnny. "Sergio! Hansie!"

Křeč viny zkroutila Benedictův obličej a Johnny se k němu naklonil blíže, aby mu zasyčel jedno slovo do ucha.

"Hajzle!" Johnny si odpočinul na loktech, těžce polkl, potom znovu promluvil. "Zvedej se!"

Odplazil se za Benedicta a tlačil a táhl ho do sedu. "Podívej."

Dvacet yardů od nich seděly nedočkavě dvě hyeny, pošilhávaly potměšile jiskrnými očima plnými netrpělivosti. Benedict se začal třást. Vydal kňučivý zvuk. Johnny ho pomalu nakláněl dozadu, až se opřel o skálu. Sám se pak opřel o skálu vedle Benedicta, aby si znovu odpočinul.

"Já jdu," zašeptal. "Ty zůstaneš."

Benedict vydal kňouravý zvuk znovu, třásl slabě hlavou, civěl na dvě slintající zvířata před sebou. Johnny si přehodil batoh na záda. Zavřel oči a snažil se zmobilizovat poslední rezervy svých sil. Těžce se dostal na kolena. Tma a pak jasné světlo mu osleply oči. Potom se zrak vyčistil. Znovu se zvedl a byl na nohou. Poklesl v kolenou a chytil se skály, aby udržel rovnováhu.

"Tak ahoj!" zašeptal. "Dobrou zábavu!"

A odcházel potácivě a vrávoravě pryč do divočiny černých skal. Bojácné kňourání za ním se změnilo ve výbuch křiku.

"Johnny. Prosím tě. Johnny."

Johnny jako by ten výkřik neslyšel, pokračoval.

"Vrahu!" ječel Benedict.

To obvinění Johnnyho zarazilo. Opřel se o další skálu a otočil se. Benedictova tvář se zmítala v křeči a tenký proužek krvavé sliny lemoval jeho rty. Slzy mu beze studu proudily po tvářích a vsakovaly se do zakrvácených a antiseptiky pokapaných obvazů.

"Johnny. Můj bratře. Neopouštěj mě."

Johnny se odrazil od skály. Zakymácel se a téměř spadl. Potom se odpotácel zpět k Benedictovi a sklouzl dolů do sedu vedle něho. Z batohu vytáhl nůž a vložil mu ho do dlaně. Benedict vzlykal aúpěl.

"Drž hubu, zatraceně!" šeptal Johnny. Slunce už bylo nahoře. Pálilo přesně do Johnnyho obličeje. Cítil, jak mu kůže na tvářích praská spálením. Před očima se mu dělaly mžitky, ale přehlížel je. Chvění víčky byl jediný pohyb, který udělal za poslední hodinu. Hyeny se stále přibližovaly. Pochodovaly nervózně tam a zpět před sedícím Johnnyem a Benedictem. Teď se jedna z nich zastavila a natáhla krk, začmouchala dychtivě k Benedictově noze potřísněné krví, kradla se palec po palci blíže. Johnny se pohnul a zvíře uskočilo, třásl dychtivě hlavou a šklebilo se, jako by se omlouvalo. Přišel čas, aby se uchýlili k poslední možnosti obrany. Johnny doufal, že ji nezačne příliš pozdě. Byl velmi slabý.

Jeho oči a uši ho klamaly, zrak skákal a rozmazával se, v uších mu v tom tichu hučelo, jako by byl ne v poušti, ale v sadu plném včel. Zatočil ozubeným kolečkem svého zapalovače a rozžehl plamínek. Opatrně ho přenesl k zápalné šňůře dýmovnice. Zaprskala a chytla. Johnny hodil dýmovnici obloukem k hyenám, a když oblaka růžového kouře zahálila okolí, utekly, vrískající hrůzou. Za hodinu byly zpět. Příkradly se znovu opatrně ze skal. Johnny je viděl jenom v záblescích mezi nárazy temnot ve své hlavě. Bzuket v uších byl hlasitější. Pletl ho, ztěžoval mu přemýšlení. Trvalo mu deset minut, než zapálil další dýmovnici.

Hod byl tak slabý, že dýmovnice přistála jen několik palců u jeho nohou. Zahálil je růžový dým. Johnny cítil, jak mu krev buší v uších, když ho vířivá růžová oblaka pohltila. Palčivá bolest způsobená sirným kouřem v krku ho dusila. Zvuk v uších zesílil v dunění bubnů, hřmotné, rachotivé, syčivé klapání. Potom se v klidu pouště zvedl divoký vítr. Vítr jako by zázrakem rozehnal kouř. Johnny pohlédl na oblohu, odkud ten obrovský vítr přichází. Dvacet stop nad nimi na trpytivém křídle rotoru visela jako vážka policejní helikoptera.

Traceyin obličej byl přilepený na okně kabiny vrtulníku. Ještě než omdlel, spatřil, jak její rty formují jeho jméno.

WILBUR SMITH

Lovci diamantů

Copyright by Wilbur Smith

Copyright ALPRESS, s. r. o.

Z anglického originálu

THE DIAMOND HUNTERS

přeložila Mgr. Bronislava Litnerová